

ЗОРРО

Дж. Макъли

ДЖОНСТЪН МАККЪЛИ ЗОРО

Превод: Соня Бояджиева

chitanka.info

ИК „Офир“ предлага за първи път на българския читател класическия приключенски роман на Джонстън Маккъли „Зоро“. Дописвана от различни автори и преиздавана многократно, книгата е позната у нас предимно от многобройните филмови екранизации — американската „Знакът на Зоро“, с участието на Дъглас Феърбанкс, мексиканската „Голямото приключение на Зоро“, италианско-френската с Ален Делон, игралната и анимационни телевизионни версии и др. Според видния кинокритик Й. Теплиц със Зоро „се ражда героят на новото време героят Made in USA, за когото морето е до колене. Новият популярен герой изразява формиращата се философия на американската буржоазия — «психологически панамериканизъм», който провъзгласява идеите за превъзходството на новата американска нация. Такъв род идеи са помагали да се преодолее комплексът за непълноценност, който младата Америка изпитва към старата европейска цивилизация.“

ГЛАВА I

ПЕДРО САМОХВАЛКОТО

Дъждът барабанеше по червените керемиди, вятърът стенеше като изтерзана от мъка душа, огънят в голямата камина пламтеше и по утъпкания глинен под се сипеха искри.

— Нощта е много подходяща за тъмни дела — каза сержант Педро Гонзалес, като изпъна големите си крака, обути с високи ботуши, и стисна с една ръка дръжката на шпагата си, а с другата чаша бяло вино. — Вятърът вие като сто дявола, а дъждовните капки шибат като демони.

— Така е — побърза да се съгласи дебелият кръчмар и отново напълни чашата, защото сержант Педро Гонзалес бе направо непоносим, когато се ядосаше, а това се случваше винаги, щом виното не бе поднесено навреме.

— Ужасна нощ! — повтори огромният сержант и гаврътна виното наведнъж, привичка, с която бе известен из всички мисии, разположени край пътя Ел Камино Реал.

Гонзалес се настани до огъня, без да го е грижа, че пречи на останалите да се топят. Той често обичаше да казва, че човек трябва преди всичко да се грижи за собственото си удобство и едва след това да се замисли за другите. И тъй като беше висок, силен и изкусно си служеше с оръжието, то рядко се намираще някой, който да има мъжеството да заяви, че е на противно мнение.

Навън вятърът виеше, а дъждът се лееше като из ведро. За Южна Калифорния това бе обикновена февруарска буря. В мисиите монасите се бяха погрижили да приберат навреме животните на сухо. Във всяка хасиенда пламтеше камина. Индианците, кротки по нрав хора, се спотайваха в тухлените си къщурки, доволни от това убежище.

В малкото село Реина де Лос Анжелес, което скоро щеше да се превърне в голям град, в дъното на площада се намираще кръчмата, в която тази вечер хората предпочитаха да се греят край огъня, отколкото да излязат на проливния дъжд.

Благодарение на своя ръст и чин сержант Педро Гонзалес окупира камината, а капралът и тримата войници от гарнизона седяха край масата, пиеха разредено вино и играеха на карти. Слугата индианец бе приклепнал в ъгъла; езичник и вероотстъпник, той бе приел религията на монасите.

По това време мисиите бяха в упадък. Между францисканците, последователите на Джуниперо Сера, основал първата мисия в Сан Диего де Алкала и по този начин подпомогнал основаването на империята, и политиканите, заемащи високи длъжности в армията, липсваше разбирателство. Затова посетителите на кръчмата в Реина де Лос Анжелес, които си пиеха виното, не искаха да имат в компанията си новопокръстен шпионин.

Внезапно разговорът секна. Това изплаши дебелия собственик, защото по време на разговор сержант Педро Гонзалес бе винаги миролюбиво настроен, а в напрегнатата тишина можеше да избухне кавга, обикновено завършваща със сбиване.

На два пъти Гонзалес бе постъпил точно така, като с това причини доста щети — и на мебелите, и на посетителите, та кръчмарят бе принуден да търси помощ от коменданта на гарнизона. Но отговорът на капитана бе все един и същ — имал си достатъчно грижи и работа, за да следи за реда в кръчмата.

Ето защо кръчмарят с тревога погледна Гонзалес, седна край дългата маса и се опита да подхване общ разговор, за да предотврати някоя бъдеща неприятност.

— В селото говорят, че онзи Зоро пак действал.

Думите му смразиха присъстващите. Сержант Гонзалес запокити пълната чаша на глинения под, облегна се назад и стовари тежкия си юмрук върху масата, така че чашите, картите и монетите се разхвърчаха на всички страни.

Капралът и тримата войници се изплашиха и отстъпиха няколко крачки, а червендалестото лице на кръчмаря пребледня. Индианецът, който седеше в ъгъла, скочи и се завтече към вратата, предпочел бурята пред гнева на огромния сержант.

— Зоро! — разнесе се гласът на Гонзалес. — Разбрах, че ми е съдено да слушам непрекъснато това име. Зоро! С други думи: човекът-лисица! Сигурно си въобразява, че е хитър като лисица, но се заклевам във всички светии, че само вонята му е същата.

Гонзалес се задави от злоба, обърна се към присъстващите, изгледа ги свирепо и продължи тирадата си.

— Той се катери по Ел Камино Реал като някой козел. Казаха ми, че носи маска и размахва шпага. Използва острието ѝ, за да изпише проклетата буква Z върху бузата на врага си. Ха, ха, ха! Това се нарича „знакът на Зоро“! Виж, шпагата му наистина е чудесна, но не мога да се закълна, че съществува — никога не съм я виждал. Не ми е оказвал честта да ми я покаже. Грабежите му никога не са там, където е Педро Гонзалес. Може би Зоро ще ми обясни причината за това. Ха!

Той са взираше в очите на хората пред себе си, горната му устна бе леко повдигната, а краищата на огромните му черни мустаци стърчаха предизвикателно.

— Наричат го „Проклятието на Калистрано“ — обади се дебелият кръчмар и се наведе, за да вдигне чашата и картите, с надеждата да докопа някоя паднала монета.

— Проклятие за околността, за мисиите и за всичко, което е край пътя — крещеше Гонзалес. — Главорез! Крадец! Ето какво е той. Ха! Обикновен младок, който си въобразява, че е храбрец, само защото ограбва именията и е наплашил неколцина индианци и дамички. Зоро, хм... Той е такава лисица, за която с удоволствие бих тръгнал на лов. „Проклятието на Калистрано“! Зная, че животът ми не е за пример, но сега моля светиите само за едно — да ми опростят греховете и да ме дарят с милостта да застана лице срещу лице с този проклет разбойник.

— Наградата... — започна кръчмарят.

— Вие четете мислите ми! — отново извика Гонзалес. — За залавянето на този негодник негово превъзходителство губернаторът е определил голяма награда. Но какво се получава! Когато служебните ми задължения ме отведат в Сан Жуан Калистрано, негодникът се появява в Санта Барбара. Аз съм в Реина де Лос Анжелес, а той отмъква цяло състояние в Сан Луис Рей. Аз обядвам в Сан Габриел, а той ограбва Сан Диего де Алкала. Същинска напаст, ето какво е той! Веднъж обаче го срещнах...

Сержант Гонзалес се задъхваше от злоба, пресегна се и на един дъх изпразни чашата, която кръчмарят бе напълнил и поставил пред него.

— Той никога не се е появявал тук — рече кръчмарят с въздишка на облекчение.

— Има си причина за това, дебелако. Уважителна причина. Тук има гарнизон с войници. Този забележителен Зоро заобикаля всеки гарнизон през девет земи. Той прелита като слънчев лъч, но притежава, разбира се, и истинско мъжество.

Сержант Гонзалес отново се изпъна на пейката. Кръчмарят му отправи поглед, в който се четеше облекчение — имаше надежда в тази дъждовна нощ да се размине без изпочупени чаши, мебели и лица.

— Но Зоро все някога си почива. Той трябва да яде, да спи — каза кръчмарят. — Сигурно разполага с място за почивка. В някой прекрасен ден войниците ще го проследят до неговата бърлога.

— Ха! — възрази Гонзалес. — Разбира се, че той трябва да спи, но на какво се надява? Твърди, че не е крадец, кълна се във вси светии. Заявява, че наказва само тези, които се отнасят зле с бедните и с мисионерите. Приятел е на потиснатите. Неотдавна оставил бележка в Санта Барбара, която потвърждава това. Ха! И какво се получава? Монасите в мисиите го укриват и защитават, дават му месо и вино. Ако претърсите някое монашеско расо, ще намерите нужните доказателства. Ако не е така, гръм да ме удари.

— Не се съмнявам, че казвате истината — отговори кръчмарят. — Допускам, че монасите правят точно това. Но все пак по-добре е този Зоро да не идва тук.

— Защо пък не, дебелако! Какво, да не би да нямам шпага? Или ти като бухал на дневна светлина не виждаш по-далече от края на келявия си закривен нос? Кълна се в светиите...

— Исках само да кажа — бързо обясни кръчмарят, — че не искам да бъда ограбен.

— Да бъдеш ограбен? Какво имаш за грабене ти, дебелако? Кани с вино? Имаш ли богатства? Ха! Нека само се домъкне тук този юнак! Нека само този хитрец отвори вратата и се появи! Нека да ни се поклонят, както казват, че имал обичай да прави, и очите му да праметнат зад маската. Нека само го зърна и ще получа щедрата награда, обещана от негово превъзходителство.

— Той сигурно се бои да приближи гарнизона — каза кръчмарят.

— Още вино! — изрева Гонзалес. — Още вино, дебелако! Запиши го на моя сметка. Когато спечеля наградата, напълно ще ти се издължа. Обещавам ти, имаш думата ми на войник. Ха! Ако храбрият и ловък Зоро, това „Проклятие на Калистрано“, влезеше тук...

Вратата внезапно се отвори.

ГЛАВА II

БУРЯТА

Вятър и дъжд нахлуха в кръчмата. Свещите премигаха и една от тях угасна. Тази внезапна поява на нов посетител по време на хвалбите на сержанта стресна всички присъстващи. Гонзалес почти бе извадил шпагата си от ножницата, а думите замръзнаха на устните му. Индианецът побърза да затвори вратата, за да се предпази от нахлуващия вятър. Новодошлият се обърна и огледа посетителите. Кръчмарят въздъхна с облекчение. Не беше Зоро, а дон Диего. Беше двадесет и четири годишен симпатичен младеж от знатен произход, който бе известен с пълната си незаинтересованост от това, което ставаше по Ел Камино Реал.

— Ха! — развика се Гонзалес и скри шпагата си.

— Аз като че ли ви изплаших, сеньори? — вежливо се осведоми дон Диего и огледа стаята.

— Ако сте ни изплашили, то е само защото влязохте заедно с бурята — отговори сержантът. — Самият вие не бихте могли да изплашите никого.

— Хм! — прокашля се дон Диего, метна настрана шапката си и смъкна от себе си съвсем прогизналия плащ. — Думите ви не са от най-вежливите, приятелю.

— Това означава ли, че смятате да ми отправите забележка?

— Наистина — продължи дон Диего — аз не съм известен като човек, който язди като безумец, рискувайки да си счупи врата; не се сражавам като идиот с първия срещнат и не свиря на китара като глупак пред всяка жена, но все пак не желая да ме упрекват за това.

— Ха! — викна Гонзалес. Започваше да се сърди.

— Сеньор Гонзалес, между нас има споразумение за приятелство и аз забравям голямата разлика в произхода и възпитанието, която съществува между нас, но я забравям само докато си държите езика и оставате мой приятел. Вашите хвалби ме забавляват и затова ще ви почерпя с вино, което вие така страстно обичате. Но ако вие, сеньор,

още веднъж публично или насаме започнете да ми се присмивате — споразумението ни ще бъде нарушено. Длъжен съм да отбележа, че имам известно влияние...

— Моля за извинение, кабалеро и мой добри приятелю! — възкликна разтревоженият сержант. — Вие се разгневихте по-силно от бурята навън, и то само защото от езика ми случайно се откъсна... Занапред, ако някой ме запита, ще му кажа, че вие сте образец на остроумие, чудесно се справяте с шпагата и винаги сте готов да се сражавате или да любите. С други думи, вие сте човек на действието, кабалеро. Ха! Нима някой се осмелява да се усъмни в това?

Той огледа присъстващите и отново извади шпагата си наполовина, но после я пусна в ножницата, отметна глава, разсмя се силно и потупа дон Диего по рамото, а дебелият кръчмар побърза отново да налее нова порция вино, защото знаеше, че гостът ще плаща.

Тази странна дружба между дон Диего и сержант Гонзалес бе предмет на разговори по целия Ел Камино Реал. Дон Диего произхождаше от знатно семейство, което владееше хиляди акра земя, безброй табуни коне и безчислени стада рогат добитък. Негова лична собственост бяха хасиендата, която се извисяваше подобно на малък замък в средата на селото, а от баща си той трябваше да наследи три пъти по толкова.

Но дон Диего се различаваше от знатните младежи, негови връстници. Не обичаше дуелите, рядко носеше шпага, и то само за украшение. Бе прекомерно вежлив с дамите, но не ухажваше нито една.

Той бе пълна противоположност на сержант Педро Гонзалес, но въпреки това те често прекарваха времето си заедно. Ако се съдеше по думите на дон Диего, той се забавляваше с хвалбите на сержанта, а сержантът се наслаждаваше на безплатното вино — това бе всичко, което ги свързваше.

Сега дон Диего седеше пред камината, за да се изсуши, и държеше чаша вино в ръка.

Той бе среден на ръст, набит и доста впечатляващ на вид. Гордите дуени изпадаха в отчаяние поради факта, че той не поглеждаше нито една от прекрасните сеньорити, които те пазеха и за които търсеха подходящи съпрузи.

Гонзалес, изплашен от това, че бе разгневил приятеля си и безплатното вино можеше да секне, се стараяше да възстанови мира.

— Кабалеро, говорехме за Зоро — каза той. — Обсъждахме това „Проклятие на Калистрано“, както нарече един човек тая напасть от големия път.

— А какво се е случило с него? — попита дон Диего и остави чашата си. Същевременно се прозя, като закри устата си с ръка. Тези, които познаваха добре дон Диего, твърдяха, че той се прозява по двеста пъти дневно.

— Казвах, кабалеро — продължи сержантът, — че този прекрасен Зоро никога не се появява, когато съм наблизо. И се надявам, че великодушните светии ще ме дарят с възможността някой ден да се срещна с него, за да получа наградата, обещана от губернатора. Ах, този Зоро!

— Нека не говорим за него — помоли дон Диего, който се бе обърнал и вдигнал ръката си в знак на протест. — Може ли някой път да поговорим за нещо друго освен за кървави истории и насилие. Нима е невъзможно в това бурно време да се чуят мъдри думи за музика и поезия.

— Да ги вземат мътните! — изръмжа с пренебрежение и отвращение сержант Гонзалес. — Ако Зоро иска да рискува живота си, нека го прави, той си е негов. Главорез! Крадец! Ха!

— Много съм слушал за него — продължи дон Диего. — Без съмнение той е честен човек. Не е нападнал никой освен чиновниците, които грабят мисиите и бедняците, не е наказвал никой освен скотовете, които се отнасят зверски с индианците. Доколкото ми е известно, никого не е убивал. Сержант, оставете му поне ореола на благородство в очите на обществото.

— Аз пък искам да получа наградата.

— Заслужете я — каза дон Диего. — Хванете този човек.

— Ха! Жив или мъртъв, както каза губернаторът.

— Така че намерете го и го заловете, ако това представлява интерес за вас — отбеляза дон Диего. — И след това ми разкажете. Но сега ми спестете подобни разговори.

— Това ще бъде чудесна историйка — възкликна сержантът. — И ще я чуете цялата, кабалеро, от край до край. Как съм си играл с

него, как съм му се надсмивал, докато сме се сражавали, как съм го притиснал след време и накрая съм го промушил.

— После, но сега — не! — изохка дон Диего с отчаяние в гласа. — Кръчмарю, още вино!

Това бе единственият начин да застави наглия самохвалко да замълчи.

Кръчмарят бързо напълни чашите. Дон Диего отпиваше бавно на малки глътки, както подобава на един благородник, докато сержант Гонзалес изпразни чашата си на два големи гълтока. После потомъкът на рода Вега посегна към плаща и шапката си.

— Какво? — възкликна сержантът. — Искате да ни напуснете в този ранен час, кабалеро? Искате да изпитате на гърба си яростта на страшната буря?

— Поне за това съм достатъчно храбър — възрази с усмивка дон Диего. — Излязох от къщи само за гърненце мед. Глупаво: толкова са се изплашили от дъжда, че не са ми донесли меда от хасиендата. Кръчмарю, дайте ми едно гърненце мед, моля.

— Ще ви изпратя до къщи — предложи сержантът, който си спомни за отлежалото вино на своя приятел.

— Вие трябва да останете тук, край огъня — твърдо отказа дон Диего. — Не ми е нужен ескорт войници от гарнизона, за да пресека площада. Трябва да довърша една работа със секретаря си и може би отново ще се върна. Искан да си взема мед, за да си хапвам, докато работя.

— Ха! Защо тогава не изпратихте секретаря си, кабалеро? Защо богатите имат слуги, ако не могат да ги изпратят да им свършат някоя работа в такава бурна нощ?

— Той е стар и болнав човек — поясни дон Диего. — А е и секретар на престарелия ми баща. Бурята би го убила. Кръчмарю, почерпете всички присъстващи с вино и го запишете на моя сметка. Може би ще се върна, щом приведа в ред книгата си.

Дон Диего Вега взе гърненцето с меда, загърна се целия в плаща, отвори вратата и изчезна в тъмнината.

— Брей, какъв човек! — възкликна Гонзалес, като подсилваше коментара си с ръкомахане. — Този кабалеро ми е приятел и бих искал всички да знаят това. Той рядко носи шпага и се съмнявам, че умее да си служи с нея, но той ми е приятел. Искрящите очи на прекрасните

сеньорити не го интересуват и все пак се заклевам, че той е образец за мъж. Ха, музика и поезия! Нима той няма право да се интересува от това, щом му доставя удоволствие? Нима той не е дон Диего Вега и във вените му не тече синя кръв? Нима не притежава много земи и огромни складове, пълни със стока? Той може да стои на главата си и да си сложи пола, ако това му харесва, и въпреки това аз се заклевам, че той е образец за мъж.

Войниците също бяха пили от виното на дон Диего и не смятаха в никакъв случай да оспорват твърденията на сержанта. Дебелият кръчмар разнесе виното, за което бе платил младият благородник. Сеньор Вега смяташе, че е под неговото достойнство да проверява сметките си в кръчмата и дебелият кръчмар често печелеше от това.

— Той не понася насието и кръвопролитията — продължи сержантът. — Нежен е като пролетен ветрец, но има твърда ръка, точен и проникателен поглед. Ако имах младостта, красотата и богатството му, безброй разбити сърца щяха да останат от Сан Диего де Алкала до Сан Франциско де Азис!

— И счупени глави! — добави капралът.

— Да! И счупени глави, приятелю! Аз бих управлявал страната. Нито едно млекопитаещо нямаше да ми се пречка дълго на пътя. Изваждам шпагата си и нападам! Само да се изпречи някой пред Педро Гонзалес! Направо в рамото — ха! Чистичко! И в дробовете — ха!

Гонзалес скочи, извади шпагата си и започна да я размахва във въздуха. Нападаше, парираше и нанасяше удари, настъпваше и отстъпваше, сипеше проклетия и дори се разтресе от смях, сражавайки се с призрачните си неприятели.

— Ето така! — крещеше той край камината. — Колко сме? Двама срещу един? Толкова по-добре, сеньори. Обичам смелите мъже. Ха! Получи ли си го, кучи сине? Настрана, страхливецо!

Той приклегна до стената, като се задъхваше. Беше забил шпагата си в пода. Широкото му лице бе почервенияло от усилието и от изпитото вино.

Капралът, войниците и дебелият кръчмар дълго и гръмко се смяха на тази безкръвна битка, от която сержант Педро Гонзалес излезе безспорен победител.

— Само да... само да ми се появи този Зоро сега! — задъхваше се сержантът.

Вратата се отвори с трясък и в крѝчмата влезе нов посетител.

ГЛАВА III

ВИЗИТАТА НА ЗОРО

Индианецът отново побърза да затвори вратата, за да предпази всички от нахлуващия вятър, после се отдалечи в своя ъгъл.

Новодошлият стоеше с гръб към присъстващите. Шапката му бе нахлупена ниско над очите, за да не я отнесе вятърът, а самият той бе загърнат в дълъг, просмукан от дъжда плащ.

Непознатият, който все още бе с гръб към останалите гости на кръчмата, отметна плаща си и изтръска дъждовните капки, след това отново го загърна на гърдите си, а дебелият кръчмар забърза към него, като потриваше ръце от приятното предчувствие, че новодошлият ще трябва да заплати доста за храната, леглото и грижите за коня.

Но когато кръчмарят бе на няколко крачки от него, непознатият рязко се обърна и кръчмарят отстъпи бързо назад, като от гърлото му се изтръгна вик на ужас. Капралът също издаваше неразбираеми звуци, войниците трепереха ужасени. Сержант Гонзалес зяпна от удивление и уплаха и челюстта му увисна, а очите му се опулиха.

Човекът, който стоеше пред него, бе с черна маска, а през двете цепнатини очите му святкаха със зловещ блясък.

— Ха! Кой сте вие? — пръв се окопоти Гонзалес.

— Зоро е на вашите услуги — отговори непознатият.

— Кълна се във вси светии! Зоро, така ли? — възкликна Гонзалес.

— Нима се съмнявате в това?

— Ако наистина сте Зоро, то сте си загубили ума — отсече сержантът.

— Какво означава това?

— Вие сте тук, нали така? Влязохте в кръчмата, нали? Кълна се във вси светии, това значи, че сте попаднали в капан, скъпи ми разбойнико.

— Ще бъде ли така любезен сеньорът да ми обясни? — попита Зоро. Той говореше с нисък глас, който звучеше особено.

— Ама вие сляп ли сте? Или сте си загубил ума? — попита Гонзалес. — Нима аз не съм пред вас?

— Какво ме засяга това?

— Нима не съм войник?

— Най-малкото носите униформа.

— Кълна се в светиите, нима не виждате добрия капрал и трите му приятелчета? Дошли сте да предадете мръсната си шпага? Може би ще престанете да се правите на герой?

Зоро се засмя, без да сваля погледа си от Гонзалес.

— Разбира се, аз не дойдох да се предам — каза той. — Дойдох по работа, сеньор.

— По работа? — попита Гонзалес.

— Преди четири дни сте нанесли жесток побой на местен жител. Случило се е на пътя за мисията в Сан Габриел.

— Това мръсно куче се изпречи на пътя ми. А вас какво ви засяга това, млади юнако от големия път?

— Аз съм защитник на потиснатите, сеньор, и дойдох да ви накажа.

— Дошъл да ме накаже, глупакът! Вие — да ме накажете?! Ще умра от смях, преди да ви понижа! Смятайте се за мъртъв, сеньор! Негово превъзходителство дава добра цена за трупа ви! Но не искам да говорят, че съм убил човек, без да му оставя време да се разкае за греховете си. Давам ви това време.

— Щедър сте, сеньор, но сега нямам нужда от него.

— Тогава съм длъжен да изпълня дълга си — каза Гонзалес и вдигна шпагата си. — Капрал, останете на мястото си, останалите също. Този герой и обещаната награда са мои.

Сержантът засука крайчетата на мустаците си и започна бавно да се приближава, като се опитваше да прецени силата на противника си. Беше чувал, че Зоро си служи много умело с шпагата. Когато между тях остана необходимото за дуел разстояние, той внезапно отстъпи. Зоро бе извадил ръката си изпод плаща, а в нея имаше пистолет — оръжие, което сержантът ненавиждаше.

— Назад, сеньор! — предупреди го Зоро.

— Ха! Значи така побеждавате! — разкрещя се Гонзалес. — Заплашвате хората с това дяволско пушкало! Подобни неща се

използват само при големи разстояния, и то срещу недостоен враг. Благородниците предпочитат честната шпага.

— Назад, сеньор! Оръжието, което вие наричате дяволско, носи смърт. Няма повече да ви предупреждавам!

— Някой беше казал, че сте смел човек — язвително се обади Гонзалес, като отстъпи няколко крачки. — Чувал съм, че се изправяте лице срещу лице с противника си и кръстосвате шпага с него. Сега виждам, че прибягвате към оръжието, което безкрайно плаши червенокожите. Значи не сте толкова смел, колкото говорят хората.

Зоро отново се засмя.

— Що се отнася до моята смелост, сега ще я прецените — каза той. — Пистолетът ми е необходим, защото се намирам в капан. С удоволствие ще кръстосам шпагата си с вашата веднага щом се уверя, че ще се бием при равни условия.

— Чакам с нетърпение — насмешливо се обади Гонзалес.

— Капралът и войниците да отидат в отсрещния ъгъл — разпореди се Зоро. — Кръчмарю, последвайте ги! Индианецът също. Побързайте, сеньори! Благодаря ви. Не бих искал някой от вас да ми попречи да накажа този сержант.

— Ха! — яростно извика Гонзалес. — Скоро ще видим кой кого ще накаже, хитра лисицо!

— Ще държа пистолета с лявата си ръка — продължи Зоро. — Ще се фехтувам с дясната със сержанта и в същото време ще ви наблюдавам, сеньори. При първото движение от ваша страна ще стрелям. Аз владяя отлично оръжието, което нарекохте дяволско, и ако стрелям, то няколко души ще приключат земния си път. Ясно ли е на всички?

Капралът, войниците и кръчмарят не отговориха. Зоро погледна отново Гонзалес право в очите и изпод маската прозвуча смях.

— Сержант, обърнете се, докато извадя сабята си — заповяда той. — Давам ви думата си на кабалеро, че няма да ви нападна в гръб.

— Думата на кабалеро? — насмешливо повтори Гонзалес.

— Казах, сеньор! — отвърна Зоро и в гласа му прозвуча заплаха.

Гонзалес сви рамене и се обърна. След минута чу гласа на разбойника.

— Мирно, сеньор, на позиция!

ГЛАВА IV

ШПАГИТЕ СЕ КРЪСТОСВАТ, А ПЕДРО ДАВА ОБЯСНЕНИЕ

При тези думи Педро се обърна и зае позиция. Той видя, че Зоро е извадил шпагата си, а с лявата си ръка държи пистолета високо над главата си. Разбойникът тихичко се подсмиваше и това вбесяваше неговия противник.

Шпагите се кръстосаха.

Сержант Гонзалес бе свикнал да се дуелира с хора, които напускаха заетата позиция, когато им се искаше, и я заемаха, когато можеха, хора, които ту отстъпваха, ту настъпваха, отскачаха ту наляво, ту надясно.

Но сега се срещна с човек, който се дуелираше по съвсем различен начин. Струваше му се, че Зоро се е вкаменил на своята позиция и дори не може да обърне главата си настрани. Той не помръдваше нито сантиметър. Гонзалес яростно нападаше, но всеки път ударът му биваше париран. Тогава той стана по-внимателен и приложи всички видове атаки и техники, които знаеше, но и те не му донесоха успех. Опита се да заобиколи противника си, но неговата шпага го върна назад. Опита се да отстъпи, като се надяваше, че така ще предизвика противника си към настъпление, но Зоро не мърдаше от позицията си и застави Гонзалес отново да атакува. Самият той нищо не предприемаше, а само се защитаваше.

Гонзалес се разгневи, тъй като знаеше, че капралът му завижда и че разказът за тази схватка още утре ще обиколи селото и ще се разнесе по целия Ел Камино Реал.

Той яростно нападаше, като се надяваше да помръдне Зоро от позицията му и да свърши с него; не забелязваше, че атаките му буквално се натъкваха на каменна стена, шпагата му отскачаше встрани, гърдата му се сблъскваше с гърдата на противника, при което Зоро го отхвърляше на шест крачки разстояние.

— Сражавайте се, сеньор! — подкани го Зоро.

— Сражай се сам, главорез и крадец! — викна доведеният до отчаяние сержант. — Не стой като скала, глупако! Нима убежденията ви не позволяват да направите макар и една крачка?

— Вие можете да ме принудите да го сторя — отговори разбойникът и пак се разсмя.

Сержант Гонзалес почувствува, че гневът го завладява, но познаваше себе си и знаеше, че когато е ядосан, не се дуелира добре. Наложил си спокойствие с усилие на волята, присви очи и обичайното за него самохвалство го напусна.

Отново предприе атака, но този път бе по-внимателен и търсеше слабите места в защитата на противника. Дуелираше се, както никога през живота си. Проклинаше се за това, че бе погълнал прекалено много храна и вино преди схватката, нападаше отново и отново, но всичките му трикове биваха разгадавани, още преди да бъдат приложени.

Разбира се, той гледаше противника си в очите и изведнъж видя в тях промяна. Преди се смееха, а сега бяха присвити и като че ли мятаха искри.

— Достатъчно си поиграхме! — каза Зоро. — Дойде времето на наказанието.

Внезапно той започна да ускорява темпото, като крачка след крачка, бавно и методично се придвижваше напред и принуждаваше Гонзалес да отстъпи. Острието на шпагата му приличаше на змийска глава с хиляди езичета. Гонзалес почувства, че врагът му владее положението, но стисна зъби и продължи да се сражава. Сега той бе с гръб към стената, но така, че сражавайки се с него, Зоро наблюдаваше хората в ъгъла. Гонзалес разбираше, че бандитът си играе с него и беше готов вече да смири своята гордост и да поиска помощ от войниците.

Внезапно на вратата, която беше залостена, се потропа. Сърцето на Гонзалес се сви. Някой искаше да влезе. Който и да беше той, щеше да му се стори странно, че кръчмарят или слугата не му отварят веднага. Може би помощта бе близо.

— Попречиха ни, сеньор — каза разбойникът. — Съжалявам, че не можах да ви накажа, както заслужавате. Ще се наложи да ви навестя друг път.

Ударите по вратата се усилиха. Гонзалес извика:

— Ха! У нас е Зоро!

— Страхливец! — възкликна разбойникът. Шпагата му като че ли отново оживя. Тя се стрелкаше във всички посоки с невероятна бързина и превръщаше отраженията на мигащите свещи в хиляди подскачащи отблясъци.

Изведнъж тя се стрелна напред и сержант Гонзалес усети как собствената му шпага изхвъркна от ръката му.

— Ето така! — викна Зоро.

Гонзалес очакваше удара; в гърлото му се надигна буца при мисълта, че е дошъл краят му — в кръчмата, а не на бойното поле, както желаше всеки войник. Стоманата обаче не се заби в гърдта му.

Вместо това Зоро прехвърли шпагата в лявата си ръка при пистолета и здраво ги стисна, а с дясната зашлеви плесница на Педро Гонзалес.

— Това е за човека, който се отнася жестоко с безпомощните индианци.

Гонзалес заскимтя от ярост и срам. Някой се опитваше да избие вратата, но Зоро не обръщаше внимание на това. Бърз като мълния, той отскочи назад и прибра сабята си в ножницата. След това забърза към прозореца, като с пистолета си държеше присъстващите под прицел.

— До следващата ни среща, сеньор — извика той и скочи на пейката.

Разби прозореца с един удар и скочи през него като планинска коза.

Вятърът и дъждът нахлуха в стаята и свещите угаснаха.

— След него! — закрещя Гонзалес, като се мятеше из стаята. — Спомнете си за наградата!

Капралът пръв достигна вратата и широко я отвори. Препъвайки се, влязоха двама селяни, които искаха вино и обяснение защо вратата е била затворена. Сержант Гонзалес и компанията му се сблъскаха с тях, събориха ги и се втурнаха в бурята.

Но всичко беше безполезно; проливният дъжд беше заличил следите почти веднага, Зоро бе изчезнал и никой не знаеше къде е.

Настъпи суматоха, в която се включиха и дошлите селяни. Гонзалес и войниците се върнаха в кръчмата и завариха познатите лица.

Сержантът разбра, че репутацията му е поставена на карта.

— Само разбойник, главорез и крадец, може да постъпи така! — викаше той.

— Как се случи това, друже? — извика някой от тълпата.

— Този прекрасен Зоро е знаел, разбира се! Преди няколко дни, докато се фехтувах в Сан Жуан Калистрано, от дръжката на шпагата ми се счупи едно парче. Слухът за това е стигнал до него и ето че той ме посети, за да има възможност след това да каже, че ме е победил.

Капралът, войниците и кръчмарят се вторачиха в него, но нито един не бе достатъчно смел, за да му възрази.

— Присъстващите тук могат всичко да ви разкажат, сеньори. Зоро влезе и измъкна изпод плаща си пистолет — това дяволско оръжие. Насочи го към нас и принуди всички да отстъпят в ъгъла. Аз отказах. „Тогавата сте длъжен да се сражавате с мен“, каза нашият герой и аз извадих шпагата си, като смятах да сложа край на тази чума. И какво мислите ми каза той? „Ще се сражаваме. Аз ще ви победя, за да мога да се похваля с това на всеки. В лявата си ръка имам пистолет. Ако атаката ви не ми хареса, ще стрелям, а след това ще ви пронижа и така ще приключа със знаменития сержант.“

На капрала му секна дъхът, а дебелият кръчмар поиска да каже нещо, но Гонзалес му хвърли такъв убийствен поглед, че той се отказа.

— Виждали ли сте нещо по-дяволско? Трябваше да се сражавам и ако бях усилил атаката си, щях да получа парче дяволско олово в тялото си. Как ви харесва подобен фарс? Ето какъв е вашият прехвален смелчага. Все някога ще го срещна с пистолет в ръка и тогава...

— Но как се измъкна?

— Чу, че някой тропна на вратата. Заплаши ме с дяволския си пистолет и ме накара да запрата шпагата си в ъгъла. Закани се на всички присъстващи, а после побягна към прозореца и скочи през него. Не успяхме да открием следите му, защото дъждът падаше като плътна завеса. Но аз вече реших! Сутринта ще отида при капитан Рамон и ще го помоля да ме освободи от другите ми задължения. Ще взема няколко момчета и ще се отправя по следите на прекрасния Зоро. Просто ще тръгнем на лов за тази лисица!

Възбудената тълпа около вратата изведнаж се раздвижи. Дон Диего Вега бързо влезе в кръчмата.

— Какво чуват ушите ми? — попита той. — Казват, че Зоро бил тук?

— Съвсем вярно, кабалеро — отговори Гонзалес. — Ние разговаряхме с този главорез и вие щяхте да сте свидетел на това, ако бяхте останали, вместо да си тръгнете, за да работите с вашия секретар.

— Нима вие не бяхте тук? Не можете ли да ми разкажете? Но моля ви, спестете ми ужасяващите подробности. Не мога да разбера как хората могат да бъдат такива садисти. Къде е трупът на разбойника?

Гонзалес се задъха от негодувание, а дебелият кръчмар се обърна, за да скрие усмивката си. Капралът и войниците се почувствуваха неловко и посегнаха към чашите си с вино.

— Работата е там, че няма труп — най-после се реши да отговори Гонзалес.

— Оставете скромността, сержант! — възкликна дон Диего. — Нима не сме приятели! Още повече, че вие обещахте да ми разкажете, ако срещнете този главорез. Разбирам, че щадите чувствата ми, тъй като знаете, че не понасям насилието, но въпреки това съм нетърпелив да узная подробностите от схватката ви с този разбойник. Колко голяма ще е наградата?

— Кълна се в светиите! — злобно възкликна Гонзалес.

— Хайде, сержант, започвайте. Кръчмарю, налейте на всички вино, за да отпразнуваме събитието. Разказът ви, сержант. Сега, след като заслужихте наградата, ще напуснете ли армията? Навярно ще си купите хасиенда и ще се ожените?

Сержант Гонзалес отново кипна и посегна към виното.

— Обещахте да ми разкажете всичко дума по дума — продължи дон Диего. — Така беше, нали, кръчмарю? Кълняхте се, че ще ми разкажете как сте си играли с него, как сте се надсмивали над него, докато сте се сражавали, как сте го принудили да отстъпи и най-накрая сте го пронизали.

— Кълна се в светиите! — зарева сержант Гонзалес. Думите му изтрещяха като гръмотевица. — Това надхвърля човешките възможности. Вие, дон Диего, приятелю мой...

— Точно сега скромността не ви отива — пресече го дон Диего. — Вие обещахте и аз искам да чуя разказа ви. Как изглежда Зоро?

Погледнахте ли мъртвото му лице под маската? Сигурно е някой, когото добре познаваме. Кой от вас ще ми разкаже подробностите? Вие стоите тук като безсловесна статуя.

— Вино или ще издъхна — изрева Гонзалес. — Дон Диего, вие сте мой близък приятел и съм готов да се дуелирам с всеки, който ви унизи, но не прекалявайте излишно с търпението ми днес.

— Не мога да разбера. Отказвам се — изрече сломено дон Диего. — Моля ви само да ми разкажете за сражението: как сте се присмивали по време на схватката, как сте го притиснали в ъгъла и как накрая сте го пронизали с шпагата си.

— Стига! Аз съм твърде оскърбен — кресна огромният сержант. Той изпи виното и запокити чашата в ъгъла.

— Възможно ли е да не сте спечелили сражението? — попита дон Диего. — Но този тип не би могъл да устои срещу вас, нали, сержанте. Какъв е резултатът?

— Той имаше пистолет.

— А вие защо не му го взехте и не му го натикахте в гърлото? Сигурно така сте постъпили. Ето още вино. Пийнете.

Но сержант Гонзалес вече си пробиваше път през тълпата, насъбрала се край вратата.

— Не трябва да забравям задълженията си — каза той. — Трябва веднага да отида в гарнизона и да разкажа за случилото се на коменданта. А този Зоро ще срещне шпагата ми много преди да пукна — закани се Гонзалес.

След това излезе под дъжда, като сипеше страшни ругатни и за първи път в живота си позволи задълженията му да го откъснат от хубавото вино. Обръщайки се към камината, дон Диего се усмихна.

ГЛАВА V

СУТРЕШНО ПЪТУВАНЕ

На сутринта бурята утихна. Нито едно облаче не разваляше прекрасното синьо небе. Листата на палмите блестяха под лъчите на яркото слънце, от морето подухваше живителен ветрец.

Дон Диего излезе от дома си, като си слагаше кожените ръкавици за езда. Спря се за минута и погледна към малката таверна. Слугата се появи иззад къщата и доведе коня му.

Дон Диего имаше прекрасен жребец, въпреки че не обичаше да препуска по хълмовете край Ел Камино Реал.

Животното се отличаваше с буйния си нрав, бързия ход и издръжливостта си и много младежи искаха да го купят, но дон Диего не се нуждаеше от пари и не им го даваше.

Седлото беше тежко, защото по него имаше повече сребро, отколкото кожа. Юздата също беше украсена със сребро и полускъпоценни камъни, които блестяха на ярката слънчева светлина.

Дон Диего се канеше да възседне коня, а десетината безделници, които се мотаеха из площада, го наблюдаваха и едва скриваха насмешливите си усмивки. По това време бе прието ездачът да се метне на коня, да дръпне поводите, да смуши коня с дългите шпори и за миг да изчезне в облак прах.

Но дон Диего яхваше коня така, както правеше всичко останало — без да позира и да бърза. Индианецът държеше стремето, а Дон Диего пъкна носа на ботуша си в него, след това хвана поводите с една ръка и скочи на седлото.

Като придържаше с ръка второто стреме, индианецът напъха другия ботуш на господаря си вътре. После се обърна, а дон Диего извика името на великолепното животно и бавно пое по пътеката, водеща на север.

Като стигна пътя, дон Диего измина в тръс няколко мили, а после продължи в бавен галоп.

Хората работеха из полето и в градините, местните жители пасяха стадата. От време на време дон Диего задминаваше по някоя тежка каруца и се покланяше на хората в нея. Край него профуча в галоп един младеж и се насочи към селото. Дон Диего спря коня, за да изтупа праха от дрехите си. В това ясно утро одеждите му изглеждаха по-великолепни от всякога. Един поглед бе достатъчен, за да се определи богатството и положението на притежателя им. Дон Диего беше много придирчив към външния си вид, наказваше слугите си, ако по наметалото му имаше гънки и губеше много време, за да почисти ботушите си.

След като измина около четири мили, той свърна от основната пътна артерия и продължи по тясната прашна пътечка, която водеше към няколко сгради в подножието на планината. Дон Диего Вега смяташе да посети дон Карлос Пулидо.

През последните няколко години ударите на съдбата се стовариха върху дон Карлос. Някога той беше пръв след бащата на дон Диего по богатство, положение и произход. Но направи грешка, като се присъедини към политическа партия, която претърпя поражение. В резултат на това загуби част от земите си, а бирниците на губернатора го преследваха дотогава, докато от предишното му богатство не остана почти нищо.

Тази сутрин дон Карлос седеше на верандата на хасиендата си и размишляваше над това, което се бе случило напоследък. Любимата му жена доня Каталина беше вкъщи и даваше нареждания на слугите. Единствената му дъщеря, сеньорита Лолита, подрънкваше на китара и мечтаеше, както може да мечтае само една осемнадесетгодишна девойка. Дон Карлос вдигна побелялата си глава, погледна виещата се в далечината пътечка и съзря облаче прах. Беше очевидно, че към хасиендата приближава конник. Дон Карлос зачака с примирение поредния бирник.

Той заслони очите си с ръка и внимателно се вгледа в приближаващия ездач. Забеляза как слънцето блестеше по сребърната украса на седлото и юздата и се зарадва, защото знаеше, че когато изпълняват задълженията си, военните не украсяваха конете си толкова натруфено.

Конникът направи последен завой. Вече не бе трудно да бъде наблюдаван от верандата. Дон Карлос потърка очи и отново погледна.

Дори на такова голямо разстояние престарелият благородник успя да разпознае конника.

— Това е дон Диего Вега — прошепна той. — Дано ми помогнат светиите идването му да ми донесе късмет.

Той знаеше, че дон Диего можеше да дойде само като приятел, но и това имаше значение, защото ако се разбере, че семейство Вега е в приятелски отношения със семейство Пулидо, то дори и политиканстващите управници щяха да се замислят, преди да обезпокоят дон Карлос. Семейство Вега бяха сред силните на деня.

Дон Карлос плесна с ръце. От къщата излезе един индианец и дон Карлос му заповяда да пусне щорите, да изнесе маса, няколко стола, закуски и вино.

Съобщи и на жените, че дон Диего идва. Доня Каталина усети как сърцето ѝ се разтупка, а сеньорита Лолита изтича до прозореца и погледна към пътя. Когато дон Диего спря пред стълбите на верандата, слугата вече чакаше да отведе коня му, а самият дон Карлос бе слязъл и протегна ръка, за да го поздрави.

— Радвам се да ви видя като гост на моята бедна хасиенда, дон Диего — каза той, когато младият мъж се приближи и свали ръкавиците си.

— Ама че дълъг и пращен път — възкликна дон Диего. — Ужасно се изморявам, когато яздя толкова продължително.

Дон Карлос едва се сдържа да не се усмихне, тъй като разстояние от четири мили не можеше да измори един младеж от знатен род. Но не го направи, за да не оскърби госта си.

Домакинът заведе младия благородник в сенчестия ъгъл на верандата, предложи му вино и закуски и го зачака да заговори.

Обичаят изискваше при подобно посещение жените да останат вкъщи и да не се показват, докато гостът не попита за тях или самият домакин не ги повика.

— Какво ново в Реина де Лос Анжелес? — попита дон Карлос. — Минаха доста дни, откакто бях там.

— Всичко си е по старому — отвърна дон Диего. — С изключение на това, че вчера вечер в кръчмата нахлул Зоро и се е дуелирал с великана, сержант Гонзалес.

— Зоро ли? И какъв е резултатът от тази битка?

— Сержантът бе твърде уклончив, после научих нещичко от капрала, който присъствувал. Той ми разказа как Зоро буквално си поиграл със сержанта, обезоръжил го, а след това скочил през прозореца и изчезнал. Не могат да намерят следите му.

— Умен негодник! — възкликна дон Карлос. — В крайна сметка аз нямам от какво да се страхувам. Мисля, че всички по Ел Камино Реал знаят, че нищо не ми е останало. Чакам кога най-после ще ми вземат и имението.

— Хм! На това трябва да се сложи край — оживи се дон Диего.

Очите на дон Карлос засияха. Ако предизвикаше и капчица съчувствие у дон Диего, ако един от членовете на знатната фамилия Вега кажеше и една думичка на губернатора, то преследванията веднага щяха да се преустановят, защото заповедите, както и молбите на Вега, се изпълняваха моментално.

ГЛАВА VI

ДИЕГО СИ ТЪРСИ НЕВЯСТА

Дон Диего бавничко отпиваше от виното си и гледаше някъде през масата, а дон Карлос го наблюдаваше с интерес и усещаше, че гостът иска да каже нещо важно.

— Аз изминах този път в пек и прахоляк не за да си говорим за Зоро или за някой друг бандит — след дълго мълчание изрече дон Диего.

— Каквато и да е работата ви, вашето семейство винаги е добре дошло в дома ми и се радвам да ви поздравя, кабалеро.

— Вчера сутринта имах важен разговор с баща си — продължи дон Диего. — Той ми каза, че според него аз не изпълнявам както трябва задълженията си на един двадесет и пет годишен наследник.

— Но не зная...

— О! Без съмнение, той знае! Баща ми е умен човек.

— И никой на тоя свят не би го оспорил, дон Диего!

— Той ме убеждаваше да се пробудя и да започна да действам. Явно досега съм живял с мечтите си. Човек с моето положение и моето състояние е длъжен да постъпва по определен начин.

— Това е проклятието на общественото положение.

— Когато баща ми умре, аз като единствен син ще наследя състоянието му. При това положение всичко е наред. Но ако аз умра? Какво ще стане тогава? Ето какво пита баща ми.

— Разбирам.

— Млад човек като мен трябва да има жена, стопанка на дома, а също, хм... трябва да има потомство, за да продължи този древен род.

— Няма нищо по-вярно от това — потвърди дон Карлос.

— И така, реших да се оженя.

— Това трябва да направи всеки човек, дон Диего. Аз добре помня как ухажвах доня Каталина. Ние безумно се обичахме, но баща й не ми я даваше. Бях само на седемнадесет и може би заради това той

беше прав. Но вие сте почти на двадесет и пет. Разбира се, женете се каквото и да стане, женете се.

— Затова и пристигнах. Да поговорим по този въпрос — каза дон Диего.

— Да поговорите с мен по този въпрос? — продума дон Карлос, едновременно със страх и радостна надежда в душата.

— Това ще бъде твърде скучно, навярно. Любов, женитба и други подобни неща. Това са своего рода неприятности. Представете си само човек със здрав разум да тича подир някоя жена, да ѝ свири на китара, да се увърта около нея като някой глупак, когато всички знаят намеренията му. Ами церемонията след това! Аз съм човек с положение и венчавката трябва да бъде внимателно обмислена; трябва да се устрои пир за местните жители и други подобни. И всичко това само защото човек си взема жена, която ще стане стопанка на дома му.

— Повечето младежи биха били във възторг да покорят една жена и щяха да се гордеят, ако можеха да направят пищна и красива сватба.

— Разбира се! Но това е страшно изморително. Още повече, че ще ми се наложи да изтърпя всичко това. Разбирате ли, такова е желанието на баща ми. Вие — още веднъж ме извинете — попаднахте в незавидно положение. Това е заради политиката, разбира се, но имате прекрасен произход, родът ви е най-добрият в страната.

— Благодаря ви, че ми припомнихте това, сеньор — каза дон Карлос и стана, за да се поклони.

— Всички го знаят, сеньор. И естествено, когато Вега избира съпруга, е длъжен да избере девойка със знатен произход.

— Разбира се! — възкликна дон Карлос.

— Вие имате една-единствена дъщеря, сеньорита Лолита.

— О, да, разбира се, сеньор. Лолита е на осемнадесет години и е красива и образована девойка, ако е удобно бащата да хвали дъщеря си.

— Видях я в мисията в селото — каза дон Диего. — Тя наистина е красива, а чух, че е и образована. В произхода и възпитанието ѝ не мога да се съмнявам. Мисля, че тя ще бъде добра стопанка на моя дом.

— Сеньор?

— Това е и целта на днешното ми посещение, сеньор.

— Вие искате съгласието ми да ухажвате дъщеря ми?

— Да, сеньор.

Лицето на дон Карлос засия и той отново скочи, за да стисне ръката на дон Диего.

— Тя е прекрасно цвете. Аз също исках тя да се ожени, но имах известни опасения, тъй като не исках тя да отиде в семейство с понисък произход. Но когато става въпрос за Вега, то не могат да съществуват никакви спънки. Давам ви разрешението си, сеньор.

Дон Карлос беше възхитен. Брак между дъщеря му и дон Диего Вега! Състоянието му щеше да бъде върнато, отново щеше да стане богат и влиятелен. Той извика индианеца и му нареди да повика жена му. След няколко минути доня Каталина излезе на верандата, за да поздрави госта. Лицето ѝ сияеше, тъй като беше чула всичко.

— Дон Диего ни прави чест, като иска разрешение да засвидетелства своето уважение към нашата дъщеря — обясни дон Карлос.

— Дадохте ли съгласието си? — попита доня Каталина.

— Да, дадох го — отвърна дон Карлос.

Доня Каталина протегна ръка, а дон Диего я стисна леко и веднага я пусна.

— Ние можем да се гордеем с подобно предложение — каза доня Каталина. — Надявам се, че ще успеете да завладеете сърцето ѝ.

— Що се отнася до това — започна дон Диего, — мисля, че не са нужни подобни глупости. Сеньоритата или ще склони да стане моя съпруга, или не. Нима мога да повлияя на избора ѝ, ако започна да свиря на китара под прозореца ѝ, да стискам ръката ѝ, да се кланям и въздишам. Аз искам да се ожения за нея, иначе не бих дошъл.

— Аз... аз... разбира се! — обади се дон Карлос.

— О, сеньор, но девойките обичат да бъдат покорявани — каза доня Каталина. — Това е тяхна привилегия. Сладките мигове на ухажването се помнят цял живот. Помнят се прекрасните думи, изречени от любимия, първата целувка, когато сте стояли край ручей и сте се гледали в очите. И как той се е изплашил заради нея, когато са яздили и конят ѝ препуснал внезапно... Всичко това прилича на малка игра, която се повтаря от създаването на света, и може да изглежда безсмислена, сеньор, но е чудесна.

— Нищо не разбирам от това — възрази дон Диего. — Никога не съм тичал подир някоя жена и не съм ухажвал.

— Жената, за която ще се ожените, няма да е огорчена от това, сеньор.

— О — намеси се дон Карлос, уплашен да не изпусне влиятелния зет — малко усилие няма да ви навреди. Разбира се, девойката обича да я ухажват, дори когато вече е взела някакво решение.

— Имам слуга, който много добре свири на китара — спомни си дон Диего. — Тази вечер ще му кажа да излезе и да посвири под прозорците на сеньоритата.

— А вие няма ли да дойдете? — прошепна доня Каталина.

— Да идвам отново, и то през нощта, когато от морето духа хладен вятър? — възкликна дон Диего. — Това ще ме убие. Освен това индианецът свири по-добре от мен.

— Никога не съм чувала подобно нещо! — доня Каталина едва си поемаше дъх. Гордостта ѝ бе оскърбена.

— Нека дон Диего прави, каквото намери за необходимо — възрази дон Карлос.

— Мислех — каза дон Диего, — че вие ще уредите всичко по венчавката и ще ме известите. Е, аз ще подготвя дома си, мога да наема и повече слуги. Сигурно ще трябва да си купя карета, за да заминем с годеницата ми в Санта Барбара, където искам да посетя един приятел. Не може ли вие да се погрижите за всичко останало? И само да ме известите кога ще се състои венчавката?

Сега самият дон Карлос беше засегнат.

— Кабалеро, когато ухажвах доня Каталина, тя буквално ме печеше на шиш: ту се мръщеше, ту се усмихваше на следващия ден. Това придаваше някаква пикантност на всичко. Не бих искал за дъщеря ми да е другояче. Вие самият ще съжалявате, ако не я ухажвате. Не искате ли да видите сеньоритата?

— Мисля, че просто съм длъжен да я видя — отвърна дон Диего.

Доня Каталина вирна глава и влезе в дома си, за да доведе девойката.

Скоро се показа с дъщеря си — мила девойка с блестящи черни очи и черни коси, навити около главата ѝ като пръстен, с прелестни малки крачета, които се подаваха изпод светлата ѝ рокля.

— Радвам се отново да ви видя, дон Диего — каза тя.

Той се наведе да целуне ръката ѝ, а след това я поведе към масата.

— Вие сте толкова прекрасна, както и в деня, когато ви видях за последен път.

— Винаги трябва да казвате на сеньоритата, че тя е по-прекрасна от последния път, когато сте я видели — изстена дон Карлос. — Ех, ако аз бях млад и можех отново да обичам!

Той се извини и влезе в къщата, а доня Каталина се отправи към другия ъгъл на верандата. По този начин младите можеха спокойно да поговорят, като същевременно оставаха под наблюдението на дуенята.

— Сеньорита — започна дон Диего, — днес поисках от баща ви разрешение да ви направя предложение.

— О, сеньор! — възкликна девойката.

— Как мислите, ще бъда ли подходящ съпруг за вас?

— Защо аз... тоест...

— Кажете вашата дума, сеньорита, и аз ще я предам на баща си, а семейството ви ще се заеме с подготовката на церемонията. Те ще могат да ми пратят съобщение по някой дивак. Пътуванията извън дома, когато не са крайно необходими, ме изморяват.

В прекрасните очи на сеньоритата започнаха да проблясват гневни пламъчета, но дон Диего не ги забелязваше и по този начин подготвяше поражението си.

— Сеньорита, съгласна ли сте да станете моя жена? — попита той и леко се наклони към нея.

Лицето на Лолита пламтеше. Тя скочи от стола и стисна малките си юмручета.

— Дон Диего Вега — каза тя. — Вие сте от знатно семейство, имате голямо богатство и ще наследите още по-голямо, но у вас няма живот, сеньор. Как си представяте вие ухажването и любовта? Вие не желаете да се затрудните, като изминете четири мили равен път, за да видите любимата девойка, за която искате да се венчаете! Що за кръв тече в жилите ви?

Като чу това доня Каталина прекоси тичешком веранда, като правеше знаци на дъщеря си, които сеньорита Лолита отказваше да разбере.

— Човекът, за когото ще се венчая, трябва да ме ухажва и да заслужи любовта ми — продължи тя. — Той трябва да трогне сърцето

ми. Да не си мислите, че аз съм някоя индианка, която се отдава на първия, който ѝ е направил предложение? Човекът, който иска да ми стане съпруг, трябва да е истински мъж. Ще изпратите слугата си да свири под прозорците ми? О, чух ви, сеньор! Изпратете го, сеньор, а за ще изсипя отгоре му вряла вода и ще избеля червената му кожа! Простете, сеньор!

Тя гордо отметна глава, приповдигна копринената си пола и като мина покрай него, влезе в къщата, без да обръща внимание на майка си.

Доня Каталина се тюхкаше за изгубените надежди. Дон Диего Вега погледна след девойката, почеса се замислено по главата и хвърли едно око на коня си.

— Аз... аз мисля, че тя не ме одобри — каза той тихо.

ГЛАВА VII

ЧОВЕК ОТ ДРУГ ВИД

Дон Карлос, който бе чул всичко, без да губи и миг се показва на верандата с намерението да успокои смутения жених. Въпреки че беше объркан, той успя да се усмихне и да обърне всичко на шега.

— Женски капризи и пълни фантазии, сеньор — сви рамене бащата. — Понякога се присмиват на този, когото всъщност обожават. Никой не знае какво точно се крие в главите им. Те самите не могат да обяснят.

— Но аз... не разбирам — едва промълви дон Диего. — Толкова старателно подбирах думите си. Истината е, че не казах нищо, с което да разгневя или да оскърбя сеньоритата.

— Мисля си, че би било добре да я ухажвате, както е прието. Не се отчайвайте, сеньор. Майка ѝ и аз смятаме, че вие сте подходящ съпруг за нея. Естествено е девойките отначало да отблъснат мъжа, а после да му се подчинят. Струва ми се, че това прави подчиняването на жената още по-приятно. Предполагам, че следващия път, когато дойдете, тя ще бъде по-любезна. Дори съм сигурен в това.

Дон Диего стисна ръката на дон Карлос Пулидо, качи се на коня си и бавно тръгна по пътеката. Дон Карлос се върна, влезе в къщата и видя жена си да стои до дъщеря им и да я гледа със съжаление.

— Той е най-добрата партия в цялата страна! — жално нареждаше доня Каталина и бършеше очите си с малка копринена кърпичка.

— Той е богат, влиятелен и би помогнал да оправим положението си, ако ми стане зет — добави дон Карлос, като не сваляше очи от лицето на дъщеря си.

— Той има прекрасна къща и хасиенда. Освен това притежава най-добрите коне в цялото село, единствен наследник е на баща си — продължи доня Каталина.

— Красив е...

— Съгласна съм с това! — възкликна сеньорита Лолита, като вдигна хубавата си главица и смело погледна родителите си. — Но тъкмо това ме ядосва. Какъв възлюбен би могло да стане от него, само ако поискаше! Нима една девойка може да се гордее, ако казват, че човекът, за когото се е омъжила, никога не е поглеждал жените и не я е избрал измежду много други?

— Той те предпочита пред всички останали, иначе нямаше да дойде днес — каза дон Карлос.

— Разбира се, и това страшно го изтощи! — откликна момичето. — Защо се прави за посмешище пред цялата страна? Той е красив, богат, талантлив. Здрав е и би могъл да служи за пример на всички младежи. А всъщност съм сигурна, че едва ли ще му стигнат силите сам да се облече.

— Нищо не разбирам — нареждаше доня Каталина. — Когато бях девойка, това не можеше да се случи. Достоен мъж да дойде да поиска ръката ти...

— Ако беше по-малко достоен, а повече мъж, може би щях да погледна още веднъж — отсече сеньоритата.

— Ти си длъжна да му обърнеш внимание — подчерта дон Карлос. — Не можеш да пропуснеш такъв шанс. Помисли за това, дъще, и бъди по-любезна, когато дон Диего дойде отново.

След това забърза към двора под предлог, че трябва да говори със слугата, но всъщност искаше да избегне сцената. Дон Карлос доказа, че е храбър мъж, при това и умен: той знаеше, че е по-добре да не спори с жените.

Скоро стана време за сиестата — следобедния сън. Сеньорита Лолита излезе на дворни приседна на малка пейка край фонтана. Баща ѝ дремеше на верандата, майка ѝ — в стаята, слугите също спяха. Но сеньорита Лолита не можеше да заспи.

Тя, разбира се, знаеше за затрудненото положение на баща си, тъй като от известно време то не можеше да се скрие. Разбира се, че ѝ се искаше да му помогне. Знаеше също, че ако се омъжи за дон Диего Вега, баща ѝ ще бъде осигурен. Представяше си хубавото лице на дон Диего и си мислеше как би изглеждало то, одухотворено от любов и страст. „Колко жалко, че съвсем е лишен от живот — си казваше девойката. — Но да се омъжиш за човек, който иска да изпрати слугата си индианец да прави серенада вместо него!...“

Плясъкът на водните струи във фонтана я унасяше. Тя се сви в ъгъла на пейката и подложи малката си ръка под бузата; черните ѝ коси се спускаха на земята.

Внезапно се пробуди от нечие докосване, бързо се изправи и навярно щеше да закрещи, ако една ръка не бе затиснала устата ѝ.

Пред нея стоеше човек, загърнат с дълъг плащ. Лицето му бе скрито зад черна маска, така че Лолита не можеше да види нищо друго освен искрящите му очи. Тя бе чувала за разбойника Зоро и се досети, че това бе той. Уплахата на девойката бе толкова голяма, че сърцето ѝ почти спря да бие.

— Тихо! Нищо няма да ви сторя, сеньорита — прошепна човекът с плътен глас.

— Вие... вие?... — попита тя, като се задъхваше.

Той отстъпи една крачка назад, свали шапката си и ниско ѝ се поклони.

— Отгатнахте, моя очарователна сеньора — каза той. — Аз съм известен като Зоро, „Проклятието на Калистрано“.

— И... вие сте тук?

— Не смятам да сторя нищо лошо на вас или на който и да било в тази хасиенда, сеньорита. Наказвам несправедливите, но баща ви не е такъв. Аз много му се възхищавам и по-скоро ще подгоня тези, които го безпокоят и преследват, отколкото да му навредя.

— Аз... аз ви благодаря, сеньор...

— Много съм изморен, а хасиендата е прекрасно място за отдих — каза той. — Знам също, че сега е време за сиеста и си помислих, че всички спят. Непростимо е за мен да ви будя, сеньорита, но чувствавам, че трябва да ви кажа нещо. Красотата ви е способна да разцепи езика на човек на две, за да могат и двата му края да възхваляват достойнствата ви.

Сеньорита Лолита се изчерви.

— Бих искала красотата ми да действуваше по същия начин и на други хора — каза тя.

— А не е ли така? Нима сеньорита Лолита няма достатъчно поклонници? Това е невъзможно.

— И въпреки това е истина. Малко са смелчаците, които биха искали да се сродят със семейство Пулидо, откакто то е в немилост.

Имам един обожател — продължи тя, — но като се сватосваше, не почувствувах у него особена любов към мен.

— О! Той е безразличен, и то във ваше присъствие! Какво му е?... Да не е болен?

— Той е толкова богат, че струва ми се си е въобразил, че трябва само да поиска и всяка девойка ще се съгласи да се омъжи за него.

— Ама че глупак! Та нали ухаждането прави връзката толкова прелестна!

— Но вие, сеньор! Някой може да дойде и да ви види! Могат да ви арестуват...

— Нима вие също не бихте искали да арестуват разбойника? Може би ако баща ви ме арестува, работите му ще потръгнат? Чух, че губернаторът е вбесен от моите действия.

— Вие... вие по-добре си тръгнете — примоли се Лолита.

— В сърцето ви има милосърдие. Знаете, че ако ме арестуват, ще ме убият. Но въпреки това трябва да рискувам още една минута.

Той седна на пейката, сеньорита Лолита се отдръпна колкото беше възможно, а после се опита да стане.

Зоро очакваше това. Той я хвана за ръката и преди тя да предвиди намеренията му, се наклони, вдигна края на маската си и притисна устни към хладната розова длан.

— Сеньор! — извика тя и отдръпна ръката си.

— Беше дръзко от моя страна, но човек трябва да изрази по някакъв начин чувствата си — каза той. — Надявам се, че не съм ви наскърбил толкова, че да не можете да ми простите.

— Идете си, сеньор, иначе ще викам.

— И ще причините смъртта ми?

— Вие сте само един разбойник от големия път.

— Но обичам живота като всеки друг човек.

— Ще викам, сеньор! За залавянето ви е обещана награда.

— Тези прекрасни ръчици не биха се докоснали до кървави пари.

— Идете си!

— Но, сеньорита, вие сте жестока! Само един ваш поглед ще накара кръвта да потече по-бързо във вените ми. Една ваша дума и човек е способен да срази цяла тълпа.

— Сеньор...

— Човек е готов да умре, за да ви защити, сеньорита. Каква грация, какво очарование!

— За последен път ви казвам, сеньор! Ще вдигна тревога, и нека съдбата ви е във ваши ръце!

— Още веднъж ръката ви и ще си тръгна.

— Това няма да стане!

— Тогава ще остана, докато дойдат войниците и ме хванат. Сигурно няма да чакам дълго. Грамадният сержант Гонзалес ме преследва и може би вече е попаднал на следа. С него ще се довлечат и войници...

— Сеньор, заради всичко свято!...

— Ръката ви!

Лолита се обърна с гръб, протегна ръката си и той още веднъж притисна устни към нея. После девойката усети как мъжът бавно я обърна към себе си и очите ѝ срещнаха дълбоките му очи. Тя почувства, че ръката ѝ стои прекалено дълго в неговата и я отдръпна. После се обърна, бързо изтича през двора и влезе в къщата.

С разтуптяно сърце застана до прозореца зад завесата и започна да наблюдава. Зоро бавно пристъпи към фонтана и спря, за да отпие.

След това нахлупи сомбрерото над очите си, погледна към къщата и си замина. Тя чу как заглъхваше тропотът от копитата на коня, който се носеше в галоп.

— Разбойник и все пак човек! — прошепна Лолита. — Ако дон Диего притежаваше поне половината от смелостта и мъжеството му!

ГЛАВА VIII

ДОН КАРЛОС ЗАПОЧВА ИГРА

Лолита се отдръпна от прозореца, доволна, че никой от къщата не видя Зоро и не разбра за посещението му.

Остатъкът от деня тя прекара на верандата в плетене на дантели, а докато си почиваше, гледаше към прашната пътека, която водеше към широкия път.

Настъпи вечерта. Долу в колибите си индианците бяха запалили огньове, край които се събираха, за да приготвят вечерята и да си поговорят за изминалия ден. В хасиендата вечерята беше вече готова и семейството се събираше край масата, когато някой почука на вратата.

Индианецът изтича да отвори и в стаята влезе Зоро. Той свали шапката си, поклони се и като вдигна глава, погледна безмълвната доня Каталина и изплашения дон Карлос.

— Надявам се, ще ми простите, че идвам неканен — каза той. — Известен съм като Зоро. Но не се плашете. Не съм дошъл да ви ограбя.

Дон Карлос бавно се изправи, а сеньорита Лолита, чийто дъх беше спрял, с тревога наблюдаваше този човек, който можеше да спомене за посещението си през деня, което тя скри от майка си.

— Негодник — извика дон Карлос. — Вие се осмелихте да влезете в един честен дом.

— Аз не съм ваш враг, дон Карлос — отговори Зоро. — След като самият вие сте преследван, би трябвало да ме разберете.

Дон Карлос беше съгласен с това, но бе твърде умен, за да стане изменник. Небето му беше свидетел, той и без друго беше в лоши отношения с губернатора, а като се държеше добре с човека, за когото губернаторът предлагаше награда, щеше да го настрои още повече срещу себе си.

— За какво сте тук? — попита той.

— Моля да ми окажете гостоприемство. С други думи искам да ме нагостите. Аз съм кабалеро и затова молбата ми е уместна.

— Дори и благородническа кръв да тече във вените ви, вие я оскърбихте с постъпката си. Един крадец и разбойник не може да разчита на гостоприемство в тази къща.

— Вие се страхувате да ме нахраните, тъй като губернаторът може да научи за това — каза Зоро. — Можете да обясните, че сте били принудени.

Изведнъж изпод плаща се появи ръка, а в нея блесна пистолет. Доня Каталина извика от уплаха и припадна, а сеньорита Лолита се сви на стола си.

— Вие сте двама по-голям негодник, щом плашите жените! — възмути се дон Карлос. — Тъй като ако откажа, ме застрашава смърт, то вие можете да вземете месо и вино. Но ви моля като кабалеро да занеса жена си в другата стая и да поискам да се погрижат за нея.

— Добре — съгласи се Зоро. — Но сеньоритата ще остане тук като залог за това, че ще се върнете и няма да ме предадете.

Дон Карлос го погледна, след това погледна и дъщеря си и забеляза, че тя никак не беше изплашена. Взе жена си на ръце и я изнесе от стаята.

Зоро заобиколи масата, отново се поклони на младото момиче и седна до нея.

— Това, разбира се, е безумие, но ми се прииска отново да зърна лъчезарното ви лице — каза той.

— Сеньор!

— Един поглед към вас беше достатъчен, за да запали огън в сърцето ми. Докосването до ръката ви беше начало за нов живот за мен.

Лолита се отдръпна, лицето и гореше. Сеньор Зоро придърпа стола си и посегна към ръката ѝ, но тя се дръпна.

— Страстното желание да слушам музиката на гласа ви, сеньорита, често ще ме води тук — каза той.

— Сеньор, вие не трябва да идвате повече. Днес бях снизходителна към вас, но следващия път ще викам и ще ви заловят.

— Не можете да бъдете толкова жестока — каза той.

— Съдбата ви е във вашите ръце, сеньор.

Дон Карлос се върна в стаята, а Зоро стана и се поклони още веднъж.

— Надявам се, че жена ви се оправи от припадъка. Съжалявам, че пистолетът ми толкова я изплаши.

— Да, вече е по-добре. Но струва ми се казахте, че сте гладен. Сега, след като размислих, стигнах до извода, че вие наистина сте постъпвали така, че да заслужите възхищението ми. Затова съм щастлив да ви окажа гостоприемство. Слугата веднага ще ви донесе храна.

Дон Карлос отиде до вратата, извика слугата и се разпореди. Беше доволен от себе си. Възползувал се беше от момента, когато занесе жена си в съседната стая, за да изпрати един доверен слуга да вдигне тревога в селото, като съобщи, че Зоро е в хасиендата му.

Сега целта му беше да задържи Зоро колкото се може повече.

Знаеше, че щом дойдат войниците, разбойникът щеше да бъде убит или заловен и, разбира се, губернаторът щеше да признае, че той, дон Карлос е заслужил наградата.

— Сигурно животът ви е пълен с удивителни приключения, сеньор — каза дон Карлос и се обърна към масата.

— Има няколко — съгласи се разбойникът.

— Например тая история в Санта Барбара, но не зная каква е истината всъщност.

— Не обичам да говоря за работите си, сеньор.

— Разкажете — помоли сеньорита Лолита и тогава Зоро за пръв път измени на принципите си.

— Всъщност, нямаше нищо особено — каза той. — Към залез слънце пристигнах в покрайнините на Санта Барбара. Там живееше един млад индианец, собственик на магазин, който крадеше монасите. Той искаше да му продават стока от мисиите, а след това се оплакваше, че го лъжат в килограмите. Тогава хората на губернатора караха монасите да бръкнат в кесиите си. Реших да накажа този човек.

— Моля ви продължавайте — възкликна дон Карлос и се наклони напред, уж че беше много заинтересован от разказа.

— Слязох от коня пред къщата му и влязох. Четири-пет свещи осветяваха стаята, където той търгуваше с няколко души. Заплаших ги с пистолет и ги изпратих в ъгъла, а при себе си извиках стопанина на склада. Той много се изплаши и ми показа парите, които криеше на тайно местенце. После той опита камшика ми, а аз му обясних защо съм постъпил така.

— Чудесно! — възкликна дон Карлос.

— След всичко това се качих на коня и си тръгнах. В колибата на един индианец написах бележка, че съм приятел на угнетените. Онази вечер се чувствах необикновено смел. Препуснах към гарнизона, повалих караула, който ме взе за куриер и оставих бележката на вратата. В този момент изскочиха войниците. Стрелях във въздуха и докато те стояха, стреснати и объркани, препуснах към хълмовете.

— Спасихте ли се?

— Аз съм пред вас — това е отговорът ми.

— Защо губернаторът е толкова суров към вас, сеньор? — попита дон Карлос. — Има толкова други разбойници, за които въобще не се сеща.

— Имах една не особено приятна среща с негово превъзходителство. Той пътуваше от Сан Франциско де Азис в Санта Барбара по официална работа, придружен от войници. Те спряха до едно ручейче, за да се разхладят и войниците се разпръснаха, докато губернаторът разговаряше със своите приятели. Бях се скрил в гората; изскочих внезапно и се хвърлих върху тях. За миг бях до откренатата врата на каретата и допрях пистолет в слепоочието на губернатора, като му заповядах да ми предаде своя тлъст портфейл, което той и стори. Сетне преминах през неговите войници и мимоходом натъркалях неколцина от тях.

— И се спасихте? — удиви се дон Карлос.

— Аз съм тук — отново заяви сеньор Зоро.

Слугата донесе табла с храна, остави я пред разбойника и се отдалечи с разширени от ужас очи и трепереци ръце. Твърде страшни истории разказваха за този Зоро и за жестокостта му, макар че нито една от тях не беше вярна.

— Сигурен съм, че ще ми простите, ако ви помоля да седнете в най-отдалечения ъгъл, тъй като за да се храня, трябва да повдигам края на маската си, а не искам да бъда разпознат. Ще сложа пистолета си на масата. А сега ще уважа храната, която ми предложихте.

Дон Карлос и дъщеря му се преместиха, а бандитът започна да се храни с нескривано удоволствие. От време на време спираше, за да размени някоя дума, и веднъж дори изпрати дон Карлос да му донесе вино, като каза, че то е най-хубавото, което е пил тази година. Дон Карлос всячески се мъчеше да му угоди. Стараеше се да спечели

време. Познаваше коня, с който тръгна индианеца, и бе пресметнал, че той вече е пристигнал в гарнизона на Реина де Лос Анжелес и че войниците вече са тръгнали. Трябваше само да успее да задържи този Зоро, докато те дойдат.

— Пригответе нещо за хапване за из път, сеньор — каза той.
— Извинете ме, ще изляза. Дъщеря ми ще ви обърне внимание.

Зоро се поклони, дон Карлос побърза да напусне стаята, но по този начин допусна грешка. Беше опасно да оставя една девойка насаме с мъж и особено с човек, обявен извън закона. Зоро веднага се досети, че насила се опитват да го задържат, още повече че при наличието на толкова слуги дон Карлос сам отиде за храната. Любезният домакин искаше да разбере не идваха ли хората на губернатора.

— Сеньор — тихичко извика Лолита, за да се чуе в другия край на стаята.

— Какво има, сеньорита?

— Трябва веднага да си тръгнете. Страхувам се, че баща ми е изпратил да доведат войниците.

— И вие сте толкова любезна, че ме предупреждавате?

— Не бих искала да видя как ви залавят тук. Побоищата и кръвопролитията са ми неприятни.

— Това ли е единствената причина, сеньорита?

— Не искате ли да си тръгнете, сеньор.

— Нямам достатъчно сили да се откъсна от такава очарователна компания, сеньорита. Разрешете ми отново да ви видя по време на сиестата.

— За бога — не! На това трябва да се сложи край. Вървете по пътя си и бъдете внимателен. Възхищавам се от някои ваши постъпки и затова не искам да ви заловят. Идете в Сан Франциско де Азис и станете честен човек, сеньор. Това е най-добрият път.

— Малка проповедница! — възкликна той.

— Ще си вървите ли, сеньор?

— Но баща ви отиде да ми донесе храна. Нима бих могъл да си тръгна, без да му благодаря?

Дон Карлос влезе в стаята и по израза на лицето му Зоро разбра, че войниците вече са се показали на пътя. Домакинът остави пакета на масата.

— Малко храна за из път, сеньор — каза той. — Много ни се искаше да ни разкажете и за други ваши приключения, преди отново да се отправите на ново опасно пътешествие.

— Твърде много говорих за себе си, сеньор, а това не подобава на един кабалеро. По-добре ще е да ви поблагодаря и да напусна дома ви.

— Изпийте поне още чаша вино.

— Страхувам се, че войниците вече са твърде близо, дон Карлос.

При тези думи лицето на дон Карлос пребледня, още повече че разбойникът извади пистолета си. Старият благородник си помисли, че ще трябва скъпо да заплати за коварното си гостоприемство. Но Зоро не се канеше да стреля.

— Прощавам ви измамата, дон Карлос, защото съм извън закона и за главата ми е определена награда — каза той. — А и у мен няма лоши чувства към вас. Лека нощ, сеньорита. Сеньор, сбогом.

Изведнъж дотърча един от слугите, който нищо не знаеше за случилото се.

— Господарю! Дошли са войници — закрещя той. — Обградени са къщата!

ГЛАВА ІХ

ЗВЪН НА ШПАГИ

На масата имаше канделабър, на който горяха десетина свещи.

Зоро се втурна към него и с един замах го събори на пода, свещите угаснаха и само за миг стаята потъна в непрогледна тъмнина. Той гледаше да се отдалечи от дон Карлос, като стъпваше леко, на пръсти. Ботушите му не издаваха нито звук и не можеше да се разбере в коя част на стаята се намираше.

Само за миг сеньорита Лолита усети как мъжка ръка обгърна нежно талията ѝ, почувствува мъжко дихание край бузата си и чу шепот: „До скоро виждане, сеньорита!“

Дон Карлос ревеше като бик и показваше пътя на войниците. Някои вече чукаха на парадния вход. Зоро се втурна в другата стая.

Слугите индианци се разбягаха пред него, като че ли беше някакво привидение.

Той бързо угаси всички свещи. След това изтича до вратата, която водеше към двора, и изчезна. Докато войниците нахълтваха през парадния вход, а дон Карлос търсеше борина, за да запали отново свещите, в двора се чу тропот на копита. Войниците се досетиха, че това е конят на разбойника.

С отдалечаването конският тропот утихна, но опитните кавалеристи разпознаха посоката, в която изчезна конникът.

— Неприятелят се скри! — закрещя сержант Гонзалес, който предвождаше отряда. — На конете и след него! Който го залови, ще получи една трета от наградата!

Грамадният сержант изхвърча от къщата, войниците го последваха; скочиха на конете и яростно се спуснаха в тъмнината да заловят разбойника.

— Светлина! Светлина! — пронизително крещеше дон Карлос.

Един слуга донесе борина и свещите отново бяха запалени. Сеньорита Лолита се бе спотаила в ъгъла с широко отворени от ужас очи. Дон Карлос стоеше в средата на стаята и стискаше юмруци от яд и

безсилие. Съзелата се от припадъка доня Каталина излезе от стаята си, за да разбере причината на създалата се паника.

— Избяга негодникът! — изруга дон Карлос. — Да се надяваме, че войниците ще го хванат.

— Независимо от всичко той е умен и храбър — отбеляза сеньорита Lolita.

— Признавам му го, но е разбойник и крадец! — зарева Дон Карлос. — Но защо му е притрябвало да ме тормози с идването си?

Сеньорита Lolita си помисли, че знае причината за това, но никога няма да я сподели. На лицето ѝ се появи лека руменина, предизвикана от спомена за ръката, обгърнала талията ѝ и думите, прошепнати в ухото ѝ.

Дон Карлос широко отвори вратата и се заослушва. Отново се чу тропот на галопиращ кон.

— Шпагата! — извика той на слугата си. — Някой идва, може би този негодник се връща. Но това е само един конник, за бога.

Тропотът на копитата секна: човекът се изкачи на верандата и бързо влезе в стаята.

— Слава на светиите! — пое си дъх дон Карлос.

Това беше капитан Ramon, комендант на гарнизона в Реина де Лос Анжелес.

— Къде са хората ми? — закрещя капитанът.

— Заминаха, сеньор. Преследват разбойника, тази свиня — обясни дон Карлос.

— Той избяга ли?

— Да, въпреки че вашите хора обкръжиха къщата. Той блъсна свещника и в тъмнината избяга през кухнята.

— Войниците го преследват, така ли?

— Те са по петите му, сеньор.

— Ха! Да се надяваме, че ще заловят птичката. За войниците той е като трън, забит в крака. Все не успяваме да го хванем и губернаторът ни изпраща саркастични послания по куриерите си. Този Зоро е умен човек, но ще бъде заловен.

Капитан Ramon прекоси стаята, видя дамите и като свали шапката си, се поклони.

— Трябва да ми простите дързостта, че нахлух така — извини се той. — Но когато офицерът изпълнява дълга си...

— Разбира се, че ви прощаваме — отговори доня Каталина. — Познавате ли дъщеря ми?

— Не съм имал честта.

Доня Каталина ги представи един на друг. Лолита отново се отдръпна в ъгъла, откъдето се зае да наблюдава офицера. Беше приятно да го гледа човек — висок, строен, с красива униформа и шпага, която се полюшваше на бедрото му. Що се отнася до капитана, той никога преди не беше срещал Лолита, тъй като след преместването му от Санта Барбара беше служил в Реина де Лос Анжелес само един месец.

Но сега, след като я видя за първи път, той отново и отново обръщаше поглед към нея. В очите му се разгоря огън и това хареса на доня Каталина. Ако Лолита не бе благосклонна към дон Диего, може би щеше да бъде по-благосклонна към капитан Рамон, а бракът с един офицер би донесъл на семейство Пулидо връзки във висшите кръгове.

— Няма да мога да намеря хората си в тази тъмница — каза капитанът — и ако не е прекалено нахално от моя страна, бих искал да остана тук, за да изчакам връщането им.

— Разбира се, заповядайте — съгласи се дон Карлос. — Ще наредя да ви донесат вино.

— Проклетият Зоро достатъчно си поигра — каза капитанът, след като изпи и похвали предложеното му вино. — Хора като него се появяват, лудуват известно време, но това никога не продължава много дълго. В края на краищата те срещат съдбата си.

— Вярно е — потвърди дон Карлос. — Юначагата днес се хвалеше с подвизите си.

— Бях комендант в Санта Барбара, когато направи забележителното си посещение — заразказва капитанът. — По времето, когато е идвал, аз бях извън гарнизона, иначе тази история щеше да завърши другояче. А днес, когато вдигнаха тревога, бях на гости на свой приятел и затова не пристигнах с войниците. Но веднага щом ми съобщиха, тръгнах. Зоро изглежда е осведомен за местопребиваването ми и старателно ме лишава от възможността да кръстосаме шпагите си. Надявам се някога това да се случи.

— Смятате, че ще го победите ли, сеньор? — запита доня Каталина.

— Несъмнено! Предполагам, че в действителност той слабо владее шпагата. Направи за смях моя сержант, но това е съвсем друга работа. Знам, че докато се е дуелирал, с едната си ръка е държал пистолет. Аз бързо бих се справил с него.

В ъгъла на стаята имаше шкаф. Изведнъж вратичките му се открянаха.

— Този негодник трябва да бъде осъден на смърт. Той е доста грубичък в отношенията си с хората. Чувал съм, че убива без причина. Говорят, че на север, в покрайнините на Сан Франциско де Азис цари ужас. Безжалостно убивал мъжете и се гаврел с жените...

Вратите на шкафа се отвориха и в стаята се появи Зоро.

— Сеньор, искам от вас обяснение за тези думи, тъй като те са долна лъжа! — викна разбойникът.

Дон Карлос се обърна и зяпна от удивление. Доня Каталина почувствува, че краката ѝ се подгъват и се отпусна на стола. Сеньорита Лолита се изплаши за съдбата на капитана.

— Аз... аз ви мислех за избягал — заекваше дон Карлос.

— Ха! Това беше само трик! Конят ми избяга, но не и аз!

— Значи повече няма да ти се удаде да избягаш! — закрепя капитан Рамон и посегна към шпагата си.

— Назад, сеньор! — извика Зоро и в ръката му блесна пистолет. — Съгласен съм да се сражаваме, само че по правилата. Дон Карлос, вземете жена си и дъщеря си и се отдалечете в ъгъла, докато ние с този лъжец кръстосаме шпаги. Не искам да допусна да ме предадете повторно.

— Мислех, че сте избягали! — задъхваше се дон Карлос, който явно не беше в състояние да мисли за нищо друго, докато изпълняваше заповедта на Зоро.

— Трик! — повтори разбойникът през смях. — Имам чудесен кон. Сигурно сте чули, когато му подвикнах. Животното е свикнало да се подчинява на този вик. То се впуска в див галоп, а войниците го преследват. Когато измине известно разстояние, конят завива настрани и спира, а след като преследвачите го задминат, той се връща и чака заповедите ми. Не се съмнявам, че и сега е на двора. Ще накажа този капитан, а след това ще яхна коня и ще си замина.

— С пистолет? — викна Рамон.

— Ще сложа пистолета на масата; ето така! Той ще остане там, ако дон Карлос остане с дамите в ъгъла.

Зоро извади шпагата си и капитан Рамон с радостен боен вик се хвърли срещу него. Той беше известен като майстор на шпагата. Зоро изглежда знаеше това, тъй като в началото беше нащрек и по-скоро се отбраняваше, отколкото нападаше. Капитанът настъпваше срещу него, шпагата му проблясваше като мълния. Зоро се оказа притиснат почти до стената, край кухненската врата, и в очите на капитана вече проблясваха победоносни пламъчета. Той се дуелираше бързо, без да позволява на своя враг да си поеме дъх, като пазеше позицията си и задържаше противника до стената.

Но ето че Зоро тихо се засмя. Беше разгадал похватите на капитана и знаеше, че ще победи. Рамон бе отстъпил за момент и изведнъж защитата на противника му премина в нападение. Това го озадачи. Зоро отново тихичко се засмя.

— Би било позор да ви убия — каза той. — Слушал съм, че сте отличен офицер, а армията се нуждае от такива хора. Но казахте една лъжа за мен и затова трябва да понесете наказанието си. Сега ще ви пробода, но така че да останете жив, след като извадя шпагата си.

— Фукльо! — процеди капитанът.

— Сега ще видим! Почти съм свършил с вас, капитане. Вие сте по-умен от грамадния сержант, но все пак не сте достатъчно умен. Как предпочитате, отляво ли да ви пробода, или отдясно?

— Ако сте толкова уверен в себе си, защо не ме намушите в дясното рамо? — каза капитанът.

— Защищавайте се добре, мой капитане, защото ще направя точно каквото ми казахте.

Капитанът се завърташе така, че светлината на свещите да блести в очите на разбойника, но Зоро бе достатъчно хитър, за да разбере това.

Той принуди капитана отново да се обърне, да отстъпи и тогава го притисна в ъгъла.

— Ето това е, капитане! — възкликна той и прониза дясното му рамо точно по указанията. След това дръпна шпагата си. Бе засегнал рамото малко ниско, капитан Рамон внезапно почувствува слабост и се отпусна на пода. Зоро отстъпи и прибра шпагата си.

— Моля дамите да ме извинят за тази сцена — каза той. — И ви уверявам, че този път наистина си тръгвам. Ще видите, че раната на капитана не е дълбока. Още утре той ще може да се върне в гарнизона.

Разбойникът свали сомбрерото си и ниско се поклони на домакините. Дон Карлос гневно мърмореше, но не можеше да измисли нещо толкова рязко и обидно, че да му го каже. Очите на Зоро за миг се срещнаха с очите на сеньорита Лолита и той се зарадва, че не видя в тях отвращение.

— Лека нощ — каза той и отново се засмя.

След това изтича през кухнята на двора; там намери коня си, който наистина го очакваше, скочи на него и потъна в тъмнината.

ГЛАВА X

НАМЕК ЗА РЕВНОСТ

След половин час раненото рамо беше почистено, превързано, а блед и изтощен, капитанът седеше на масата и отпиваше вино. Доня Каталина и сеньорита Лолита проявиха съчувствие към него, въпреки че последната едва сдържаше усмивката си, като си припомняше за хвалбите на капитана и ги сравняваше със случилото се.

Дон Карлос се силеше да накара капитана да се чувства като у дома си, тъй като според него не беше лошо да има връзки с армията. Вече беше намекнал на офицера, че може да остане в хасиендата за няколко дни, докато раната му зарасне. Като гледаше сеньорита Лолита в очите, капитанът отговори, че е готов да остане цял ден. Въпреки раната си, той се стараеше да води вежлив и остроумен разговор, но претърпя пълен неуспех.

Навън отново се чу конски тропот и дон Карлос изпрати слугата да отвори вратата така, че пътят да се вижда. Всички мислеха, че се връща някой от войниците. Конникът наближи и спря пред къщата. Слугата изтича да се погрижи за коня. Измина минута, докато на верандата се чува бързи стъпки и в стаята влезе дон Диего Вега.

— О-о! — извика той с облекчение. — Щастлив съм, че всички сте живи и здрави.

— Дон Диего? — възкликна стопанинът. — Вие изминахте разстоянието от селото до дома ми втори път, за едно денонощие?

— Сигурно ще се разболея от това усилие — каза дон Диего. — Вече съм схванат и гърбът ме боли. Въпреки това прецених, че съм длъжен да дойда. В селото вдигнаха тревога: разчу се, че този разбойник Зоро е посетил хасиендата ви. Видях как войниците се понесоха насам и в сърцето ми се прокрадна безпокойство.

— Разбирам, кабалеро — засия дон Карлос и крадешком погледна сеньорита Лолита.

— Счетох за свой дълг да предприема това пътуване, а сега виждам, че е било напразно. Вие сте живи и здрави. Как стана всичко?

Лолита прихна да се смее, а дон Карлос бързо отговори:

— Нехранимайкото беше тук, но след като рани капитан Рамон в рамото, избяга.

— Хубава работа! — дон Диего седна на един стол. — Значи вие опитахте шпагата му. Така ли, капитане? Това би трябвало да утоли жаждата ви за мъст. Войниците ви преследваха ли го?

— Да — кратко отвърна капитанът. Не му се искаше да разказва за поражението си. — И ще го гонят, докато го заловят. Под мое командване е грамадният сержант Гонзалес, който струва ми се ви е приятел, дон Диего? Той мечтае да залови разбойника и да заслужи наградата на губернатора. Като се върне, ще му заповядам да поведе отряда и да преследва Зоро, докато той не си получи заслуженото.

— Позволете ми да изразя надежда, че войниците ще се справят. Негодникът разтревожи дон Карлос и тези дами, а дон Карлос ми е приятел. Бих искал всички да знаят това.

Дон Карлос засия, а доня Каталина мило се усмихна, но сеньорита Лолита едва удържа розовата си устица да не се свие в презрително-насмешлива гримаса.

— Бих пийнал чашка от прекрасното ви вино, дон Карлос! — продължи дон Диего. — Изморен съм. Два пъти в един ден да дойда от Реина де Лос Анжелес — това е повече, отколкото човек може да понесе.

— Нима тези четири мили са голямо пътешествие? — учуди се капитанът.

— Може би за грубия войник не са — възрази дон Диего, — но за един кабалеро е така.

— А нима войникът не може да бъде кабалеро? — попита капитанът, леко засегнат.

— Преди се случваше, но сега рядко се среща — отговори дон Диего. Същевременно обърна поглед към Лолита, като искаше да насочи вниманието ѝ към думите си. Бе забелязал как я гледаше капитанът. Усети ревност в сърцето си.

— Да не би да искате да кажете, че кръвта ми не е благородническа, сеньор? — попита капитан Рамон.

— Не мога да ви отговоря, сеньор, тъй като никога не съм я виждал. Но Зоро сигурно има мнение по въпроса. Той е виждал цвета ѝ.

— За бога — викна капитан Рамон, — вие ми се присмивате.

— Никога не вземайте истината за насмешка — отбеляза дон Диего. — Той е ранил рамото ви. Не се и съмнявам, че това е само драскотина. Но между впрочем, вие не трябваше ли да сте вече в гарнизона заедно с войниците си?

— Чакам ги да се върнат — отговори капитанът. — Освен това пътешествието от тук до гарнизона е твърде изморително според вашите собствени думи.

— Но истинският войник е свикнал с лишенията, сеньор.

— Това е вярно, налага му се да се среща с всякаква измет — отвърна капитанът и многозначително погледна дон Диего.

— Вие ме наричате „измет“, сеньор?

— Нима казах това?

Разговорът приемаше опасен обрат и дон Карлос се страхуваше да не изпадне в още по-затруднено положение. Не му се искаше офицерът от армията и дон Диего Вега да устроят още една схватка в дома му.

— Желаете ли още вино, сеньори? — запита той и застана между столовете им, въпреки всички правила на добрия тон. — Пийнете, капитане, защото след раняването сте загубили кръв. А вие, дон Диего, след бързото препускане...

— Съмнявам се в бързината му — отбеляза капитан Рамон.

Дон Диего взе предложената му чаша вино и се обърна с гръб към капитана. Той погледна сеньорита Лолита и и се усмихна. След това бавно стана, взе стола си и като го пренесе през цялата стая, го постави до нейния.

— Този негодник изплаши ли ви, сеньорита? — попита той.

— Да предположим, че да, сеньор. Ще отмъстите ли за това? Ще вземете ли шпагата си, за да препуснете след него и да го накажете колкото заслужава?

— Кълна се, че бих могъл да направя това. Но по-добре е да използвам отряда от юнаци, които не биха искали нищо друго, освен да се спуснат след него. Защо да рискувам собствената си глава?

— О! — възкликна тя с отчаян глас.

— Да не говорим повече за този кръвопиец — помоли той. — Има много по-приятни теми за разговор. Сеньорита, обмислихте ли сутрешното ми предложение?

Сеньорита Лолита беше мислила по въпроса. Тя знаеше какво значение има тази сватба за нейните родители и за тяхното благополучие. Спомни си също и разбойника, неговото мъжество и ум и ѝ се прииска дон Диего да беше такъв. И тя не може да произнесе думите, които биха я направили невяста на дон Диего.

— Аз... аз нямах време да помисля за това, сеньор — отговори тя.

— Надявам се скоро да вземете някакво решение — каза той.

— Толкова ли бързате?

— Баща ми отново повдигна въпроса. Той настоява да се ожена. Това, разбира се, не е добре, но ще трябва да угодя на баща си.

Лолита прехапа устни, защото почувствува, че я залива внезапен гняв. „Нима някой ухахва момиче по този начин?“ — мислеше си тя.

— Ще ви кажа решението си колкото се може по-скоро, сеньор — каза тя накрая.

— А този капитан Рамон май се застоя в хасиендата.

Лолита почувствува малка надежда. Може би дон Диего ревнуваше? Ако бе вярно, значи този човек имаше някакви чувства. Може би най-накрая любовта и страстта щяха да се събудят в него?

— Баща ми го покани да остане, докато се възстанови и бъде в състояние да се прибере сам в гарнизона.

— Та той и сега може да тръгне. Обикновена драскотина!

— Вие тази вечер ли ще се приберете вкъщи?

— Сигурно ще се разболея от това, но трябва да се върна. Има някои въпроси, които изискват присъствието ми у дома утре сутринта. Работа — толкова непоносимо бреме.

— Може би баща ми ще ви предложи карета.

— Това би било любезно от негова страна. В каретата човек би могъл да дремне за кратко.

— Но ако разбойникът ви спре?

— Няма от какво да се боя, сеньорита. Нима не съм достатъчно богат, за да се откупя?

— Предпочитате да платите, вместо да се биете, сеньор?

— Имам много пари, но само един живот, сеньорита. Нима би било благоразумно да позволя на някой да ме нарани?

— Това ще е проява на мъжество. Не е ли така? — попита тя.

— Всеки мъж може да прояви мъжество в даден момент, но мислещият човек трябва да е внимателен и прозорлив.

Дон Диего тихо се засмя и се наведе, за да го чува само събеседничката му.

В другия край на стаята дон Карлос полагаше всички усилия, за да настани удобно капитан Рамон и се радваше, че той и дон Диего в този момент бяха далеч един от друг.

— Дон Карлос — говореше капитанът, — аз произхождам от добро семейство и губернаторът е благоразположен към мен. Сигурно сте чули за това. Аз съм само на двадесет и три години, иначе щях да заемам по-висок пост. Но бъдещето ми е осигурено.

— Радвам се да го чуя, сеньор.

— До тази вечер никога не бях виждал дъщеря ви, сеньор, но тя ме покори. Не съм виждал такава грация и красота, такива блестящи очи! Сеньор, моля за разрешението ви да я ухазвам.

ГЛАВА XI

ТРИМАТА КАНДИДАТИ

Положението беше трудно: дон Карлос не искаше да разгневи нито дон Диего Вега, нито човека, който бе сред приближените на губернатора. Ако дъщеря му не можеше да накара сърцето си да се влюби в дон Диего, може би щеше да обикне капитан Рамон? След дон Диего той бе най-добрият кандидат за зет в цялата околност.

— Какъв е отговорът ви, сеньор? — попита капитанът.

— Сигурен съм, че ще ме разберете, сеньор — заговори дон Карлос почти шепнешком. — Длъжен съм да ви дам едно кратко обяснение.

— Да, сеньор.

— Тази сутрин дон Диего ми зададе същия въпрос.

— Ха!

— Вие знаете произхода и семейството му, сеньор. Можех ли да му откажа? Разбира се, че не. Но ето какво мога да ви заявя: сеньоритата ще се омъжи за този, когото избере. Макар и да е получил разрешението ми да я ухажва, ако дон Диего не трогне сърцето й...

— Тогава мога да опитам аз? — попита капитанът.

— Точно така, сеньор. Разбира се, дон Диего е богат, но вие притежавате смелост и мъжество, а дон Диего... той... той по-скоро...

— Напълно ви разбирам, сеньор! — задави се от смях капитан Рамон. — Не може да се каже, че е храбър и блестящ кабалеро! Дано само дъщеря ви не предпочете богатството пред истинския мъж...

— Моята дъщеря ще послуша сърцето си, сеньор — гордо изрече дон Карлос.

— Значи въпросът стои така: дон Диего Вега или аз.

— Докато проявявате нужната скромност, сеньор. Не бих искал някое ваше действие да усложни отношенията между семейство Вега и моето.

— Няма да действам срещу интересите ви, дон Карлос — обеща капитан Рамон.

Докато дон Диего разговаряше със сеньорита Лолита, тя наблюдаваше баща си и капитан Рамон и се досещаше за какво говорят. Разбира се, ласкаеше я мисълта, че такъв блестящ офицер попадеше в списъка на претендентите за ръката ѝ, но въпреки това не трепна от вълнение, когато очите им се срещнаха. Междувременно мисълта ѝ бе заета със спомена за Зоро и за начина, по който той бе докоснал ръката ѝ. Само ако дон Диего приличаше на разбойника, ако се появеше някой, който да съедини богатството на Вега, с характера, храбростта и жизнеността на разбойника!

Изведнъж навън настана суматоха и в стаята влязоха войниците, начело със сержант Гонзалес.

Те отдадоха чест на капитана, а грамадният сержант с учудване погледна раненото му рамо.

— Негодникът избяга — доложи Гонзалес. — Следвахме го на разстояние три мили и нещо, докато се промъкваше в планината. Там го издебнахме...

— Е, и? — попита Рамон.

— Той има помощници.

— Кои са те? — попита комендантът.

— Цели десет души го очакваха, капитане. Те се нахвърлиха върху нас, преди да ги забележим. Ние се сражавахме храбро и ранихме трима от тях, но те избягаха, взеха и ранените си приятели. Не очаквахме тази банда, затова попаднахме в засадата.

— Значи си имаме работа с цяла банда! — възкликна капитан Рамон. — Сержант, утре сутринта съберете отряд. Вие ще изберете хората. Поведете ги по следите на Зоро. Не спирайте, докато не го хванете или убиете. Прибавям четвърт от заплатата си към наградата, обещана от негово превъзходителство губернатора, ако изпълните успешно задачата си.

— Ха! Точно това исках! — извика сержантът. — Сега за нула време ще му видим сметката на този нехранимайко. Ще ви покажа цвета на кръвта му.

— Това ще бъде справедливо, след като той видя какъв е цветът на тази на капитана — обади се дон Диего.

— Какво говорите, дон Диего, приятелю мой! Капитане, вие кръстосахте шпага с този мизерник?

— Да — отговори Рамон. — Преследвали сте само коня на мошеника, сержант. Нехранимайкото беше тук и си тръгна, след като аз дойдох. Така че вие сте срещнали някой друг в планината. Зоро постъпи с мен така, както с вас в кръчмата. Той имаше пистолет, пригответен в случай че се окаже твърде добър фехтовач.

Капитанът и сержантът се погледнаха един друг в очите, като всеки се опитваше да прецени каква е истината в думите на другия. В това време дон Диего се опитваше да стисне ръката на Лолита, нещо, което никак не му се удаваше.

— Това може да се изкупи само с кръв! — извика Гонзалес. — Ще преследвам този негодник, докато не го обезвредя. Ще разрешите ли да избира хора, капитане?

— Можете да вземете всеки войник от гарнизона — отвърна капитанът.

— Сержант Гонзалес, бих искал да тръгна с вас — внезапно се намеси дон Диего.

— Свети Боже! Та това ще ви убие, кабалеро! Ден и нощ на седлото, от баир на баир, в прахоляци и горещина. А и има вероятност да влезем в бой.

— Може би наистина за мен ще е по-добре да остана в селото — съгласи се дон Диего. — Но Зоро обезпокои членовете на това семейство, а аз съм техен верен приятел. Поне ще ме посвещавате във всичко: как е избягал, ако ви се изплъзне, как и къде ще го следвате, за да мога поне мислено да бъда с вас.

— Разбира се, кабалеро, разбира се — отвърна сержант Гонзалес. — Ще ви доставя удоволствието да зърнете мъртвото лице на разбойника. Заклевам се!

— Ужасна клетва, сержант. Да предположим, че това изведнъж се случи?

— Искам да кажа, ако убия негодника, кабалеро. Капитане, ще се приберете ли тази нощ в гарнизона?

— Да — отговори Рамон. — Въпреки раната аз мога да яздя.

Като казваше тези думи, той погледна дон Диего и по устните му заигра насмешка.

— Пътният прахоляк е великолепен! — съгласи се дон Диего. — Аз също ще се върна в Реина де Лос Анжелес, ако дон Карлос бъде

така любезен да ми отстъпи каретата си. Ще завържа коня си отзад. Да измина това разстояние на кон още веднъж би било убийствено за мен.

Гонзалес се разсмя и излезе от къщата. Капитан Рамон изказа почитанията си на дамите, хвърли гневен поглед на дон Диего и последва сержанта. Младият благородник отново се обърна към сеньоритата, докато родителите ѝ бяха заети с изпращането на капитана.

— Ще помислите ли по въпроса, който ви зададох? — попита той. — Баща ми ще ме пита пак след няколко дни и аз ще избегна упрека, ако му кажа, че всичко е наред. Ако се решите да се омъжите за мен, кажете на родителите си да изпратят съобщението по някой слуга. И тогава ще приготвя всичко за сватбата.

— Ще си помисля върху това — обеща девойката.

— Бихме могли да се венчаем в мисията Сан Габриел, но ще трябва да направим за това цяло пътешествие. Брат Филип от мисията е мой приятел от детинство и бих искал той да ни венчае, ако нямате нищо против. Той може да пристигне в Реина де Лос Анжелес и да извърши бракосъчетанието в малката църква на площада.

— Ще помисля върху това — повтори Лолита.

— След няколко дни може би пак ще дойда да ви видя, ако преживея тази нощ. Лека нощ, сеньорита. Надявам се, че ще ми разрешите да целуна ръката ви?

— Не се затруднявайте, моля — отговори младата сеньорита. — Това може да ви изтощи!

— О-о! Благодаря ви! Виждам, че сте много грижовна. Ще бъда щастлив да имам такава съпруга.

Дон Диего напусна стаята, а сеньорита Лолита изтича в стаята си и започна да си скубе косите и да се удря с малките си юмручета. Тя беше твърде разгневена, твърде вбесена, за да може да заплаче. Да ѝ целуне ръката?! Зоро не питаше, той просто го направи. Зоро не се изплаши от смъртта, а ловко ѝ се изплъзна. Ех, ако дон Диего поне малко приличаше на разбойника! Тя чу стъпките на войниците, а след малко и дон Диего си замина с каретата на баща ѝ. Тогава сеньорита Лолита се върна отново в стаята при родителите си.

— Татко, не мога да се омъжа за дон Диего — решително заяви тя.

— Но каква е причината за решението ти, дъще моя?

— Едва ли бих могла да кажа нещо определено, но това не е човекът, когото бих пожелала за свой съпруг. Той е безжизнен; животът с него би бил едно безкрайно мъчение.

— Капитан Рамон също поиска позволение да те ухажва — подметна доня Каталина.

— И той не ми допада. Не ми харесва изразът на очите му — възрази девойката.

— Ти си прекалено придирчива — каза дон Карлос. — Ако преследванията продължат още една година, ще станем бедняци. Най-добрият жених в страната ти предлага брак, а ти го отпращаш. Не искаш за съпруг и един офицер с добро положение в обществото, защото не харесваш погледа му. Помисли за това, момиче. Бракът с дон Диего е много изгоден. Може би, когато го опознаеш, той ще ти хареса. Той може да се промени. Стори ми се, че те ревнува от капитана. Щом като можеш да предизвикаш ревността му...

Лолита се разплака, но скоро се овладя и избърса сълзите си.

— Аз... аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да го обикна. Но все още не мога да се реша на този брак.

Тя забърза към стаята си и извика своята прислужница индианка. Скоро светлините в къщата угаснаха, тъмнината обгърна всичко наоколо освен колибите на индианците, които си разказваха край огньовете страшни истории, като всеки се стараеше да надмине другите в лъжите. От стаята на дон Карлос и жена му долиташе леко хъркане.

Но сеньорита Лолита не спеше. Беше се подпряла на прозореца и гледаше далечните огънове. Мислите ѝ бяха устремени към Зоро. Спомни си грациозния му поклон, гальовния му плътен глас, докосването на устните му до дланта ѝ.

— О, ако не беше такъв разбойник! — въздъхна тя — Колко силно би могла да го обикне една жена!

ГЛАВА XII

ПОСЕЩЕНИЕТО

На следващата сутрин, малко след разсъмване в селото цареше страшна бъркотия. Педро Гонзалес и двадесетина кавалеристи, т.е. почти всички от гарнизона, се готвеха да преследват Зоро.

Гласът на грамадния сержант се извисяваше над всички; войниците оправяха седлата си, оглеждаха юздите, манерките с вода и провизиите. Сержант Гонзалес беше заповядал да не се взема много багаж. Предишната му дейност бе да събира данъците по селата и сега се отнесе с голяма сериозност към новите нареждания на капитана. Веднъж поел по следите на Зоро, той не смяташе да се върне, преди да го е заловил.

— Ще окача кожата на този нехранимайко на вратата на гарнизона, приятелю — закани се той пред дебелия кръчмар. — След това ще получа наградата от губернатора и ще платя дълговете си.

— Моля се на светиите това да стане — отговори кръчмарят.

— Какво да стане, глупако! Да си изплатя дълговете ли? Страхуваш се да не загубиш няколко гроша?

— Искам да кажа, че се моля да успеете да заловите разбойника — угоднически поясни кръчмарят.

Капитан Рамон не излезе да изпрати отряда, защото имаше треска от раната, но хората от селото се тълпяха около Гонзалес и го обсипваха с въпроси. Сержантът разбра, че става център на внимание.

— Това „Проклятие на Калистрано“ скоро ще изчезне — гръмко се хвалеше той. — Педро Гонзалес тръгва по петите му. Ха! Когато застанем един срещу друг с този нехранимайко...

В този момент парадният вход на къщата на дон Диего Вега се отвори и той застана пред очите на тълпата, като породил не малко въпроси с ранното си появяване.

Сержант Гонзалес изпусна вързопчето, което държеше, сложи ръце на кръста и като се изпъчи, загледа с особен интерес приятеля си.

— Не сте ли в леглото? — направо изстреля въпроса си той.

— Не, вече се събудих — отговори дон Диего.

— Толкова рано! Тук има някаква дяволска тайна, която се нуждае от разяснение.

— Вдигахте толкова шум, че можеше да разбудите и мъртвите — каза дон Диего.

— Какво да се прави, кабалеро. Действаме по заповед.

— Не можеше ли всичко това да стане в гарнизона, а не на площада, или смятахте, че там ще има по-малко зрители?

— Кълна се, че сега...

— Достатъчно — прекъсна го решително дон Диего. — Всъщност станах рано, защото трябва да обиколя хасиендата си, а това означава да измина няколко десетки мили, за да огледам стадата и табуните си. Никога не си пожелавайте да сте богат, защото богатството изисква твърде много жертви.

— Нещо ми подсказва, че никога няма да страдам от това — през смях отбеляза сержантът. — С ескорт ли ще тръгнете, приятелю?

— Само с двама индианци.

— Ако срещнете Зоро, сигурно той ще ви залови заради големия откуп.

— Нима той е тук някъде, в околността?

— Един индианец ми съобщи, че са го видели на пътя за Пала и Сан Луис Рей. Ще тръгнем нататък. И тъй като хасиендата ви е в противоположната посока, сигурно няма да го срещнете.

— Изпитах известно облекчение от думите ви. И така, сержант, вие потегляте към Пала?

— Ще се постарам да открием бързо следите му и да заловим тази лисица. Ще се опитаме да намерим леговището му. Тръгваме още в тази минута.

— Ще очаквам с нетърпение вести от вас — каза дон Диего. — Желая ви успех!

Гонзалес и хората му яхнаха конете, сержантът даде команда за тръгване и те препуснаха в галоп през площада, като вдигаха облаци прах по пътя, водещ към Пала и Сан Луис Рей. Дон Диего ги наблюдаваше, докато и последното облаче прах се стопи в далечината. Тогавя той заповяда да му доведат коня, яхна го и се насочи към Сан Габриел. Следваха го слугите му — двама индианци, яхнали своите мулета.

Но преди да замине, дон Диего написа някаква бележка и я изпрати по един слуга в хасиендата на Пулидо. Тя беше адресирана до дон Карлос и гласеше следното:

„Днес сутринта войниците тръгнаха да преследват Зоро. Имаше донесение, че разбойникът оглавява цяла банда нехранимайковци, така че може да се стигне до сражение. Никой не знае какъв ще бъде изходът. Не бих искал някой от хората, които са ми скъпи, да се излага на опасност — имам предвид в особеност вашата дъщеря, а така също доня Каталина и вас. Още повече, че снощи бандитът е зърнал дъщеря ви, сигурно е оценил красотата ѝ и ще потърси възможност да я види отново.

Моля ви веднага да дойдете в дома ми в Реина де Лос Анжелес и да се чувствате като у дома си, докато нещата се пооправят. Днес аз заминавам на обиколка на моята хасиенда, но се разпоредих със слугите, така че бихте могли да искате от тях всичко, което ви е необходимо. Надявам се да ви видя след два-три дни, когато се върна.

Диего“

Дон Карлос прочете гръмогласно на жена си и дъщеря си посланието на младия благородник и след това ги погледна, за да прецени какво впечатление им е направило. Самият той, стар боен кон, се надсмиваше над опасността, но не искаше да рискува живота на жените.

— Е, какво мислите? — попита той.

— Измина много време от преместването ни тук — каза доня Каталина. — В селото имам няколко приятелки, мисля, че трябва да заминем.

— И ако се разбере, че сме гостували на дон Диего Вега — добави дон Карлос, — това, разбира се, няма да навреди на репутацията ни. А какво мисли дъщеря ни?

Това, че поискаха мнението ѝ, беше необичайно и Лолита разбираше, че са я удостоили с такава необикновена чест и благосклонност само благодарение на сватосването с дон Диего. Тя се поколеба, преди да отговори:

— Мисля, че идеята не е лоша — каза тя. — Би ми се искало да поостанем в селото. Тук и без това не се виждаме почти с никого, но може би ще започнат да шушукат за мен и дон Диего.

— Глупости! — възрази дон Карлос. — Може ли да има нещо по-естествено от посещението ни в дома на Вега, след като кръвта ни е почти толкова благородна, колкото и тяхната, и много по-добра от на мнозина други.

— Но това е домът на дон Диего, а не на баща му.

— Той пише, че няма да го има за два-три дни и можем да си тръгнем, когато се върне — отбеляза доня Каталина.

— В такъв случай, решено е — обяви дон Карлос. — Ще се срещна с управителя, за да му дам разпорежданията си.

Доволен от взетото решение, той бързо излезе на двора и удари голямата камбана, за да извика управителя. Когато сеньорита Лолита видеше разкошната обстановка, тя сигурно щеше да се съгласи да приеме предложението на домакина, мислеше си той. Тя ще види коприните, фините драперии, мебелите, украсени със злато и скъпоценни камъни. Тогава ще разбере, че би могла да притежава всички тези неща и още много други. Дон Карлос се мислеше за познавач на женското сърце.

Малко след следобедната почивка пред портата ги чакаше впряг с мулета и кочияш. Доня Каталина и Лолита се качиха вътре, а дон Карлос оседла най-хубавия си кон и потегли редом с тях. Поеха по пътеката към пътя за Реина де Лос Анжелес.

Хората, които срещаха по пътя, се учудваха, като виждаха, че семейство Пулидо се е запътило нанякъде, защото много добре знаеха, че имат неприятности и рядко напускат имението си. Дори си шепнеха, че дамите не винаги се придържат към модата, че лошо хранят слугите си, но понеже господарят бил много добър, те не го напусkali.

Но доня Каталина и дъщеря ѝ бяха с гордо вдигнати глави, както и дон Карлос. Те разменяха поклони с познатите и продължаваха пътя си.

След завоя в далечината вече се виждаше селото, площада, църквата с високия кръст, страноприемницата, складовете и няколко сгради с претенциозен вид, подобни на къщата на дон Диего, както и пръснатите наоколо къщурки на местните жители и на бедняците.

Колата спря пред дома на дон Диего, слугите излязоха да посрещнат гостите и опънаха пред краката им пътека, за да не стъпват дамите в прахоляка. Дон Карлос крачеше напред и се разпореждаше да

се погрижат за мулетата и да приберат впряга. Вътре в къщата седнаха да си починат, а слугите им донесоха храна и вино.

След това се разходиха из цялата къща и дори очите на доня Каталина, видели много богати домове, се разшириха от удоволствие при вида на целия този разкош, който се разкри пред нея.

— Като си помисля само, че дъщеря ни може да стане господарка на всичко това, стига да каже само една дума — прошепна тя.

Сеньорита Лолита не казваше нищо, но се замисли какво ли би било и че всъщност не би било толкова лошо да стане съпруга на дон Диего. В душата ѝ се водеше борба. От една страна бе богатството, положението в обществото, безгрижието и спасението на родителите ѝ, както и апатичния млад мъж в качеството на съпруг, а от друга — романът, идеалната любов, за която копнееше и от която не можеше да се откаже.

Дон Карлос излезе от къщата и на път за странноприемницата прекоси площада, където настигна няколко познати възрастни благородници. Той се заприказва с тях в кръчмата, въпреки че при ръкуването не забеляза кой знае какво въодушевление от тяхна страна. Предположи, че те се страхуват да изразят приятелските си чувства, защото бе изпаднал в немилост пред губернатора.

— По работа ли сте в селото? — попита един от тях.

— Не, съвсем не, сеньор — побърза да заяви дон Карлос, зарадван, че с отговора си ще може да повиши авторитета си сред тях. — Зоро пак се е развихрил и войниците тръгнаха по петите му.

— Знаем за това.

— Може да се стигне до сражение или до поредица от нападения, защото Зоро има на разположение цял отряд главорези. Хасиендата ни може да се окаже в негова власт.

— Аха! Значи сте довели семейството си, докато отmine опасността?

— Не бих и помислил за това, но сутринта дон Диего Вега ми изпрати покана да доведе семейството си тук и да се настаним в дома му. Самият той отсъства, но скоро ще се върне.

Когато чува това, очите на събеседниците му се ококориха, но дон Карлос се престори, че не забелязва това и продължи да отпива от виното си.

— Дон Диего ме посети вчера сутринта. Припомнихме си старите времена. Миналата нощ пък Зоро навести хасиендата ни, вероятно сте чули за това. Веднага щом научил, дон Диего пристигна, обезпокоен да не ни се е случило нещо лошо.

— Два пъти за един ден! — възкликна един от слушателите, като едва си поемаше дъх.

— Точно така, сеньор.

— Вие... хм, хм... дъщеря ви е много красива, нали, дон Карлос? Тя е на седемнадесет години или нещо такова?

— Осемнадесет, сеньор. Намират я за красива, доколкото ми е известно, смятат я за красавица — потвърди дон Карлос.

Наобиколилите го се спогледаха. Сега всичко им беше ясно. Дон Диего Вега искаше да се ожени за сеньорита Лолита Пулидо. Това означаваше, че семейство Пулидо отново ще се окажат в силна позиция и че дон Карлос може би ще поиска да си спомни за старите си приятели и няма да е благодарноположен към онези, които не са били на негова страна. Ето защо те побързаха да му засвидетелстват своето уважение, като го заразитваха за урожая, пчелите, стадата и табуните му, и за това, че маслините са превъзходни тази година.

Изглеждаше, че дон Карлос приемаше случилото се в реда на нещата. Пиеше виното, което други бяха платили, а дебелият кръчмар се щуреше около масите да изпълнява поръчките на клиентите си и в същото време се опитваше да пресметне печалбата за деня, но това не бе по силите му.

На свечеряване дон Карлос напусна кръчмата. Някои от посетителите го изпратиха до вратата, а двама от най-влиятелните сред тях прекосиха площада чак до дома на дон Диего. Единият от тях покани дон Карлос и жена му на гости още същата вечер — да си поговорят и да послушат музика. Гостът на дон Диего прие поканата.

Доня Каталина гледаше през прозореца и когато посрещна мъжа си на прага, лицето ѝ сияеше.

— Всичко върви чудесно — каза съпругът ѝ. — Посрещнаха ме с отворени обятия. Приех една покана за тази вечер.

— А Лолита? — възпротивя се доня Каталина.

— Разбира се, тя ще трябва да остане тук. Нима това може да ни попречи? Та тук има поне петдесет слуги. А и вече приех поканата, скъпа моя.

Беше ясно, че не трябва да изпускат изгодния случай да си възвърнат положението в обществото. Затова казаха на Лолита, че трябва да остане в голямата гостна и да чете някоя книжка със стихове, а ако ѝ се приспи, да си легне в една от стаите. Слугите ще я пазят, а икономът лично ще се погрижи за всичките ѝ желаниа.

Дон Карлос и съпругата му отидоха на гости, съпроводени от половин дузина слуги, понесли факли, за да им осветяват пътя през площада, понеже нощта бе безлунна, а и времето беше на дъжд.

Сеньорита Лолита полегна на кушетката и се зачете в една стихосбирка. Във всеки стих се говореше за любов, срещи и бурни страсти.

Лолита се учуди, че дон Диего, толкова флегматичен на вид, чете подобна книга, но протритата корица ясно показваше, че тя неведнъж е била разгръщана. Девојката бързо стана, за да разгледа другите книги на масичката. Учудването ѝ нарасна.

Имаше стихове от поети, възпяващи любовта, книги за езда, фехтовка, разкази за велики генерали и войни.

„Разбира се, тези книги не са подходящо четиво за човек като дон Диего“ — каза си тя. Но след това си помисли, че господарят на къщата може би се увлича от подобна литература, без да споделя начина на живот, който бе описван в нея. „Дон Диего, каква загадка“ — помисли си девојката за стотен път, после се върна отново на кушетката и потъна в четене.

В този миг капитан Рамон почука на парадния вход.

ГЛАВА XIII

ЛЮБОВТА ИДВА БЪРЗО

Икономът побърза да отвори.

— Съжалявам, сеньор, но дон Диего отсъства. Замина за хасиендата си.

— Зная, но дон Карлос е тук със своята съпруга и с дъщеря си, не е ли така?

— Дон Карлос и съпругата му отидоха на гости, сеньор.

— А сеньорита Лолита?

— Тук е, разбира се.

— В такъв случай, бих желал да ѝ изкажа своите почитания — заяви капитан Рамон.

— Сеньор, моля ви да ме извините, но сеньорита Лолита е сама.

— Нима аз не съм порядъчен човек?

— Едва ли е редно да ви приеме в отсъствието на родителите си.

— Кой си ти да ми обясняваш кое е редно и кое не? — кресна капитан Рамон. — Махни се от пътя ми, говедо! Само опитай да ми попречиш! Знам някои неща за теб!

Лицето на иконома пребледня, защото капитанът беше прав и една негова дума можеше да му донесе големи неприятности и дори да го изпрати в затвора.

Все пак той бе наясно кое подобава на един благородник.

— Но, сеньор... — запротестира той.

Капитан Рамон го отмести с лявата си ръка и влезе в голямата гостна. Щом го видя пред себе си, Лолита скочи уплашено.

— О, сеньорита, надявам се, че не ви изплаших — каза той. — Съжалявам, че родителите ви отсъстват, но съм длъжен да ви кажа няколко думи. Онзи иконом не искаше да ме пусне, но смятам, че няма защо да се боите от човек с ранена ръка.

— Това... това не е съвсем редно, сеньор! — промълви девойката с боязън.

— Сигурен съм, че няма нищо лошо — отговори неканеният посетител.

Той прекоси стаята и седна на края на кушетката, като с поглед открито показваше възхищението си от красотата на девойката. Икономът стоеше наблизко.

— Иди в кухнята, момко! — заповяда капитан Рамон.

— Не, позволете му да остане — помоли Лолита. — Баща ми му заповяда и ако той не се подчини, ще бъде наказан.

— Същото ще му се случи, но ако остане. Върви!

Слугата излезе. Капитан Рамон отново се обърна към девойката и й се усмихна. Той си въобразяваше, че познава жените. Смяташе, че им харесва, когато някой проявява властта си над другите.

— Вие сте по-прекрасна от всякога, сеньорита! — изрече той ласкателно. — Радвам се, че сте сама, защото искам да ви кажа нещо.

— Какво е то, сеньор?

— Снощи в хазиендата на баща ви аз го помолих за разрешение да заслужи вашето разположение. Вашата красота възпламени сърцето ми, сеньорита, и аз бих искал да ви направя своя съпруга. Баща ви се съгласи, но ми довери, че дон Диего също е получил такова разрешение. Така че излиза, че въпросът трябва да се реши между мен и дон Диего.

— Нужно ли е да ми разказвате всичко това, сеньор?

— Разбира се, дон Диего не е подходяща партия за вас — продължи капитанът. — Нима той притежава мъжество или ум? Нима не се е превърнал в посмешище заради вечната си леност?

— Позволявате си да говорите лошо за него в собствения му дом — възмути се Лолита и очите й заблестяха.

— Казвам истината, сеньорита. Бих искал да заслужи вашата благосклонност. Нима не можете да бъдете по-мила с мен? Нима за мен няма надежда да завоювам сърцето и ръката ви?

— Капитан Рамон, това е недостойно — каза девойката. — Това не е порядъчно и вие го знаете. Моля ви да напуснете.

— Чакам вашия отговор, сеньорита.

Оскърбената й гордост заговори. Защо не я ухажваха като всички други, така, както е прието? Защо бе толкова дързък? Защо си позволяваше да пренебрегва приличието?

— Вие трябва да напуснете този дом — твърдо заяви тя. — Всичко това е много низко и вие го знаете. Нима искате да очерните името ми, капитан Рамон? Представете си, че някой влезе и ни завари така, сами...

— Никой няма да влезе, сеньорита. Не може ли да ми дадете отговор?

— Не! — извика тя и стана от кушетката. — Не е хубаво, че ме питате за това. Уверявам ви, че баща ми ще научи за посещенията ви.

— Баща ви? — с насмешка произнесе той. — Човек, който е в немилост пред губернатора? Човекът, когото оскубаха, защото няма никакъв политически усет? Не се страхувам от баща ви. Той трябва да се гордее, че капитан Рамон е обърнал внимание на дъщеря му.

— Сеньор!

— Не бягайте — каза той и я хвана за ръката. — Оказах ви чест, като ви помолих да станете моя жена!

— Оказахте ми чест?! — извика тя гневно и едва не се разплака. — На мъжа се оказва чест, когато приемат предложението му.

— Харесвате ми така сърдита — отбеляза той. — Седнете отново до мен и ми отговорете.

— Сеньор!

— Вие, разбира се, ще се омъжите за мен. Аз ще ходатайствам пред губернатора за баща ви и ще го убедя да ви върне част от именията. Ще ви заведе в Сан Франциско де Азис, в дома на губернатора, където знатните особи ще ви се възхищават.

— Сеньор, пуснете ме!

— Вашият отговор, сеньорита! Накарайте ме да чакам достатъчно!

Девойката се отскубна от ръцете му и се изправи срещу него със свити юмручета. Очите ѝ святкаха.

— Да се омъжа за вас? — възкликна тя. — По-скоро ще остана стара мома, ще се омъжа за индианец или ще умра, отколкото да се омъжа за вас! Ще се омъжа или за кабалеро, за благородник, или за никой! А за вас не мога да кажа, че сте благородник.

— Чудесни думи от дъщерята на човек, който е почти разорен!

— От това произходът на семейство Пулидо не се е променил, сеньор. Съмнявам се, че ще го разберете. Очевидно самият вие не сте с

дворянска кръв. Дон Диего ще научи за това. Той е приятел на баща ми.

— Вие искате да се венчаете с богатия дон Диего и по този начин да уредите делата на баща си? Не искате да се омъжите за един честен офицер, а се продавате?

— Сеньор! — пронизително изпищя девойката.

Това беше непоносимо. Беше сама. Нямахше кой да отмъсти за нанесеното оскърбление. Кръвта ѝ кипна и тя реши да отмъсти сама.

Ръката ѝ замахна и зашлеви силна плесница на капитан Рамон. След това девойката отскочи, но офицерът я сграбчи и я привлече към себе си.

— Ще трябва да заплатите с целувка за това! — каза той. — Такава малка женичка! Маса да я обгърна и с една ръка, хвала на светиите!

Лолита се бореше с капитана, като го драскаше и удряше в гърдите, защото не можеше да достигне лицето му, но той само ѝ се присмиваше и я притискаше все по-здраво. Накрая силите почти я напуснаха. Тогава той повдигна главата ѝ и я погледна в очите.

— Една целувка, сеньорита? — каза той. — Ще бъде несравнимо удоволствие да опитомя такова диво създание.

Тя отново се опита да се пребори, но не успя. Молеше се на светиите да ѝ помогнат, а капитанът се смееше все по-гръмко. След това наведе глава и устните му се доближиха до нейните.

Но не успя да я целуне. С удвоена сила Лолита се опита да се изскубне от прегръдките му и капитанът бе принуден да употреби цялата си сила, за да я задържи. В този момент от ъгъла на стаята се разнесе страшен глас:

— Една минута, сеньор!

Капитан Рамон пусна момичето и се завъртя на токове.

Присви очи, за да разпознае човека в тъмния ъгъл. Чу как сеньорита Лолита радостно възкликна.

Без да се съобразява с присъствието на дамата, капитанът високо изруга, защото пред него стоеше Зоро. Доскорошният похитител не се опитваше да разбере как разбойникът е влязъл в къщата. Не се и замисляше над това. Съзнаваше, че е без шпага, а дори и да имаше в себе си, раненото рамо щеше да му попречи да я използва. Зоро бавно се приближаваше.

— Може да съм въвн от закона, но уважавам жените! — изрече разбойникът. — А вие, офицер от армията, не сте наясно, както виждам. Какво правите тук, коменданте?

— А вие какво правите тук?

— Чух, че дамата вика, това дава право на всеки кабалеро да се намеси. Струва ми се, че сте нарушили всички правила на благоприличието.

— Може би и сеньорита Лолита ги е нарушила.

— Сеньор! — прогърмя гласът на разбойника. — Още една дума и ще ви пратя там, където ви е мястото, макар че сте ранен. По какъв друг начин да ви го кажа?

— Слуга! Хора! — внезапно се развика капитанът. — Зоро е тук! Ще получите награда, ако го хванете!...

Човекът с маската се засмя:

— Малка е ползата от подобни призиви, по-добре използвайте силите си, за да си прочетете молитвата.

— Постъпвате много благородно, като заплашвате един ранен!

— Вие заслужавате смърт, сеньор, но все пак съм длъжен да ви позволя да я избегнете. Но преди това трябва да паднете на колене и да помолите дамата за прошка. Едва тогава ще можете да напуснете този дом. Ще се измъкнете като подлец, какъвто сте всъщност, и ще мълчите за случилото се. Ако не го сторите, обещавам ви да омърся шпагата си с кръвта ви.

— Ха!

— На колене, сеньор, и то веднага! — заповяда Зоро. — Нямам време да чакам.

— Аз съм офицер!

— На колене! — повтори заповедта си Зоро заканително. Той скочи напред, сграбчи капитан Рамон за здравото рамо и го блъсна на пода.

— Веднага, страхливецо! Кажете на дамата, че покорно я молите за прошка, която тя няма да ви даде, защото сте недостоен за нея, и че никога повече няма да ѝ досажда. Повторете това или, кълна се в светиите, вие вече сте произнесли последните си думи!

Капитан Рамон изпълни всичко. Тогава Зоро го хвана за яката, изправи го, замъкна го до вратата и го изтласка навън в тъмнината. Ако не бяха меките му ботуши, капитанът щеше силно да пострада.

Зоро тъкмо затваряше вратата, когато икономът влетя в стаята и с ужас зърна човека с маска.

— Сеньорита, надявам се, че ви бях полезен — каза разбойникът. — Този нехранимайко няма повече да ви безпокои, защото иначе пак ще опита острието на шпагата ми.

— О, благодаря ви, сеньор, благодаря ви! — извика тя. — Ще разкажа на баща си за чудесната ви постъпка! Донеси вино — обърна се тя към слугата.

На него не му оставаше нищо друго, освен да се подчини и той бързо излезе от стаята, като се дивеше на новите времена и нрави.

Сеньорита Лолита се приближи до Зоро.

— Сеньор — прошепна тя. — Вие ме избавихте от оскърбление. Спасихте ме от осквернението, което щяха да ми нанесат устните на този човек. Сеньор, може би ще ви се стори нескромно, но аз доброволно ви предлагам целувката, която той искаше да получи насила.

Лолита вдигна глава и затвори очи.

— Няма да гледам как сваляте маската си — добави тя.

— Това ще е прекалено, сеньорита — отвърна Зоро. — Вашата ръка да, но не и устните ви.

— Оскърбявате ме, сеньор. Бях достатъчно смела да ви го предложа, а вие ми отказвате.

— Няма да ви наскърбя — побърза да изрече Зоро, бързо се наведе, вдигна края на маската си и леко докосна с устни устните на Лолита.

— О, сеньорита! — продължи той. — Бих искал да съм честен човек и открито да ви заслужа. Сърцето ми прелива от любов към вас.

— А моето — към вас.

— Това е безумие! Никой не трябва да знае...

— Не бих се побояла да го заявя пред целия свят, сеньор...

— А баща ви и неговото състояние? А дон Диего!?

— Обичам ви, сеньор!

— А възможността да станете знатна сеньора? Нима не знаех, че дон Диего е човекът, когото имахте предвид при разговора ни в двора на вашата хасиенда? Това е само каприз, сеньорита.

— Това е любов, сеньор! Дали ще излезе нещо от това или не, не зная, но Пулидо обичат само веднъж в живота си.

— Какво може да излезе от това освен нещастие?

— Ще видим, Бог е милостив...

— Това е безумие!

— Сладостно безумие, сеньор!

Той я притисна до себе си. Девојката отново затвори очи и прие целувката му, но този път тя бе много по-продължителна. Лолита не се опита да види лицето му.

— Може да съм обезобразен? — каза Зоро.

— Но аз ви обичам.

— Уродлив, сеньорита?

— Въпреки това ви обичам!

— Но на какво можем да се надяваме?

— Вървете, сеньор. Вървете си, преди родителите ми да са се върнали. Няма да им кажа нищо освен това, че сте ме спасили от оскърбление и сте си отишли. Те ще предположат, че сте дошли да ограбите дон Диего. Станете честен човек, сеньор. Заради мен! Станете почтен, моля ви, и ме поискайте. Никой не е виждал лицето ви и ако си свалите маската, никой няма да знае вината ви. Вие не сте обикновен крадец. Зная, че с вашите постъпки вие отмъщавате за беззащитните, наказвате жестоките политици и помагате на угнетените. Зная, че всичко, което сте взимали от тях, сте раздавали на бедните. О, сеньор!

— Но мисията ми не е завършена, сеньорита. Длъжен съм да я довърша.

— Тогава направете го. И нека светиите да ви помагат! Те също биха постъпили като вас, сигурна съм. После се върнете при мен. Ще ви позная както и да сте облечен.

— Често ще ви виждам. Иначе не бих могъл да живея.

— Пазете се!

— Сега вече наистина ще се пазя, защото животът ми никога не е бил толкова прекрасен, колкото е сега.

Маскираният мъж бавно се отдръпна от девојката, обърна се и погледна близкия прозорец.

— Трябва да тръгвам — каза Зоро. — Няма да дочакам виното.

— Това беше само предлог, за да останем сами — призна тя.

— До следващия път, сеньорита. И нека това бъде скоро!

— Пазете се, сеньор!

— Ще се пазя, любима моя! Довиждане, сеньорита!

Очите им отново се срещнаха, после той ѝ махна за раздяла, загърна се плътно в плаща си, скочи през прозореца и тъмнината го погълна.

ГЛАВА XIV

КАПИТАН РАМОН ПИШЕ ПИСМО

Беше тъмно, когато капитан Рамон стана от прахоляка пред дома на дон Диего Вега и тръгна в тъмнината по пътеката към гарнизона. Кръвта му ядно кипеше, лицето му беше почервеняло от злоба. В гарнизона бяха останали не повече от половин дузина войници, защото повечето бяха тръгнали със сержант Гонзалес, а от останалите четирима бяха болни и двама — наряд.

Капитан Рамон не можеше да изпрати хора в дома на Вега, за да се опитат да хванат разбойника. Освен това той предположи, че Зоро ще се задържи там не повече от няколко минути и вероятно вече се е метнал на коня си и е препуснал нанякъде. Известно бе, че разбойникът никога не се задържаше дълго на едно място.

Още повече, че капитан Рамон не желаше да стане известно на всички как Зоро за втори път се бе разправил с него. Не можеше да разкаже, че е оскърбил самотна дама, а Зоро го е наказал за това, като го е накарал да коленичи пред нея и да я помоли за прошка, а след това го е изхвърлил през парадния вход като куче.

Капитанът реши, че най-добре ще бъде да премълчи случилото се. Той предположи, че Лолита ще разкаже на родителите си за случката и икономът ще потвърди думите ѝ, но се съмняваше, че дон Карлос ще предприеме нещо по този въпрос. Дон Карлос нямаше да се скара с офицер от армията, тъй като вече бе заслужил недоволството на губернатора. Рамон повече се безпокоеше да не би дон Диего да узнае подробности от случилото се, защото ако един Вега вдигнеше ръка срещу него, капитанът имаше незначителни шансове да запази общественото си положение.

Докато крачеше из кабинета си, капитан Рамон даваше воля на яростта си и обмисляше ситуацията. Знаеше, че губернаторът и неговите приближени се нуждаеха от средства за разгулния си живот. Те конфискуваха имотите на богатите, които предизвикваха и най-малкото подозрение, и разбира се, биха приветствали всяка нова

жертва. Не можеше ли да им подхвърли някоя и по този начин да закрепил позициите си пред губернатора? Един офицер можеше да се осмели да намекне, че семейство Вега не е съвсем лоялно към губернатора.

Това поне можеше да направи. Щеше да си отмъсти за издевателството, което си позволи дъщерята на дон Карлос Пулидо. При тази мисъл капитан Рамон се усмихна вътрешно въпреки яда си. Той поиска да му донесат хартия и мастило и заповяда на един от хората си да се пригответи за път.

Още няколко минути капитан Рамон кръстосваше кабинета си, за да обмисли текста на писмото. Най-накрая седна на писалището и адресира посланието си до негово превъзходителство губернатора, до резиденцията му в Сан Франциско де Азис.

Ето какво написа:

„Получих съобщенията относно разбойника, известен под името Зоро. Съжалявам, че още в това писмо не мога да доложам за задавянето на негодника, но се надявам, че ще бъдете снизходителен към мен в този случай, тъй като обстоятелствата са малко необичайни. По-голямата част от войниците ми преследват нехранимайкото, като им е заповядано да го заловят жив или мъртъв. Но Зоро не е сам. Поддържат го в някое от съседните села, което му дава възможност да се скрие, когато е необходимо, да получава храна, напитки и най-вече отпочинали коне.

Вчера той е посетил хасиендата на дон Карлос Пулидо — кабалеро, известен с неприязънта си към ваше превъзходителство. Изпратих там хора и самият аз отидох. Докато хората ми търсеха следите му, разбойникът изскочи от един шкаф в дома на дон Карлос и вероломно ме нападна. Рани ме в дясното рамо, но аз продължих да се сражавам, докато в един момент нападателят се изплаши и хукна да се спасява. Длъжен съм да отбележа, че дон Карлос отчасти ми попречи при преследването на беглеца. Освен това, когато пристигнах в хасиендата, този човек вечеряше там със сеньор Пулидо — мястото е превъзходно за скривалище, защото е встрани от главния път. Страхувам се, че Зоро разполага със своя тайна квартира, когато действа по тези места и чакам вашите инструкции. Длъжен съм да добавя, че дон Карлос се отнасяше с недостатъчно уважение към мен, докато бях в дома му, и че дъщеря му сеньорита Лолита едва се

сдържаше да не изкаже възхищението си от разбойника и насмешките си над усилията на войниците.

Съществуват и обстоятелства, които показват, че лоялността на още едно знатно и богато семейство е под съмнение, но мисля ще се съгласите, че не мога да пиша за подобни неща в писмо, изпратено по куриер.

С дълбоко уважение,

Рамон, капитан и комендант на гарнизона в Реина де Лос Анжелес.“

Когато свърши, Рамон се усмихна. Той знаеше, че последните редове ще накарат генерала да се замисли. От всички знатни семейства фамилията на Вега беше почти единствената, която можеше да предизвика височайшето подозрение.

Що се отнася до Пулидо, то капитан Рамон лесно можеше да си представи какво щеше да последва. Губернаторът щеше да побърза да се разправя с тях и тогава сеньорита Лолита щеше да се нуждае от нечии протекции. Тогава можеше и да престане да отблъсква ухажванията на капитана.

Рамон се залови да направи копие на писмото, защото смяташе да изпрати оригинала по куриера, а копие то да запази в архива си, в случай че се наложи да се позове на него. Когато приключи, той запечата оригинала в плик и го занесе в караулното, за да го предаде на избрания куриер. Войникът му се поклони, метна се на коня и препусна на север по посока към Сан Фернандо и Санта Барбара, които предхождаха Сан Франциско де Азис. През цялото време в ушите му ехтеше заповедта на капитана да бърза колкото се може повече, да сменя коня си във всички мисии и села от името на негово превъзходителство.

Рамон се върна в стаята си, наля си вино и взе да препрочита копие то на писмото. Почти съжали, че не бе употребил по-силни изрази, макар да знаеше, че тогава губернаторът щеше да реши, че преувеличава. От време на време спираше четенето, за да прокълне Зоро. В същото време си представяше красивата и грациозна Лолита и си казваше, че трябва да я накаже за дръзкото ѝ държание.

Капитанът предполагаше, че сега Зоро е на много мили от гарнизона, но грешеше, защото „Проклятието на Калистрано“, както го

наричаха войниците, не бе напускал селото, откакто се прости със
сеньорита Лолита.

ГЛАВА XV В ГАРНИЗОНА

Под закрилата на мрака Зоро се промъкна до колибата на един индианец, зад която бе оставил коня си. Там постоя за миг все още замислен за любовта, която го бе споходила.

Внезапно се разсмя, очевидно бе много доволен от нещо и бавно се запъти към гарнизона. Чу галопирането на конник, който напускаше гарнизона, и предположи, че капитан Рамон е изпратил човек да върне сержант Гонзалес и войниците му, за да ги насочи по новите следи.

Зоро знаеше какво е положението в гарнизона. Знаеше точния брой на войниците, както и факта, че четирима са болни от треска и в момента има само един здрав човек, защото другият бе изпратен като куриер. Той отново се засмя и отпусна юздите на коня, който се спусна мудно по склона. Когато Зоро стигна гарнизона, мина от задната му страна, слезе от коня и пусна поводите на земята. Знаеше, че животното няма да мръдне от мястото си. После се прокрадна до стената на сградата, заобиколи я и се приближи до прозореца. Покатери се на купчината тухли под него и надникна вътре.

Беше кабинетът на капитан Рамон. Зоро го видя седнал до масата, зачетен в писмо, което по всяка вероятност току-що бе написал. Капитанът говореше сам на себе си, както имат навик злите хора.

— Това ще хвърли прекрасната сеньорита в ужас — мърмореше си той. — Ще я научи да не издевателства над офицер от армията на негово превъзходителство. Когато баща ѝ отиде в затвора за държавна измяна, а имотът им бъде отнет, тогава може би тя ще стане по-послушна.

За Зоро не беше трудно да долови думите на капитана. Той се досети, че офицерът е замислил отмъщение и се готви да причини злина на семейство Пулидо. Под маската лицето му потъмня от ярост.

Слезе от купчината тухли и като се шмугна край стената, стигна ъгъла на зданието.

Пред парадния вход имаше запалена факла. Единственият здрав войник, останал в гарнизона, крачеше напред-назад с пистолет и шпага на кръста. Зоро прецени дължината на крачките му, пресметна разстоянието и когато часовоят се обърна с гръб, се метна отгоре му.

Ръцете му стиснаха гърлото на войника, а коленете му се забиха в гърба му. Двата се търкулнаха на земята. Изненаданият часовой се мъчеше да се съпротивлява. Понеже знаеше, че и най-малкият шум означава гибел за него, Зоро удари войника в слепоочието с тежката дръжка на пистолета, за да му попречи да извика.

След това довлече загубилия съзнание часовой в сянката, запуши му устата и му завърза ръцете и краката. После го покри с плаща си, погледна пистолета си, за миг се ослуша, за да се увери, че кратката схватка не е привлякла нечие внимание и отново се приближи до вратата.

Само след миг беше вътре. Намираше се в голямо помещение, чийто под бе от утъпкана пръст. Там имаше няколко маси и пейки, винени чаши, хамути, седла и юзди. Зоро хвърли бегъл поглед, за да се убеди, че няма никой и почти безшумно пристъпи към стаята на коменданта. Провери дали пистолетът му е зареден и смело отвори вратата. Капитан Рамон седеше с гръб. Той рязко се обърна на стола си, готов да изругае, защото си помисли, че някой от хората му е влязъл, без да почука. Готвеше се да го направи на пух и прах.

— Нито звук, сеньор — предупреди Зоро. — Само да гъкнете и сте мъртъв.

Без да изпуска коменданта от погледа си, Зоро затвори вратата зад себе си и пристъпи напред.

Приближаваше бавно, с насочен към капитана зареден пистолет. Рамон отпусна ръце на масата и лицето му побеля.

— Визитата ми е наложителна, сеньор — каза Зоро. — И не съм я предприел заради прекрасните ви очи.

— Защо сте тук? — попита капитанът, пренебрегвайки заповедта да не издава звук.

— Надникнах случайно през прозореца, сеньор. Видях посланието на масата пред вас и чух какво си мърморехте. Лошо нещо е да си говорите на глас. Ако не бях ви чул, щях да си продължа по пътя, но понеже...

— Е, и какво? — запита капитанът с предишното си високомерие и погледна разбойника.

— Реших да прочета писмото, което е пред вас.

— Нима толкова силно ви интересуват служебните ми дела?

— Няма смисъл от приказки, сеньор. Бъдете така любезен да вдигнете ръцете си от масата и да не се опитвате да си извадите пистолета, ако не искате да умрете незабавно. Няма да се огорча особено, ако изпратя душата ви на оня свят.

Комендантът изпълни заповедта. Зоро внимателно се приближи и взе писмото. След това отстъпи няколко крачки, като продължаваше да държи под око капитана.

— Ще чета — каза той, — но едновременно с това ще ви наблюдавам. Не мърдайте, сеньор, ако не искате да посетите предците си.

Очите на разбойника пробягаха набързо по редовете и след като свърши, за известно време той гледаше втренчено капитана, а погледът му под маската гореше. Капитанът започна да се чувства неловко. Зоро се приближи до масата, като не го изпускаше от очи и поднесе писмото към пламъка на свещта. Хартията пламна и скоро падна на пода като купчинка пепел. Зоро я стъпка с крак.

— Писмото няма да пристигне — заяви той. — И така, сеньор, вие се сражавате с жени. Храбрият офицер, гордостта на армията на негово превъзходителство! Не се съмнявам, че той ще ви повиши, ако научи за това. Вие оскърбявате сеньорита Лолита, защото в момента баща ѝ е в немилост пред управляващите и понеже тя ви отблъсна точно както заслужавахте, вие се стараете да навлечете неприятности на семейството ѝ. Наистина, достойна постъпка.

Той пристъпи една крачка и се надвеси заплашително към капитана, а пръстът му не се отместваше от спусъка на пистолета.

— Внимавайте да не науча, че сте изпратили писмо, подобно на това, което току-що унищожих — добави той. — Съжалявам, че не можем да кръстосаме шпаги. Ще бъде оскърбление за мен да ви понижа, но все пак аз с удоволствие бих го направил, за да избавя света от такъв храбрец.

— Позволявате си да бъдете дързък с един ранен човек!

— Без съмнение, раната ви ще зарасне, сеньор, и аз ще узная за това. А когато силите ви се възстановят, ще се постарая да ви открия и

да потърся отговор от вас за това, което се опитахте да направите тази нощ. И така, решено е.

Зоро отстъпи назад, плътно загърнат в плаща си. В този миг до ушите му долетя дрънкане на конска сбруя, тропот на копита и дрезгавият глас на сержант Педро Гонзалес се провикна:

— Не слизайте от конете! Аз само ще доложя и отново ще продължим преследването. Никаква почивка, докато не го заловим.

Зоро огледа с един поглед стаята, защото разбра, че пътят му през вратата е отрязан. Очите на капитана заблестяха радостно.

— Хей, Гонзалес! — високо извика той, преди Зоро да успее да го предупреди. — Гонзалес, на помощ! Зоро е тук!

След това погледна предизвикателно разбойника, като че ли го подканяше да направи най-лошото. Но беше ясно, че Зоро не иска да застреля капитана и предпочита да го запази за дуела, когато рамото му заздравее.

— Не мърдайте! — заповяда той и бързо се насочи към най-близкия прозорец.

Междувременно грамадният сержант бе чул вика на капитана. Той извика хората си и се втурна през стаята към кабинета на капитана. Блъсна силно вратата.

От устата му се изтръгна вик, когато видя човека с маската, пред когото с отпуснати на масата длани седеше комендантът.

— Кълна се във всички светии, той е в ръцете ни! — изрева Гонзалес. — Войници, насам! Пазете вратата! Наблюдавайте прозореца!

Зоро прехвърли пистолета си в лявата ръка и с дясната извади шпагата си. Той замахна с нея и свещите полетяха от масата. Бързо настъпи последната от тях, която продължаваше да гори, и я угаси. Стаята потъна в тъмнина.

— Светлина! Донесете факли! — викаше пронизително Гонзалес.

Зоро се прилепи до стената и започна бавно да се придвижва, докато Гонзалес и още двама войници нахълтаха в кабинета, а третият остана да охранява вратата.

В съседната стая няколко войника се щураха и блъскаха един друг в стремежа си да намерят факла. Накрая успяха да намерят и един от тях се втурна към кабинета, но изкрещя и падна пронизан в гърдите;

факлата угасна. Преди сержантът да се добере до него, Зоро отново потъна в тъмнината и стана невидим.

Гонзалес сипеше проклетия, защото не намираше така жадуваната жертва. Капитанът му извика, че ако не внимава, може да намушка в тъмното някой от войниците. Останалите се щураха безпомощно. В съседната стая някой донесе нова факла.

Сега в ход беше пуснат двузарядният пистолет — той изгърмя и факлата падна от ръцете на войника. Разбойникът скочи, настъпи пламъка и той също угасна. После Зоро отново се скри в тъмнината, като непрекъснато сменяше мястото си, вслушан в тежкото дишане на войниците, което му показваше разположението на врага.

— Хванете негодника — с цяло гърло крещеше капитанът. — Нима е възможно един човек да ви прави на глупаци?

Внезапно виковете му престанаха, защото Зоро се бе промъкнал отзад и го бе накарал да замлъкне. След това, извисил се над шума в стаята, се разнесе гласът на Зоро:

— Войници, държа вашия капитан! Ще го водя пред себе си и ще изляза през вратата. Ще премина през другата стая, а след това ще напусна сградата. Веднъж вече стрелях, а сега държа заредения пистолет опрян в тила на вашия капитан. Ако някой от вас ме нападне, ще стрелям.

Капитанът, почувствал хладната стомана, опряна в тила му, се разкрещя на войниците да бъдат по-внимателни.

Зоро заотстъпва с гръб към вратата, като държеше капитана пред себе си, а Гонзалес и кавалеристите го следваха на разстоянието, на което се бяха осмелили да се приближат.

Следяха всяко негово движение, с надеждата да го изненадат. Зоро прекоси коридора и стигна до входа. Малко се безпокоеше за хората, които бяха отвън, защото знаеше, че сградата е обградена. Факлата пред парадния вход все още гореше, но Зоро я хвърли на земята и я загаси. Опасността все още не беше отминала: Гонзалес и кавалеристите бяха съвсем наблизко. Те се бяха привели напред, в очакване да нанесат удар.

Гонзалес беше стиснал един пистолет, въпреки че презираше това оръжие и дебнеше сгодния момент за стрелба, без риск за капитана.

— Назад, сеньори! — заповяда разбойникът. — Трябва ми място да скоча. Така... благодаря ви! Сержант Гонзалес, ако положението ми не беше толкова сложно, щях да се позабавлявам, като кръстосам шпага с вас и ви обезоръжа като миналия път.

— Кълна се във вси светии...

— Друг път, драги сержанте! Сега внимание, сеньори! Длъжен съм да ви призная, че имах само един заряд. Това, което капитанът усещаше през цялото време опряно в тила му, не беше нищо друго освен една катарамата от юзда, която намерих на пода. Беше добра шега, нали? Довиждане, сеньори!

Внезапно Зоро блъсна капитана напред, втурна се навън и побягна към коня си. По петите му тичаше цял отряд войници, а тъмната нощ бе осветявана от изстрелите им. Вятърът, който подухваше откъм морето, донесе до ушите на преследвачите самотния смях на разбойника.

ГЛАВА XVI

НЕУСПЕШНИЯТ ЛОВ

Зоро насочи коня си по опасния склон на планината, където имаше стръмни сипеи и една погрешна крачка можеше да се окаже фатална, затова кавалеристите не се осмелиха да го последват. Все пак сержант Гонзалес, който притежаваше нужната смелост, както и още няколко войника, се спуснаха след разбойника, а другите от отряда се пръснаха в различни посоки, като се надяваха да заловят беглеца в подножието на планината, при завоя.

Но Зоро ги изпревари с бесен галоп и се насочи към Сан Габриел. В същото време кавалеристите препускаха подире му, надвикваха се един през друг и гърмяха с pistolетите си. Изхабиха много барут и куршуми, но нито раниха, нито заловиха разбойника.

Скоро се показа луната. Зоро беше предвидил това и знаеше, че нейната светлина ще попречи на бягството му. Но конят му бе силен и отпочинал, а конете на кавалеристите бяха уморени от препускането през деня, затова надеждата да се спаси не го напускаше.

Сега преследвачите можеха ясно да различат Зоро, а той да чуе виковете на сержант Гонзалес, който крещеше на хората си да пришпорват конете с всичка сила, за да заловят негодника. Без да намаля темпото, Зоро се обърна назад и видя, че кавалеристите са образували дълга верига, като по-отпочиналите и силни коне изпреварваха останалите.

Така те изминаха около пет мили. Дистанцията между преследван и преследвачи се запазваше, но Зоро знаеше, че конете на кавалеристите скоро ще се уморят, а неговият прекрасен кон не даваше никакви признаци на умора и щеше да увеличи разстоянието.

Притесняваше го само едно нещо — в този момент му се искаше да препуска в противоположната посока.

Планината се извисяваше плътно от двете страни на пътя и правеше невъзможен един широк завой. Нямаше и пътечка, по която да свърне. Ако се опиташе да се изкачи с препускане по склона, това би

го забавило и кавалеристите можеха да се приближат достатъчно, за да го засегнат с изстрелите си.

Затова Зоро се носеше право напред, като постепенно увеличаваше преднината си. Знаеше, че след две мили в долината имаше пътека вдясно; по нея можеше да изкачи възвишението, а след това да се върне обратно.

Оставаше му още една миля до пътеката, когато си спомни, че след последния проливен дъжд там бе станало свличане и пътеката бе преградена. Не можеше да мине по нея. Внезапно му хрумна една смела идея.

Той се изкачи на едно малко възвишение и още веднъж се огледа. Видя, че кавалеристите са разтеглили веригата. Това щеше да улесни неговия план.

Когато наближи завоя, спря коня и се приведе, за да се послуша по-добре. Доловил тропота от копитата на коня на най-близкия си преследвач, Зоро извади шпагата си, стисна поводите с лявата си ръка и заби острите си шпори в хълбоците на коня.

Благородното животно не беше свикнало с подобно отношение. То не знаеше какво е това шпори. Затова мигом се понесе напред, заобиколи завоя и налетя на първия преследвач.

— Махни се от пътя ми! — кресна Зоро.

Войникът отстъпи стъписан, защото не можеше да предположи, че разбойникът се връща. Но когато се убеди, че това е той, извика, за да предупреди останалите. Те обаче не можеха да го чуят, защото тропотът на копитата го заглушаваше.

Зоро налетя на втория войник, кръстоса шпага с неговата и продължи напред. Стремително премина следващия завой и конят му се сблъска с този на третия войник и го повали на земята. Зоро замахна към четвъртия, но не улучи; зарадва се, защото и ответният удар на боеца не попадна в целта.

Сега пред него се простираше правият път, по който настъпваха враговете му. Той се втурна като луд насреща им, като нанасяше удари наляво и надясно. Гонзалес, който бе изостанал с уморения си кон, разбра каква е работата и поиска да извика на хората си, но в този момент сякаш отгоре му се стовари мълния и го хвърли от седлото.

Зоро премина през войнишката верига и изчезна. Последваха го, но вече в обратната посока. Начело пак бе сержантът, който бълваше

проклетия.

Беглецът сега се движеше малко по-бавно, стигна до близката пътека и зави по нея. Огледа се назад, видя, че преследвачите му се бяха пръснали из планината и се губеха в далечината, но все още се надяваха да го заловят.

— Това беше чудесен номер — потупа Зоро коня си, — но може да мине само веднъж.

Той профуча край хасиендата на един от приятелите на губернатора и си помисли, че Гонзалес може да отседне тук, за да смени конете. И не сбърка. Кавалеристите се появиха на пътя и кучетата ги посрещнаха с приветствен лай. Стопанинът на хасиендата се появи на вратата, вдигнал високо над главата си запален канделабър.

— Преследваме Зоро — викна Гонзалес. — От името на губернатора, искаме смяна на конете!

Наизлязоха слуги и Гонзалес заедно с хората си се отправи към конюшните. Там имаше великолепни коне — почти толкова добри, колкото този на разбойника. Кавалеристите бързо смъкнаха седлата и юздите от измъчените си животни, оседлаха новите коне и се спуснаха по пътеката. Преследването продължаваше. Зоро беше спечелил значителна преднина, но въпреки това можеха да го догонят.

На три мили върху неголям хълм се намираше хасиендата, подарена на мисията Сан Габриел от един кабалеро без наследници. Губернаторът често заплашваше, че ще конфискува имението в полза на държавата, но досега не бе го направил, защото францисканците от Сан Габриел се славеха с уменията си да бранят своята собственост.

Тази хасиенда бе управлявана от монах на име Филип, член на ордена, човек на преклонна възраст. Монасите бяха направили имението доходно, защото се занимаваха с отглеждането на животни и продаваха на магазините голямо количество кожи, сланина, мед, плодове и вино.

Гонзалес знаеше, че пътеката, по която препускаха, води към тази хасиенда и след нея имаше разклонение — едната от пътеките водеше към Сан Габриел, а другата, по-заобиколната — към Реина де Лос Анжелес.

Беше ясно, че ако Зоро подминеше хасиендата, щеше да се насочи към селото, тъй като ако искаше да отиде в Сан Габриел, щеше

да продължи по големия път, вместо да препуска пред цял отряд кавалеристи с риск за живота си.

Но Гонзалес се съмняваше, че Зоро ще подмине хасиендата, защото бе известно, че разбойникът жестоко наказва всички, които преследват монасите. Можеше да се предположи, че всеки францисканец е благоразположен към Зоро и ще му помогне в беда.

Кавалеристите наближиха хасиендата, но не видяха светлини. Гонзалес спря отряда и внимателно се послуша. Слезе от коня, огледа прашния път, но не можа да различи дали скоро по него е минавал някой.

Той заповяда на половината от отряда да остане с него, а на другата половина да обкръжи имението, да претърси колибите на индианците и плевните.

След това сержантът, съпроводен от хората си, тръгна направо към главния вход, качи се с коня си на верандата, за да демонстрира неуважението си към това свято място и с дръжката на шпагата си почука на вратата.

ГЛАВА XVII

СЕРЖАНТ ГОНЗАЛЕС СРЕЩА ПРИЯТЕЛ

Тутакси прозорците светнаха и след малко вратата се отвори. На прага застана брат Филип — шестдесетгодишен великан, който закриваше с ръка пламъка на свещта.

— Какво означава целият този шум? — попита той с плътен глас.
— И защо вие, чедо на злото, сте се качили с коня си на верандата?

— Преследваме прекрасния сеньор Зоро, братко, същия, когото наричат „Проклятието на Калистрано“ — отвърна Гонзалес.

— И смятате, че ще го намерите в този беден дом?

— Случвали са се и по-странни неща на този свят. Отговорете ми, братко! Не е ли минавал скоро оттук един конник?

— Не, не съм чул.

— И Зоро не ви е посетил току-що?

— Не познавам човека, за когото говорите.

— Но, разбира се, сте чували за него?

— Чувал съм, че помага на унизените, като наказва онези скотове, дето вършат светотатства и избиват индианците.

— На думи сте храбър, братко!

— Такъв съм си: казвам истината, войнико.

— Ще си имате неприятности с властта, скъпи францисканецо.

— Не се страхувам от политиците, войнико.

— Не ми харесва тонът ви. Ако сляза от коня си, ще опитате камшика ми.

— Сеньор! — извика брат Филип. — Ако пък аз бях с десетина години по-млад, щях да ви поваля в калта.

— Това е спорен въпрос! Но да се върнем към целта на посещението ми. Не сте ли видели онзи бяс, известен под името Зоро?

— Не съм го виждал, войнико.

— Хората ми ще обискират хасиендата.

— Обвинявате ме в лъжа? — възмути се брат Филип.

— Хората ми трябва да си запълнят времето, затова ще претърсят имението ви. Няма нищо, което бихте искали да скриете, нали?

— Като знам какви са гостите ми, бих искал да скрия виното си.

Гонзалес изруга и слезе от коня. Другите го последваха, а жребецът на сержанта бе свален от верандата и поверен на един войник.

След това водачът на отряда свали ръкавиците си, прибра шпагата си и съпроводен от войниците нахлу вътре, без да обръща внимание на протестите на брат Филип.

От кушетката в дъното на стаята се изправи човек и пристъпи към осветената част на стаята.

— Кълна се в очите си, това е моят приятел! — възкликна той.

— Дон Диего, вие тук? — задъха се Гонзалес.

— Бях в хасиендата си по работа и пристигнах, за да поговоря с брат Филип, който ме познава още от дете. Неспокройни времена настанаха! Мислех, че поне тук, в тази хасиенда, която е далеч от пътя и е собственост на монаси, ще мога да отдъхна малко на тишина, без да виждам насилия и кръв. Но излиза, че е невъзможно. Нима в тази страна няма място, където човек би могъл да помечтае, да се занимава с музика и поезия?

— Врели-некипели! — извика Гонзалес. — Дон Диего, вие сте мой добър приятел и истински кабалеро, кажете моля ви, виждали ли сте тази вечер Зоро?

— Не съм го виждал, скъпи ми сержанте.

— Не го ли чухте да минава край хасиендата?

— Не. Човек може спокойно да мине край хасиендата, без да го усети някой. Брат Филип и аз разговаряхме и тъкмо се канехме да си лягаме, когато вие пристигнахте.

— Значи негодникът е тръгнал по пътеката към селото — заключи сержантът.

— Видяхте ли го? — интересува се дон Диего.

— Ха! Та ние почти го настигнахме. Но на един завой към него се присъединиха близо двадесет души от бандата му. Те се нахвърлиха върху нас, но ние ги отблъснахме и продължихме да преследваме Зоро.

— Казвате, че с него са били още двадесет души?

— Цели двадесет. Хората ми могат да го потвърдят. Той е като трън в очите на войниците, но аз се захлех, че ще го заловя. И когато се

срещнем...

— После ще ми разкажете за това — прекъсна го дон Диего, потривайки ръце. — Ще ми разкажете как сте му се подигравали по време на битката, как сте си играли с него, притиснали сте го до стената и сте го пронизали с шпагата си.

— Кълна се във вси светии! Вие ми се присмивате, кабалеро.

— Това е само шега, сержанте. Сега, когато вече се разбрахме, брат Филип би могъл да ни почерпи с вино. След такъв лов сигурно сте много уморен.

— Виното ще ни се отрази добре — съгласи се сержантът.

Влезе капралът и доложи, че колибите, плевните и конюшните се претърсени, но не е намерена никаква следа от Зоро.

Брат Филип донесе вино, макар да си личеше, че го прави с явно нежелание, единствено за да изпълни молбата на дон Диего.

— Какво ще правите сега, сержант? — попита дон Диего, след като виното бе поднесено. — Дълго ли ще търсите разбойника из страната и ще всявате паника?

— Мръсникът сигурно е тръгнал обратно към Реина де Лос Анжелес, кабалеро — отвърна сержантът. — Той сигурно се мисли за много умен, но аз разгадах плана му.

— И какъв е той?

— Зоро ще заобиколи Реина де Лос Анжелес и ще поеме към Сан Луис Рей. Там сигурно ще отдъхне за малко, за да заблуди хайката, а след това отново ще тръгне към местността Сан Жан Калистрано. Оттам е започнал своя път, затова са го нарекли „Проклятието на Калистрано“. Да, той ще отиде в Калистрано.

— А войниците?

— Ние бавно ще го следваме, ще се отправим към града и когато чуем за поредното му насилие, ще бъдем наблизко, вместо да чакаме в гарнизона. Ще го открием по пресните следи и ще го преследваме, докато го заловим жив или мъртъв.

— И ще получите наградата — добави дон Диего.

— Съвсем вярно, кабалеро. Ще получа наградата. Но аз жадувам и за отмъщение. Този негодник веднъж успя да ме разоръжи.

— Аха, това беше, когато ви заплашваше с пистолет и бяхте принуден да се сражавате не съвсем успешно.

— Да, точно тогава, приятелю. Имам да разчиствам сметки с него.

— Тревожни времена! — въздъхна дон Диего. — Ще ми се да отминат. Човек не може спокойно да размишлява. Има мигове, когато си мисля, че ще замина далеч в планината, където няма други живи същества освен гърмящите змии и гущерите. Там ще поживея известно време. Ето къде човек може да се отдаде на размисъл.

— За какво да размишлява? — викна Гонзалес. — Защо не спрете с тези размишления и не започнете да действате? Какъв човек щяхте да бъдете, ако от време на време се решавахте да поспорите с някого, а дори и да му се озъбите. Това, което ви е необходимо, са врагове.

— Да ме пази Господ! — възкликна до Диего.

— Наистина, кабалеро! Повоювайте, поухажвайте някоя сеньорита, насмейте се. Събудете се и станете човек!

— Кълна се в душата си! Почти ме убедихте, сержант. Но няма да стане. Не съм способен на подобни усилия.

Гонзалес измърмори нещо под големите си мустаци и стана от масата.

— Не ви обичам особено, братко, но ви благодаря за виното, което беше превъзходно — обърна се той към монаха. — Трябва да продължим пътя си. Войнишкият дълг ни зове.

— Не ми споменавайте за път — отзова се дон Диего. — Аз самият също трябва да тръгна утре сутринта. Свърших си работата в хасиендата и се връщам в селото.

— Позволете ми да изразя надеждата си, че няма да умрете от това свръхусилие, добри ми приятелю — рече язвително сержант Гонзалес.

ГЛАВА XVIII

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ДОН ДИЕГО

Сеньорита Лолита трябваше да разкаже на родителите си какво се бе случило в тяхно отсъствие. Икономът знаеше всичко и щеше да го издрънка на дон Диего при завръщането му, но девойката бе достатъчно умна да прецени, че е по-добре тя първа да обясни случая.

Прислужникът, който бе изпратен за вино, не знаеше нищо за разигралата се любовна сцена, затова Лолита просто му каза, че Зоро бързал да си тръгне. Това изглеждаше напълно обяснимо, защото войниците бяха по петите му.

И така, девойката разказа на майка си и баща си, че докато отсъствали, идвал капитан Рамон и насила, въпреки молбите на иконома, влязъл в гостната, за да разговаря с нея. Може би е бил пиян или не на себе си заради раната, предположи девойката, но се държал твърде дръзко. Настоявал на предложението си с жар, която била неприятна на Лолита и накрая поискал разрешение да я целуне.

— Изведнъж — продължи сеньорита Лолита — в ъгъла на стаята се появи Зоро. Той накара капитан Рамон да ми се извини и го изхвърли от къщата. След това — Лолита се побоя да каже цялата истина — Зоро галантно се поклони и бързо си тръгна.

Дон Карлос искаше да си вземе шпагата и веднага да отиде в гарнизона, за да предизвика капитан Рамон на дуел, но доня Каталина беше по-сдържана. Тя отбеляза, че по този начин само ще разгласят, че дъщеря им е била оскърбена. Освен това свадата с офицер от армията едва ли щеше да подобри положението им. А и дон Карлос бе на години и капитанът набързо щеше да се справи с него, като остави доня Каталина вдовица — положение, което тя основателно избягваше.

Така че дон Карлос крачеше напред-назад из стаята и се разпореждаше. Как му се искаше да е с десетина години по-млад и да имаше повечко власт в обществото. Той си каза, че когато дъщеря му се омъжи за дон Диего и той отново заеме подobaващото му се място,

ще направи така, че капитан Рамон да бъде разжалван и офицерските му нашивки да бъдат смъкнати.

През това време сеньорита Лолита слушаше от стаята си заканите на баща си и си мислеше, че бе попаднала в още по-трудно положение. Сега тя не можеше да се омъжи за дон Диего. Бе подарила първата си целувка и любовта си на друг, чието лице никога не беше виждала, на нехранимайкото, когото войниците преследваха — но беше права, когато каза, че Пулидо обичат само веднъж в живота си.

Опитваше се да се убеди, че действията ѝ са били предизвикани само от благодарност и че това е бил единственият ѝ подтик да целуне онзи човек. Но веднага усети, че това не е истина, че сърцето ѝ за първи път бясно затупка още когато Зоро я заговори онзи следобед в бащината ѝ хасиенда.

Все пак девойката нямаше смелостта да разкаже на родителите си за любовта, която бе завладяла цялата ѝ душа. Освен това се страхуваше, че новината ще бъде нов удар за баща ѝ и той може да я изпрати някъде, където няма да може да види повече Зоро.

Лолита се приближи до прозореца, погледна към площада и видя дон Диего. Той пристъпваше бавно, като че беше смъртно уморен, а двама индианци го следваха.

Когато наближи дома си, слугите го поздравиха, а в отговор той само махна мързеливо ръка. След това бавно слезе от коня, като един от индианците придържаше стремето и му помагаше, изтупа праха от дрехите си и се насочи към вратата.

Дон Карлос и жена му го посрещнаха на прага сияещи, защото предната вечер благодарение на неговото гостоприемство те отново бяха гостували в отбрано общество и съзнаваха, че само той е причината.

— Съжалявам, че не бях тук при пристигането ви — каза дон Диего, — но се надявам, че се чувствате добре в скромния ми дом.

— Повече от добре в такъв разкошен дворец! — възкликна дон Карлос.

— Дано да е така, защото аз бях при не съвсем комфортни условия.

— Защо? — попита доня Каталина.

— Когато свърших работата си в хасиендата, отидох при брат Филип, за да прекарам една спокойна нощ. Но тъкмо когато се канехме

да си легнем, на вратата силно се потропа и сержант Гонзалес и група войници нахълтаха вътре. Явно са били по петите на разбойника, когото наричат Зоро, и в тъмнината са го изпуснали.

В другата стая прекрасната сеньорита благодари на небето за това.

— Неспokoйни времена настанаха — въздъхна дон Диего и изтри потта от челото си. — Гръмогласните смелчаци прекараха с нас около час и после продължиха гонитбата. След техните разкази за разни насилия през нощта ме измъчваха ужасни кошмари, така че почти не съм мигнал, а и на сутринта трябваше да потеглям.

— Да, много ви е дошло — каза дон Карлос. — Зоро беше тук, Кабалеро, във вашия дом, преди войниците да тръгнат по следите му.

— Какво говорите? — удиви се дон Диего и стана от стола в изблик на внезапен интерес.

— Сигурно е дошъл, за да ви окраде или да ви залови и да поиска за вас голям откуп — предположи доня Каталина. — Но мисля, че нищо не е откраднал. Дон Карлос и аз бяхме на гости при приятели, а сеньорита Лолита беше сама къщи. И ето... ето, че се случило нещо неприятно, което вие трябва да знаете.

— Моля, говорете — подкани я дон Диего.

— Докато ни нямаше, дошъл капитан Рамон. Разбрал, че отсъстваме, но насила влязъл тук и се държал недостойно със сеньорита Лолита. Изведнъж се появил Зоро, накарал го да се извини на дъщеря ни и го изхвърлил от къщата.

— Какъв славен бандит! — възкликна дон Диего. — Сеньорита сигурно е много развълнувана?

— Не, сеньор — заяви доня Каталина. — Тя предположи, че капитан Рамон е бил пиан. Ще я извикам.

Доня Каталина повика дъщеря си. Лолита влезе в стаята и поздрави дон Диего, както подобаваше на едно възпитано момиче.

— Отчаян съм от факта, че са ви оскърбили в дома ми — каза дон Диего. — Искам да поговоря за това със сеньоритата.

Доня Каталина направи знак на мъжа си и се оттегли в дъното на стаята, за да остави двамата млади насаме, което се понрави на дон Диего, но не и на Лолита.

ГЛАВА ХІХ

КАПИТАН РАМОН СЕ ИЗВИНЯВА

— Капитан Рамон е звяр! — тихо, но решително произнесе девойката.

— Той е недостоеен човек.

— Той... той поиска да ме целуне! — каза тя.

— Но вие, разбира се, не го допуснахте?

— Сеньор!

— Аз, дявол да го вземе, не исках да кажа това. Разбира се, че не сте му позволили. Надявам се, че сте го зашлевили.

— Да — потвърди Лолита. — После той ме сграбчи и каза, че не трябва да бъда толкова придирчива, защото съм дъщеря на човек, който е в немилост пред губернатора.

— Ама че дяволско изчадие! — възкликна дон Диего.

— И това е всичко, което ще кажете, кабалеро?

— Не бих могъл да сипя проклетия и ругатни във ваше присъствие.

— Нима не разбирате, сеньор? Този човек дойде в дома ви и оскърби девойката, която вие желаете за съпруга!

— Проклет мерзавец! Следващия път, когато се видя с негово превъзходителство, ще го помоля да премести другаде този офицер.

— О! — не успя да потисне възмущението си девойката. — Нима у вас няма капчица смелост? Да го премести! Ако бяхте истински мъж, щяхте да отидете в гарнизона и да накажете капитана с шпагата си. Така пред всички щяхте да заявите, че човек не може безнаказано да оскърбява сеньоритата, на която вие се възхищавате.

— Но това е много изморително. Да се биеш?! — възкликна той. — Нека не говорим за насилие. Може би ще се срещна с този нехранимайко и строго ще го смърдя.

— Ще го смърдите?! — изохка момичето.

— Да поговорим за нещо друго, сеньорита. Да се върнем на въпроса, който обсъждахме предишния път. Баща ми скоро ще поиска

да научи кога ще се женя. Не можем ли някак да уредим този въпрос?

— Не съм казала, че ще се омъжа за вас.

— Защо да отлагаме? — попита дон Диего. — Вие видяхте дома ми. Сигурен съм, че той ще ви удовлетвори. Ще го обзаведете по свой вкус, въпреки че ви моля да не го преустройвате изцяло, защото не обичам хаоса. Ще имате нова карета и всичко, което поискате.

— Това ли е вашият маниер на ухажване? — попита девойката, без да поглежда събеседника си.

— Ухажване, колко непоносимо! — промърмори той. — Нима трябва да свиря на китара и да сипя красиви фрази? Нима не можете да ми отговорите без всичките тези глупости?

Лолита мислено сравняваше човека пред себе си и Зоро, но сравнението не беше в полза на дон Диего. Искаше ѝ се да приключи с този фарс и да мисли само за Зоро.

— Трябва да бъда откровена с вас, кабалеро — започна тя. — Попитах сърцето си, но в него няма любов към вас. Съжалявам, защото зная от какво значение е нашият брак за родителите ми и за мен във финансово отношение. Но аз не мога да се омъжа за вас, дон Диего, и е безполезно да ме молите повече за това.

— Но, кълна се в светиите! Вече си мислех, че почти всичко е решено — възкликна той. — Чувате ли, дон Карлос? Дъщеря ви твърди, че не може да се омъжи за мен, защото сърцето ѝ не ѝ позволява да го направи.

— Лолита, иди в стаята си! — строго заповяда доня Каталина на дъщеря си.

Момичето охотно се подчини. Дон Карлос и жена му бързо отидоха при дон Диего и седнаха до него.

— Струва ми се, че не разбирате жените, приятелю мой — започна дон Карлос. — Никога не трябва да приемате отговора на една жена за окончателен. Тя може да промени решението си. Жената обича да я преследват и да се влачат подире ѝ, обича да кара любимия си да чезне в терзания, да се измъчва от копнеж. Засега я оставете на мира, приятелю. Сигурен съм, че накрая ще стане така, както искате.

— Това надхвърля силите ми — затюхка се дон Диего. — Какво да правя сега? Казах ѝ, че ще ѝ дам всичко, което сърцето ѝ пожелае.

— Предполагам, че сърцето ѝ желае любов — отбеляза доня Каталина.

— Разбира се, че ще я обичам и нежно ще се грижа за нея. Нали мъжът дава дума за това, когато се жени? Нима един Вега не би устоял на думата си?

— Но поухажвайте я малко! — настояваше доня Каталина.

— Непосилно е за мен.

— Няколко нежни думи, докосване на ръцете, една-две въздишки, влюбени погледи...

— Щуротии!...

— Но тя това очаква от вас.

— Известно време не ѝ говорете за брак.

— Но августейшият ми баща може да дойде в селото, за да ме пита кога ще се женя. Той почти ми заповяда да го направя колкото се може по-скоро.

— Но вашият баща ще разбере — възрази дон Карлос. — Кажете му, че ние с жена ми сме на ваша страна и че ухажвате девойката.

— Смятам утре да се върнем у дома — намеси се доня Каталина. — Лолита видя тази прекрасна къща и ще я сравни с нашата. Тя ще разбере какво означава за нея да се омъжи за вас. А и една стара пословица казва, че когато мъжът и жената са разделени, те стават по-скъпи един на друг.

— Не бих искал да бързате със заминаването си.

— Мисля, че това е най-доброто при сегашните обстоятелства. Вие елате, да кажем след три дни, и не се съмнявам, че Лолита с готовност ще изслуша предложението ви.

— Признавам, че вие по-добре разбирате тези неща, но трябва да останете поне до утре. Сега мисля, че трябва да отида в гарнизона и да се видя с този капитан Рамон. Може би това ще хареса на сеньоритата. Тя сигурно смята, че съм длъжен да поискам обяснение от него.

Дон Карлос прецени, че това ще бъде гибелно за човек, който не умее да се фехтова, но не каза нищо. В подобни случаи благородникът не натрапва мнението си. Дори когато един кабалеро отива на сигурна смърт, на това не трябва да се възразява, защото той сам прави своя избор.

И така, дон Диего излезе от дома си и бавно се упъти към постръмнината към зданието на гарнизона, което се намиреше в планината.

Капитан Рамон забеляза приближаването му и се учуди. Усмихна се при мисълта за дуел с този човек.

Но той бе самата хладна учтивост, когато въведоха дон Диего в кабинета му.

— Чест е за мен да ме посетите тук, кабалеро — изрече той и направи дълбок поклон пред потомъка на рода Вега.

Дон Диего се поклони в отговор и седна на предложението му от капитана стол. Капитан Рамон се озадачи, че дон Диего не носеше шпага.

— Бях принуден да се изкача толкова високо, за да поговорим по един важен въпрос — започна гостът. — Съобщиха ми, че сте посетили дома ми в мое отсъствие и сте оскърбили младата сеньорита, която е моя гостенка.

— Нима? — възкликна капитанът.

— Много ли бяхте пиян?

— Сеньор!

— Разбира се, това би послужило за смекчаващо вината обстоятелство. Освен това сте били ранен и навярно сте имали треска? Така ли е, капитане?

— Несъмнено — отвърна Рамон.

— Треската е ужасно нещо. Веднъж ми се случи да ме повали. Но не е трябвало да посещавате сеньоритата. Вие сте оскърбили не само нея, но и мен. Бях направил предложение на сеньоритата да стане моя жена. Още не всичко е уредено, но имам някои предимства в случая.

— Влязох в дома ви, за да науча някои подробности за Зоро — излъга капитанът.

— И вие... хм... намерихте ли го? — попита дон Диего.

Комендантът се изчерви.

— Мръсникът беше там и ме нападна — отговори той. — Бях ранен и затова не носех оръжие, така че той можеше да прави с мен каквото си иска.

— Чудна работа — отбеляза дон Диего. — Нито един от войниците не се е срещал с това „Проклятие на Калистрано“ при равни условия. Винаги ви напада, когато сте безпомощни, или ви заплашва с пистолет, докато се дуелирате, или има край себе си двадесетина души помагачи. Миналата нощ в хасиендата на брат Филип срещнах сержант

Гонзалес и неговия отряд. Сержантът ми разказа една ужасна история за това, как този разбойник с двадесетина съмишленици разпердушинил кавалеристите му.

— Все пак ние ще го заловим! — обади се капитанът. — Искам да насоча вниманието ви към нещо важно, кабалеро. Ако си спомняте, Зоро бе в хасиендата на Пулидо и ме нападна, като излезе от един шкаф.

— Ха! Какво искате да кажете?

— Снощи той се намираше в дома ви, докато вие отсъствахте, а Пулидо бяха ваши гости. Всичко това навежда на мисълта, че дон Карлос взима участие в работите на Зоро. Почти съм убеден, че дон Карлос е изменник и помага на бандита. Трябва добре да помислите, преди да се обвържете с брак с дъщерята на този човек.

— Кълна се във вси светии! Ама че работа! — възкликна дон Диего, уж възмутен. — Вие накарахте главата ми да забучи! Наистина ли вярвате на всичко това?

— Разбира се, че вярвам, кабалеро.

— Струва ми се, че Пулидо утре си тръгват. Поканих ги да ми гостуват само за да са по-далеч от Зоро.

— А той ги последва в селото. Разбирате ли?

— Възможно ли е това? — задъха се дон Диего. — Трябва да обмисля всичко. Ах, какви неспокойни времена. Но те утре се прибират у дома си. То се знае, че не искам негово превъзходителство да си помисли, че съм укривал изменници.

Той се изправи, поклони се учтиво и се насочи към вратата с поклащаща се походка. Но после явно се сети за нещо и отново се обърна към капитана.

— Да! Едва не забравих за оскърблението! Какво ще кажете, драги капитане, за случилото се миналата нощ?

— Разбира се, кабалеро! Коленопреклонно ви моля за извинение — изрече в отговор капитан Рамон.

— Предполагам, че трябва да приема извинението ви. Но моля ви това повече да не се повтаря. Ужасно сте изплашили моя иконом, а хора като него вече рядко се намират.

След това дон Диего повторно се поклони и напусна гарнизона, а капитан Рамон се смя толкова дълго и гръмко, че болните от лазарета се изплашиха, че техният комендант е изгубил разсъдъка си.

— Ама че човек! — повтаряше си капитанът. — Мисля, че днес отстраних един съперник. Бях достатъчно глупав да намекна на губернатора, че Вега е способен на измяна. Трябва да оправя някак си това. Този човек няма достатъчно ум и темперамент, за да стане изменник.

ГЛАВА XX

ДОН ДИЕГО ПРОЯВЯВА ИНТЕРЕС

Облакът, който предвещаваше дъжд, отмина и на сутринта слънцето светеше ярко, небето беше синьо, а въздухът ухаеше на цветя.

Малко след закуска слугите на дон Диего докараха впряга на семейство Пулидо и дон Карлос, жена му и дъщеря му се приготвиха да отпътуват за своята хасиенда.

— Как ме измъчва това — каза дон Диего пред вратата, — че бракът между мен и сеньорита Лолита се осуети. Какво ще кажа на баща си?

— Не се отчайвайте, кабалеро — посъветва го дон Карлос. — Може би когато се приберем и Лолита сравни скромното ни жилище с вашия великолепен дом, тя ще промени мнението си. Жените променят решенията си, кабалеро, толкова лесно, колкото и прическите.

— Мислех, че вече всичко е наред — въздъхна дон Диего. — Смятате ли, че има още надежда?

— Да, така смятам — отвърна дон Карлос, но се съмняваше в това, като си припомняше израза на лицето на дъщеря си. Независимо от това той бе решил сериозно да поговори с нея, когато се приберат, и разчиташе на това, тя да се подчини.

Когато всички любезности бяха приключени и тежкия впряг потегли, дон Диего се върна в дома си с наведена глава: това означаваше, че мисли.

Скоро реши, че му е нужна компания и като излезе от къщи, прекоси площада и влезе в кръчмата. Дебелият кръчмар дотича веднага да го посрещне, настани го на най-хубавата маса до прозореца и без да чака поръчка, му донесе вино.

Дон Диего дълго гледа площада през прозореца, проследяваше с поглед мъжете и жените, които минаваха, наблюдаваше индианците и от време на време поглеждаше към пътеката, която водеше към Сан Габриел.

По едно време забеляза по нея двама конника. Между тях имаше трети човек, увързан около кръста с въже, чиито краища бяха праметнати през седлата на конниците.

— Какво е това, за Бога! — възкликна дон Диего, стана и се приближи до прозореца.

— А-а! Водят пленник — обясни кръчмарят.

— Пленник?

— Един индианец преди малко ни уведоми, кабалеро. Пак са хванали монах.

— Обяснете ми, стопанино!

— Този човек трябва веднага да бъде изправен пред съда. Казват, че измамил едни търговец на кожи и сега трябва да отговаря за престъплението си. Искал делото да се гледа в Сан Габриел, но не му разрешили, защото всички там подкрепят монасите.

— Кой е този човек? — попита дон Диего.

— Казва се брат Филип, кабалеро.

— Как е възможно? Брат Филип е възрастен човек и мой добър приятел. Миналата нощ бях с него в хасиендата му.

— Без съмнение той ви е подвел, кабалеро, както и много други — услужливо обясни кръчмарят.

Дон Диего изглежда се заинтересува от случая. Внезапно той излезе от кръчмата и се запъти към съда, който се намираше в малка тухлена постройка на противоположната страна на площада. В този момент приближиха конниците със своя пленник. Това бяха двама войници, които монасите бяха длъжни да хранят в името на губернатора.

Бяха принудили брат Филип да върви вързан за седлата. Човек можеше да си помисли, че са препускали в галоп, за да проверят издържливостта на монаха.

Расото му, набито с прах и пот, беше заприличало на дрипа. Хората, които се тълпяха наоколо, го обсипваха с насмешки и груби шеги, но монахът държеше главата си гордо изправена и се правеше, че не забелязва нищо.

Войниците слязоха от конете, вкараха пленника при съдията и цяла тълпа скитници и безделници нахълта след тях. Дон Диего се поколеба за миг и също реши да влезе.

— Махайте се, мерзавци — викна той и тълпата му направи път.

Той влезе и започна да се промъква напред. Съдията го видя и го покани на най-хубавото място. Но сега не му беше до това.

— Какво има? Какво се е случило? — попита дон Диего. — Брат Филип е благочестив човек и мой приятел.

— Той е мошеник — възрази един от войниците.

— Ако това е така, значи не трябва да се вярва вече на никой — възпротиви се дон Диего.

— Действията му са противозаконни, кабалеро — потвърди съдията. — Предявено е обвинение и съдът трябва да се произнесе.

Тогава дон Диего седна и заседанието бе обявено за открито.

Човекът, предявил жалбата, бе с неприятен външен вид. Той заяви, че е търговец на кожи и сланина и има склад в Сан Габриел.

— Отидох в хасиендата на този монах и купих от него десет кожи — започна той. — След като му дадох парите и занесох стоката в склада, видях, че кожите не са обработени както трябва. Всъщност бяха развалени. Върнах се в хасиендата, обясних му това и поисках да ми върне парите, но той отказа.

— Кожите бяха хубави — обади се брат Филип. — Казах му, че ще върна парите, ако ми върне кожите.

— Бяха развалени — упорстваше търговецът. — Помощникът ми ще потвърди. Много миришеха и трябваше да ги изгоря.

Помощникът потвърди всичко.

— Какво ще кажете, брат Филип? — попита съдията.

— Нищо не може да ми помогне — каза монахът. — Вече съм признат за виновен и съм осъден. Ако бях привърженик на безпътния губернатор, а не францисканец, то кожите щяха да бъдат хубави.

— Измяна! — кресна съдията.

— Казвам истината.

Съдията се смръщи и потъна в многозначително мълчание.

— Твърде много мошеници се навъдиха напоследък — каза той накрая. — Ако човек носи расо, това не значи, че може да граби безнаказано. Затова считам за необходимо да дам пример и монасите да разберат, че не могат да извличат изгода от своя сан. Монахът трябва да заплати на този човек стойността на кожите, а за мошеничеството си да получи десет удара на голо, а за произнесените измамнически думи — още пет удара. Това е моята присъда.

ГЛАВА ХХІ

НАКАЗАНИЕ С КАМШИК

Индианците се развикаха и заръкопляскаха. Лицето на дон Диего преbledня и за миг очите му се срещнаха с тези на брат Филип, в които се четеше покорство.

Съдът опуствя. Войниците отведоха монаха в средата на площада, където беше мястото за екзекуции. Дон Диего видя съдията да се подсмивва и му стана ясно що за фарс беше този съд.

— Какво неспокойно време! — прошепна той на свой познат, застанал до него.

Войниците разкъсаха и смъкнаха расото на францисканеца и вече се канеха да го вържат за стълба. Но монахът притежаваше огромна сила и бе съхранил част от нея. Потресе го представата за предстоящото унижение. Внезапно той отблъсна войниците от себе си, наведе се и сграбчи камшика от земята.

— Вие свалихте расото ми! — викаше той. — Сега съм обикновен човек, а не монах. Назад, кучета!

Той започна да налага околните с камшика. Шибна единия войник през лицето и удари двамата индианци, които се нахвърлиха срещу него.

Но ето че тълпата се струпа отгоре му, събори го и започна да го налага, без да обръща внимание даже на виковете на войниците. Дон Диего разбра, че трябва да действа. Не можеше да гледа безучастно как измъчват приятеля му. Хвърли се в средата на тълпата, като заповядваше на индианците да се отдръпнат, но изведнъж усети нечия ръка на рамото си. Обърна се и срещна погледа на съдията.

— Не е нужно, кабалеро — прошепна съдията. — Човекът беше осъден правилно. Щом вдигате ръка да му помогнете, вие вдигате ръка срещу негово превъзходителство. Забравихте ли за това, дон Диего Вега?

Изглежда дон Диего не го беше забравил. Освен това съзнаваше, че със своето застъпничество не бе в услуга на приятеля си. Той кимна

на съдията и се оттегли. В този момент войниците укротиха монаха и го вързаха за стълба. Това беше още едно оскърбление, защото използваша този стълб предимно за наказания над индианците. Камшикът се изви във въздуха и дон Диего видя кръвта по гърба на брат Филип. Той отвърна поглед, защото не можеше да понесе гледката; но започна да брой ударите. Знаеше, че гордият монах няма да издаде нито звук и можеше да умре, без дори да простене. Чуваше смеха на индианците и когато отново се обърна, видя, че наказанието бе приключило.

— Парите трябва да бъдат изплатени в срок от два дни или ще получите още петнадесет камшика.

Отвързаха монаха и той се свлече на земята до стълба. Тълпата започна да се разотива. Двама монаси, които вървяха след брат Филип от Сан Габриел, му помогнаха да се изправи и го отведоха встрани под дюдюканията на индианците. Дон Диего се прибра.

— Изпратете ми Бернардо — нареди той на прислужника си, който едва сдържаше смеха си, когато тръгна да изпълни заповедта на господаря си.

Бернардо бе глухоням индианец, чиито услуги дон Диего използваше в особени случаи.

След минутка той влезе в голямата гостна и се поклони на господаря си.

— Бернардо, съкровище мое! — посрещна го дон Диего. — Ти не можеш нито да говориш, нито да пишеш, нито да четеш, не си и достатъчно умен, за да можеш да обясниш със знаци каквото трябва. Ти си единственият човек на този свят, с когото мога да разговарям без опасения. Ти не казваш „Ха!“ на всяка дума.

Бернардо кимна с глава, като че ли разбираше всичко. Той винаги кимаше по този начин, когато устните на дон Диего спираха да се движат.

— Да, неспокойни времена настанаха, Бернардо — въздъхна дон Диего. — Човек не може да намери място, където да поразмишлява. Дори при брат Филип предишната нощ нахлу сержант Гонзалес, като думкаше преди това на вратата. Ами това изтезание на стария монах бе много тежко за човек със слаби нерви. Бернардо, да се надяваме, че Зоро, който наказва тези, които постъпват несправедливо, ще чуе за срамната гавра и ще направи каквото трябва.

Бернардо отново кимна с глава.

— Що се отнася до мен, то аз съм затруднен — продължи дон Диего. — Баща ми заповяда да се ожения, а сеньоритата, която съм избрал, не иска и да чуе за мен. Баща ми сигурно ще ми издърпа ушите. Бернардо, дойде време да напусна селото за няколко дни. Ще отида в хасиендата на баща ми, за да му кажа, че все още не съм си намерил невяста и ще го помоля за снизхождение. И там, на белите хълмове зад къщата, се надявам да открия някое местенце, където ще мога да си почина и да побеседвам с музите без разни разбойници, сержанти и несправедливи съдии, които ме вбесяват. А ти, Бернардо, ще дойдеш с мен. Мога да разговарям с теб, без да изтръгваш от мен отговори.

Бернардо отново кимна. Той се досещаше какво ще се случи по-нататък. Дон Диего имаше навик след дълъг разговор с него да се отпрати на пътешествие. Това се харесваше на Бернардо, освен това той обожаваше господаря си, а и обичаше да посещават хасиендата на стария Вега, където винаги се отнасяха с него много ласкаво.

Прислужникът подслушваше от съседната стая и чу всичко. Той се разпореди конят на дон Диего да бъде оседлан, да се приготвят и бутилки с вода за из път. Малко след това дон Диего напусна дома си, а отзад, яхнал муле, го следваше Бернардо. Двамата поеха по пътя и скоро се изравниха с една каруца, край която крачеха двама францисканци. Вътре бе брат Филип, който едва сдържаше стенанията си.

Дон Диего слезе от коня си и когато каруцата спря, се приближи и хвана ръката на Филип.

— Бедни ми приятелю — изохка той.

— Още една несправедливост — отзова се брат Филип. — Вече двадесет години продължава това. Светият Джуниперо Сера дойде в тази местност, когато всички я избягваха и основа в Сан Диего де Алкала първата мисия. Край нея се появиха и други. Така той постави основите на една империя. Наша бе вината, че преуспяхме. Ние работихме, а сега други ще жънат плодовете.

Дон Диего мълчеше и монахът продължи:

— Започнаха с това, че взеха земите на мисиите, земи, които обработвахме ние, земи, които по-рано бяха само пустини, а моите братя бяха превърнали в овощни и зеленчукови градини. Те ограбиха

мисията, но не се задоволиха с това. Сега преследват нас. Владенията на мисията са обречени, кабалеро. Не е далеч денят, когато покривите ще се срутят и стените ще рухнат. Ще дойде време, когато народът ще се чуди как е могло да стане това. Но на нас не ни остава нищо друго, освен да се подчиним. Това е един от нашите принципи. На площада в Реина де Лос Анжелес аз се самозабравих, когато с камшика ударих човек. Наш дълг е да се подчиняваме.

— Понякога — вмъкна дон Диего — ми се иска да съм действителен човек.

— Вие проявявате съчувствие, приятелю, което струва колкото златото, а енергията, насочена погрешно, понякога е по-лоша от пълното ѝ отсъствие. Накъде сте тръгнали?

— Към хасиендата на баща ми, скъпи приятелю. Трябва да го помоля за прошка и снизхождение. Той ми нареди да се оженя, а аз намирам тази задача за много трудна.

— Това не би трябвало да е проблем за един Вега. Всяка девойка ще бъде щастлива да носи това име.

— Надявах се да се венчаем със сеньорита Лолита Пулидо, защото тя ми е на сърце.

— Добро момиче! Баща ѝ също бе ограбен несправедливо. Ако се свържете със семейството му, никой няма да го закача.

— Всичко това е абсолютна истина, братко, но сеньорита Лолита не иска и да чуе за мен — оплака се дон Диего. — Явно аз не притежавам достатъчно сила и ум.

— Сигурно е трудно да ѝ се харесаш. Или може би тя е кокетка и си играе с вас? Надява се да победи и да усили страстта ви. Девойките обичат да измъчват мъжете, кабалеро.

— Показах ѝ къщата си в селото, намекнах ѝ за голямото си богатство и заявих, че съм съгласен да ѝ купя нова карета — изброи дон Диего обещанията си.

— А разкрихте ли ѝ сърцето си, споменахте ли за вашата любов и за желанието си да бъдете чудесен съпруг?

Дон Диего го погледна смутено, след това бързо замига с очи и почеса брадичката си, както правеше винаги, когато беше много учуден от нещо.

— Що за безумна идея! — възкликна той.

— Изпробвайте я, кабалеро! Може да даде чудесен резултат.

ГЛАВА XXII

ЗАСЛУЖЕНО НАКАЗАНИЕ

Монасите продължиха пътя си. Брат Филип вдигна ръка и благослови дон Диего, който пое по най-близката пресечка. Глухонемият Бернардо го следваше с мулето си.

През това време търговецът на кожи и сланина бе център на внимание в селската кръчма. Дебелият кръчмар щедро разливаше вино на гостите, защото продавачът на кожи харчеше част от парите, получени чрез мошеничество от брат Филип. Съдията пръскаше останалото.

Всеки път, когато някой напомняше за камшиците по гърба на монаха, изригваше силен смях.

— И нито стон! — крещеше търговецът. — Як е, старият вълк. Миналия месец налагахме един в Сан Фернандо, а той така виеше и молеше за пощада. Някои казаха, че бил болен и затова бил толкова слаб. Може и така да е, но все пак тези монаси са здрави хора. Голяма наслада беше да слушам воя му. Още вино, кръчмарю! Брат Филип ще плати за всички!

При тези думи избухна гръмък смях, а помощникът на търговеца, който даваше лъжливи показания, получи монета и заповед да поръча още вино. Той купи вино за всички присъстващи и се затюхка през смях, когато съдържателят му върна остатъка.

— Ти какво се скъпиш, братко — попита кръчмарят и кръчмата отново се разтресе от смях. Собственикът на кръчмата, който бе изимитирал помощника на търговеца, само се ухили и продължи работата си. Денят бе добър за него.

— Кой беше този, дето се смили над монаха? — попита търговецът.

— Дон Диего Вега — отговори кръчмарят.

— Ще си навлече неприятности.

— Всеки друг — да, но не и дон Диего. Познавате ли семейство Вега, сеньор? Самият губернатор ги обсипва с ласкателства. Само

някой от тези Вега да си мръдне пръста и превратът е готов.

— Тогава той е опасен човек, така ли? — попита търговецът.

Бурен смях беше отговорът.

— Опасен? Дон Диего Вега? — задъхваше се от смях кръчмарят, та чак сълзи потекоха по дебелиите му бузи. — Вие ще ме уморите. Дон Диего само седи на слънце и мечтае. Той почти никога не носи шпага. Много рядко я препасва, и то само за украшение. Той охка и пъшка, ако му се наложи да язди дори четвърт миля. Дон Диего е опасен колкото гущера, който се прилича на слънце. Все пак той е мъж на място — побърза да добави кръчмарят, защото се страхуваше, че думите му могат да стигнат до ушите на дон Диего и той да престане да посещава кръчмата му.

Навън бе почти притъмняло, когато търговецът на кожи и неговият помощник напуснаха кръчмата. Двамата едва се крепяха на краката си, защото бяха изпили твърде много вино. Несигурно се приближиха до талигата, с която бяха пристигнали, махнаха за сбогом на събраните пред кръчмата и бавно потеглиха към Сан Габриел.

Движеха се, без да бързат, и продължаваха да си пийват от каната с вино. Прехвърлиха първия хълм и Реина де Лос Анжелес се скри от погледа ми. Пред тях се простираше само широкият път, който се виеше като голяма прашна змия, тъмните хълмове и няколко далечни постройките. Внезапно на завоя пред себе си те забелязаха конник, който стоеше неподвижно, а конят му спокойно бе спрял на сред пътя, така че двамата пътници не можеха да го заобиколят.

— Дръпни коня си, дръпни това животно! — развика се търговецът. — Какво искаш, да те прегазя ли?

В този миг помощникът му издаде някакъв звук, който като че ли бе признак на уплаха и търговецът се вгледа по-внимателно в конника. Челюстта му увисна, а очите му щяха да изскочат от орбитите си.

— Та това е Зоро! — позна го той. — Кълна се в честта си, това е „Проклятието на Калистрано“. Отново е тук, близо до Сан Габриел. Няма да ме закачате, нали, сеньор Зоро? Аз съм беден човек и нямам пари. Има-няма ден, откакто един монах ме излъга и бях в Реина де Лос Анжелес да търся справедливост.

— И намерихте ли я? — попита Зоро.

— Съдията беше добър, сеньор. Той заповяда на монаха да ми заплати, но не зная кога ще получа парите.

— Слизайте! Помощникът също! Какво, да повтарям ли? Мърдайте или куршумът ще ви накара да побързате.

Търговецът видя, че разбойникът държи пистолет. Занемя от страх и здравата се разбърза. След него се смъкна и помощникът му. Те стояха на пътя пред Зоро и трепереха. Търговецът молеше за пощада:

— Нямам пари в себе си, любезни ми сеньор, но за вас ще намеря. Ще ги донеса където кажете и когато пожелаете.

— Мълчи, говедо — кресна Зоро. — Не искам парите ти! Зная всичко за комедията в съда на Реина де Лос Анжелес. Научавам тези неща незабавно. Значи възрастният монах те измами, а? Лъжец и крадец! Това си ти, мошенико! А старият човек получи петнадесет камшика по гърба си за лъжите, които наговори. А парите, които получихте с измама от него, си поделихте със съдията, нали?

— Кълна се във вси светии!

— Стига! Достатъчно лъжливи клетви си давал. Ела тук!

Търговецът се разтрепера, като че ли имаше треска, но се подчини. Зоро скочи от коня си. Помощникът на търговеца стоеше до колата, пребледнял от страх.

— Напред! — изкомандва отново Зоро.

Търговецът отново се подчини, но веднага след това замоли за пощада, защото Зоро извади изпод плаща си дълъг камшик от тези, с които гонят мулетата, и го стисна в дясната си ръка. Лявата му ръка държеше пистолета.

— Обърни се с гръб! — нареди маскираният.

— Милост, добри ми разбойнико! Нима трябва да бъда бит, след като бях ограбен? Нима ще изтезавате честния търговец заради лъжливия монах?

След първия удар търговецът запищя пронизително от болка. Последните му думи като че ли удвоиха силата на разбойника. Камшикът изплющя повторно и търговецът падна на колене на прашния път.

Тогава Зоро прибра пистолета си, пристъпи напред, хвана с лявата си ръка косата на търговеца, така че да го изправи, а с дясната започна да го налага с камшика по гърба. Това продължи, докато връхната дреха и ризата на търговеца станаха на ивици и кръвта изби по тях.

— Това е за този, който дава лъжливи клетви и е причина за побоя над честния монах! — изрече накрая Зоро.

След това се обърна към помощника:

— Млади човече, несъмнено вие само сте изпълнявали заповедта на своя господар, когато излъгахте съдията. Но трябва да ви науча да бъдете честен и справедлив, независимо от обстоятелствата.

— Пощадете ме, сеньор! — примоли се момъкът.

— А не се ли смеехте, когато изтезавах монаха? Не се ли напихте, за да отпразнувате наказанието на бедния човек, изтърпяно напразно?

Зоро сграбчи младежа за яката, обърна го към себе си и го удари силно в рамото. Помощникът на търговеца зави от болка, а след това се разхълца. Той получи само пет удара с камшик, защото явно Зоро не искаше и втората му жертва да припадне. Накрая го пусна и прибра камшика си.

— Да се надяваме, че ще запомните този урок — каза той. — Качвайте се и тръгвайте, а ако някога се решите да разкажете за случилото се, кажете истината, защото иначе всичко ще разбере и ще ви намеря отново. И внимавайте да не чуя, че петнадесет-двадесет души са били наоколо и са ви държали, докато аз съм ви пердашил.

Помощникът бързо се качи в талигата, замъкна вътре и господаря си, шибна конете и облак прах ги обгърна по пътя за Сан Габриел. Зоро гледа след тях известно време, после вдигна маската си, избърса потта от челото си и отново яхна своя кон, като закрепил камшика на седлото.

ГЛАВА XXIII

ОЩЕ ЕДНО НАКАЗАНИЕ

Зоро препускаше към върха на хълма, в чието подножие се намираше селото. Там той се спря и погледна надолу.

Вече бе тъмно, но конникът виждаше всичко, което му бе необходимо. В кръчмата свещите горяха и оттам долитаха песни и гръмогласен смях. Гарнизонът също бе осветен, а от някои къщи се разнасяше мирисът на вкусни гозби.

Зоро се запуска по хълма. Когато стигна площада, той пришпори коня си към кръчмата, пред която се бяха събрали няколко души, повечето от които бяха под въздействието на винените пари.

— Кръчмарю! — провикна се Зоро.

Отначало никой от тълпата не му обърна особено внимание, защото го помисли за пътуващ кабалеро, поискал да се подкрепи. Кръчмарят побърза да излезе, като потриваше дебелите си ръце. Той приближи до коня и едва тогава видя, че конникът е с маска, а дулото на пистолет е насочено заплашително към него.

— Тук ли е съдията? — попита Зоро.

— Да, сеньор.

— Стойте където сте и го извикайте. Кажете му, че един кабалеро иска да поговори с него по работа.

Изплашеният кръчмар изпълни указанията. Съдията излезе с препъвване и на висок глас запитва кой го откъсва от приятната компания. Той стигна със залитане до коня, подпря се на седлото му и едва тогава погледна нагоре. Срещна две блестящи очи, които го наблюдаваха изпод маската. Съдията отвори уста да извика, но Зоро го предупреди.

— Нито звук или ще умрете! Тук съм, за да си получите заслуженото. Днес произнесохте присъда над невинен човек. Още повече, че сам знаехте, че той е невинен и че целият съд е един фарс. По ваша заповед той бе бит с камшици. Вие ще получите същото...

— Вие се осмелявате...

— Млък — преряза го гласът на разбойника. — Хей, вие там до вратата, елате тук — извика той.

Всички се приближиха. Повечето от гуляйджиите мислеха, че този кабалеро ще им възложи някаква работа. В тъмнината те не виждаха маската и пистолета, а когато наближиха коня, вече бе късно да отстъпват.

— Сега ще накажем този несправедлив съдия — нареди Зоро. — Петима от вас ще го хванат, ще го отведат до стълба в средата на площада и ще го завържат. Първият, който откаже да го направи, ще получи порция олово, а шпагата ми ще се справи с останалите. Хайде, мърдайте!

Изплашеният съдия закрещя.

— Смейте се по-високо, за да не се чуват виковете му — заповяда разбойникът и хората се разсмяха с всички сила, макар че в гласовете им звучеше ужас.

Те уловиха съдията и го поведоха към стълба, а там го привързаха с ремъци.

— Ще се строите в редица — нареди Зоро, — ще вземете този камшик и всеки от вас ще го удари по пет пъти. Аз ще ви наблюдавам и само да видя някой да го удари по-леко: ще накажа и него. Почвайте.

Разбойникът им подхвърли камшика и те започнаха. Зоро бе доволен, забеляза, че удрят силно и с желание.

— Кръчмарю, твой ред е — заповяда Зоро.

— Той ще ме хвърли в затвора — жалваше се ханджията.

— Какво предпочитате, сеньор, затвор или ковчег? — запита Зоро.

Разбира се, че кръчмарят предпочете затвора. Той стисна камшика и удари най-силно от всички. Съдията бе увиснал на ремъците. Той бе загубил съзнание още при петнадесетия удар, но повече от страх, отколкото от болка.

— Развържете този човек — заповяда Зоро. — Отнесете го у дома му и кажете на всички, че Зоро наказва така всички, които измъчват бедните и безпомощните, ограбват ги или постъпват несправедливо. А сега се разотивайте!

Отнесоха съдията. Той бе дошъл в съзнание и стенеше. Зоро още веднъж се обърна към кръчмаря:

— Сега ще отидем в кръчмата — каза той. — Вие ще влезете вътре, ще ми донесете чаша вино и докато пия, ще държите коня ми. Излишно е да споменавам какво ще ви се случи, ако някъде по пътя се опитате да ме предадете.

Но в сърцето на кръчмаря страхът от Зоро беше толкова голям, колкото и страхът от съдията. Той крачеше до коня на разбойника и побърза да влезе в кръчмата, уж за да донесе вино, а всъщност за да съобщи на посетителите.

— Зоро е тук — прошепна той на най-близко стоящия. — Току-що ни принуди жестоко да пребием съдията. Изпрати ме да му донеса чаша вино.

След това кръчмарят отиде до бурето и започна съвсем бавно да налива вино в една чаша. В същото време хората от кръчмата пристъпиха към действие. Намиращите се вътре повече от половин дузина предани на губернатора хора извадиха шпагите си и се насочиха към изхода, а един от тях, който имаше затъкнат в пояса пистолет, провери дали оръжието му е заредено и след това ги последва.

Зоро, който се намираше на двадесет фута от вратата на кръчмата, внезапно забеляза група хора, които приближаваха към него, видя блясъка на шпагите и чу изстрел. Куршумът изсвистя край главата му.

Кръчмарят стоеше до вратата и се молеше да заловят разбойника; в такъв случай щеше да избегне отмъщението на съдията.

Зоро заби шпори в хълбоците на коня и го накара да се изправи на задните си крака, после се спусна в средата на групата и разпръсна нападателите си.

Той целеше точно това. Шпагата му премина край нечия ръка, също стиснала шпага, разбойникът замахна и я прободе.

Той се биеше като луд, разиграваше коня си напред-назад, така че противниците му можеха да го нападат само един по един. Въздухът се изпълни с кръсъци и вой. Хората от околните къщи наизлизаха навън, за да видят каква е тази врява. Зоро знаеше, че някои от тях можеха да имат пистолети. От шпагите той не се страхуваше, но се боеше да не го изненада някой изстрел в гръб.

Той отново пришпори коня си и преди дебелият кръчмар да съобрази какво става, бе вече до него, сграбчил го за ръката. Конят се

понесе напред, като влачеше след себе си кръчмаря, който се разкрещя неистово за помощ. Зоро го мъкнеше към позорния стълб.

— Подай ми камшика! — заповяда той.

Кръчмарят се подчини и забъбра някаква молитва.

Зоро замахна с камшика, който изплющя и се усука около тлъстия корем на кръчмаря. При всеки опит да побегне, той все повече го налагаше.

За миг смелият отмъстител остави жертвата си на мира, стреля по посока на приближаващите нападатели и ги разпръсна. След това продължи.

— Ти постъпи предателски! — викна той на кръчмаря. — Крадливо псе! Ти насъска хората срещу мен! Сега ще нашаря дебелията ти кожа.

— Милост — изпищя панически кръчмарят и се просна на земята.

Зоро отново го шибна, после смушка коня си и се спусна към най-близкия враг. Още един куршум изсвистя над главата му. Някой се втурна към него с гола шпага. Зоро го прободя в рамото и отново пришпори коня си. Стигна в галоп до позорния стълб, спря се за миг и изгледа надменно нападателите си.

— Не сте достатъчно, за да направите битката интересна! — подкачи ги той. След това свали сомбрерото си, направи един насмешлив поклон, обърна коня си и препусна.

ГЛАВА XXIV

В ХАСИЕНДАТА НА ДОН АЛЕХАНДРО

Зоро остави след себе си ужасна бъркотия. Пронизителните викове на кръчмаря вдигнаха всички на крак. Надойдоха мъже със слуги, понесли факли. Жените надничаха през прозорците, индианците се бяха притаили и трепереха, защото горчивият опит им подсказваше, че каквато и да бе причината за суматохата, те щяха да плащат за нея.

Много млади благородници с гореща кръв се стекоха на площада. В Реина де Лос Анжелес отдавна не беше се случвало подобно нещо. Младежите се събраха в кръчмата, за да изслушат жалбите на нейния стопанин. Някои се отправиха към дома на съдията, за да видят раните му и научиха от него за оскърблението, което бе нанесено на закона и следователно на негово превъзходителство губернатора. Капитан Рамон дойде от гарнизона и когато узна за станалото, започна да сипе страшни проклетия. Той заповяда на единствения си здрав подчинен да настигне сержант Гонзалес по пътя за Пала и да го предупреди, че е тръгнал по лъжлива следа.

Но младежите виждаха в това само едно весело приключение. Те помолиха коменданта да им разреши да образуват нещо като отряд доброволци и да поемат по следите на разбойника. Разрешението бе дадено веднага. Около тридесетина души яхнаха конете си, прегледаха за последен път оръжието си и потеглиха с намерение, когато стигнат до кръстопътя, да се разделят на три групи от по десет човека.

Жителите на селото ги изпратиха с окуражителни гласове. Преследвачите се изкачиха с галоп на хълма и се спуснаха към Сан Габриел доволни, че луната осветяваше пътя им.

На кръстопътя те се разделиха: десет души поеха към Сан Габриел, десет по пътеката, която водеше към хасиендата на брат Филип, а останалите десет се спуснаха в долината, където пътят се виеше край имененията на богатите благородници от околността.

По този път малко преди това се движеше и дон Диего Вега с глухонемия Бернардо, който следваше господаря си, яхнал едно муле.

Дон Диего не бързаше и вече бе доста след полунощ, когато той зави по пътеката към имението на баща си.

Дон Алехандро Вега, главата на семейството, седеше сам на масата и току-що бе привършил вечерята си, когато чу, че към дома му приближава ездач.

Слугата изтича да отвори и на вратата се появи дон Диего, придружен от Бернардо.

— О, Диего, сине мой! — радостно възкликна дон Алехандро и протегна ръка.

Дон Диего я пое и я притисна за миг до гърдите си, после седна на масата и взе чаша вино. След като утоли жаждата си, той отново насочи погледа си към дон Алехандро.

— Беше много изморително пътуване — отбеляза късният гост.

— А каква е причината за него, сине мой?

— Чувствах, че трябва да бъда тук — обясни Диего. — Сега не е време човек да стои на село. Навсякъде само кръв и насилия. Проклетият Зоро!

— Ха! Какво се чува за него?

— Моля ви, татко, не казвайте „ха!“. През изминалите дни чувах само „ха!“ от сутрин до вечер. Неспоконни времена настанаха! Този Зоро посетил хасиендата на семейство Пулидо и наплашил всички. Бях по работа в хасиендата си и оттам отидох да се видя със стария монах Филип. И кой мислите се появи там? Грамадният сержант с неговите кавалеристи, които преследваха Зоро!

— А заловиха ли го?

— Мисля, че не, татко. Върнах се в селото и какво мислите ми се случи още същия ден? Докараха брат Филип, обвиниха го, че измамил един търговец и след една пародия на съд го завързаха на позорния стълб и му удариха 15 камшика на голо.

— Негодници! — викна дон Алехандро.

— Не можех да понеса това повече и реших да дойда тук. Където и да погледнеш, навсякъде бъркотия. Човек може да полудее. Попитайте Бернардо не е ли така.

Дон Алехандро погледна немия индианец и се усмихна. Бернардо както обикновено се усмихна в отговор, без да знае, че не трябва да го прави в присъствието на стария дон Алехандро.

— Какви са другите новини? — попита бащата сина си, като го гледаше изпитателно.

— Кълна се във вси светии! Там е работата, че се надявах да избегна този въпрос, татко.

— Разкажи ми.

— Посетих семейство Пулидо и разговарях с дон Карлос, а също и със сеньорита Лолита.

— Харесва ли ти тази девойка?

— Тя е не по-малко мила от всички девойки, които познавам — отвърна дон Диего. — Поговорих с дон Карлос за сватбата и той е във възторг от моята идея.

— Е, това се разбира от само себе си.

— Страхувам се обаче, че сватбата няма да стане.

— Защо? Нещо нередно по отношение на сеньоритата ли има?

— Не, доколкото знам. Очевидно тя е прелестна и невинна девойка, татко. Поканих ги да прекарат ден-два в дома ми в селото. Направих го, за да разгледа къщата и да оцени богатството ми.

— Мъдро си постъпил, сине.

— Но тя не пожела да се омъжи за мен.

— Но защо? Да откаже да се ожени за един Вега? Да се откаже да се сроди с най-могъщата фамилия в страната?

— Тя намекна, татко, че аз не съм този, който ѝ е необходим. Струва ми се, че е малко лекомислена. На нея ѝ се искало да свиря под прозорците ѝ с китара, да докосвам ръката ѝ, когато нейната дуеня не ни вижда и да правя редица други подобни щуротии.

— Кълна се във вси светии! Нима ти не си Вега? — възмути се дон Алехандро. — Нима някой достоен човек може да пренебрегне това? Нима всеки кабалеро не би се радвал да възпява любовта си на лунна светлина? Тези неща, които ти наричаш щуротии, са главната прелест, същината на любовта. Не се учудвам, че сеньоритата е недоволна от теб.

— Но аз не мисля, че подобни неща са необходими — възрази дон Диего.

— Ти отиде при сеньоритата и просто ѝ заяви, че искаш да се ожениш за нея и толкоз. А не си ли помисли, че купуваш кон или бик! Кълна се във всички светии, ти нямаш никакви шансове да се ожениш

за тази девойка. А в цялата страна тя е с най-добър произход, като изключим нашия.

— Дон Карлос ми каза да се надявам — вметна дон Диего. — Те си заминаха обратно и той намекна, че може би, когато тя постои там известно време и хубавичко си помисли, ще промени решението си.

— Тя ще бъде твоя само ако направиш всичко както се полага — каза дон Алехандро. — Та нали ти си Вега, следователно най-добрата партия в страната! Бъди поне малко кабалеро и ще спечелиш сърцето ѝ. Що за кръв тече в жилите ти? Искане ми се да проверя дали не се е размила с вода.

— Не можем ли за известно време да отложим тази работа? — умоляващо попита дон Диего.

— Ти си на двадесет и пет. Аз не бях много млад, когато ти се роди. Скоро ще отида при нашите предци. Ти си единственият ми син и наследник, и трябва да имаш жена и потомство. Нима родът Вега ще изчезне от лицето на земята само защото във вените ти тече не кръв, а вода? В срок от три месеца трябва да си намериш жена, която да мога да приема в семейството или ще завеща цялото си състояние на францисканците.

— Татко!

— Говоря сериозно. Опомни се! Искане ми се да имаш поне малко от мъжеството на Зоро, на този разбойник! Той има принципи и се бие за тях. Помага на безпомощните и откъщава на потисниците и аз го приветствам. Бих предпочел синът ми да е на негово място, отколкото да го виждам такъв безволев мечтател, роб на празни блянове.

— Татко! Аз съм послушен син!

— Бих предпочел да си необуздан, това щеше да е по-естествено — въздъхна дон Алехандро. — По-добре да прощавах лудориите на младостта, отколкото да наблюдавам това отсъствие на живот. Събуди се, младежо! Спомни си, че си Вега! Когато бях на твоята възраст, аз не бях за посмешище. Готов бях да се сражавам с някого дори само да си мръднеш пръста, влюбвах се във всички блестящи очи, готов бях да споря с всеки кабалеро. Ха!

— Моля ви, татко, да не казвате това „Ха!“. Нервите ми са опънати до крайност.

— Ти трябва да бъдеш мъж!

— Ще се опитам — обеща дон Диего и се протегна на стола. — Надявах се да го избегна, но явно няма да ми се удаде. Ще се сватосам за сеньоритата като всички останали. Наистина ли сте решили да дадете наследството на францисканците?

— Да — потвърди дон Алехандро.

— Тогава е време да се опомня. Ще бъде непростимо цялото това богатство да ни напусне. Ще обмисля всичко мирно и спокойно тази нощ. Може би тук, далеч от селото, това най-последно ще ми се удаде. Кълна се в светиите!...

Последното възклицание бе предизвикано от някаква врява пред хазиендата. Дон Алехандро и синът му чуха как няколко конника спряха пред вратата. Разнесоха се викове и дрънкане на шпаги.

— В целия свят няма покой — мрачно произнесе дон Диего. — Като че ли идат десетина души.

Беше точно така. Слугата отвори и в стаята нахлуха десетина благородници със саби и пистолети на кръста.

— Ха, дон Алехандро! Най-покорно ви молим за гостоприемство! — викна този, който ги предвождаше.

— Вие се възползвахте от него и без моето разрешение, кабалеро. Накъде сте тръгнали?

— Преследваме Зоро, разбойника.

— Кълна се в светиите! — възкликна дон Диего. — Дори тук човек не може да се избави от това. Само насилия и кръвопролития!

— Той нападна площада в Реина де Лос Анжелес — продължи говорещият. — Наказа съдията за това, че е осъдил брат Филип. Дебелият кръчмар също получи няколко камшика, както и десетина души. После избяга. Ние събрахме отряд и се втурнахме по петите му. Не се ли е появявал някъде наблизко?

— Доколкото ми е известно, не — отвърна дон Алехандро. — Синът ми пристигна преди малко.

— А вие не видяхте ли този нехранимайко, дон Диего?

— Не, не съм го виждал. Това бе единственото нещо, което ме зарадва по пътя.

Дон Алехандро бе дал нужните разпореждания на слугите си и сега голямата маса бе отрупана с чаши с вино и закуски. Младежите започнаха да ядат и пият. Дон Диего много добре знаеше какво означава това. Преследването на разбойника бе към края си.

Ентусиазмът на младежите се беше изпарил. Щяха да седят на масата, да пият и да ядат през цялата нощ, да викат, да пеят, да разказват разни истории, а на сутринта да се върнат обратно в Реина де Лос Анжелес като всички подобни герои.

Това бе нещо обикновено. Преследването на Зоро бе предлог за едно приятно приключение.

Слугите донесоха още големи кани, пълни с разрежено вино, а дон Алехандро им заповяда да сервират и месо. Младите благородници имаха слабост към този сорт развлечения. Жената на дон Алехандро бе починала преди няколко години, така че в къщата нямаше други жени освен прислужниците. Неканените гости можеха да се веселят колкото си искат.

След известно време те си свалиха сабите и пистолетите, а дон Алехандро заповяда на слугите си да ги отнесат в най-отдалечения ъгъл, защото не искаше пиянски схватки и убийства в дома си.

Дон Диего пийна и поприказва малко с късните посетители, а после се отдръпна настрана и се заслуша в разговорите с такъв вид, сякаш всичко го дразнеше.

— Ех, че му провървя на Зоро, че не ни срещна — викаше един кабалеро. — Всеки един от нас щеше да е достатъчен, за да се справи с този разбойник. Ако войниците бяха мъже на място, отдавна щяха да са го заловили.

— Ха! Само да ми падне случай да го хвана! — разпали се друг. — Ама как виеше кръчмарят, когато го налагаше с камшика.

— Той към моята хасиенда ли тръгна? — попита дон Алехандро.

— Не сме съвсем сигурни. Тръгна по пътя за Сан Габриел и тридесетина души от селото хукнахме да го гоним. Разделихме се на три отряда и поехме в различни посоки. Предполагам, че все една от групите ще има късмет и ще залови този негодник. А ние попаднахме тук и в това е нашият успех!

Дон Диего стана.

— Сеньори, зная, че ще ме извините, ако се оттегля — каза той. — Изморих се от пътуването.

— Разбира се! — викна един негов приятел. — А когато си починете, елате пак да се повеселим.

Всички се разсмяха, а дон Диего се поклони според етикета и за последен път се увери, че никой не е в състояние да се задържи на

краката си, за да му отговори на поклона. След това последният представител на рода Вега бързо напусна стаята, а глухонемият слуга го следваше по петите.

Дон Диего влезе в стаята си, която винаги стоеше приготвена за него. В нея вече гореше запалена свещ. Той затвори вратата след себе си, а Бернардо се изпъна пред нея в цял ръст, за да пази господаря си през нощта.

В голямата трапезария отсъствието на дон Диего почти не се забеляза. Баща му се намръщи и засука мустаците си. Искаше му се синът му да прилича на другите млади хора. Той си спомни, че никога не бе напускал подобна компания толкова рано. Още веднъж въздъхна и съжали, че светиите не са дарили сина му с червена кръв във вените.

През това време младежите пееха в хор някаква популярна любовна песничка и нестройните им гласове изпълваха трапезарията. Като ги слушаше, дон Алехандро се усмихваше, защото това му напомняше за собствената му младост.

Гостите се бяха излегнали на столовете и пейките от двете страни на дългата маса, удряха по нея с чашите и пееха, а от време на време избухваха в силен смях.

— Ех, ако сега се появи Зоро! — извика някой от тях.

Един глас от вратата им отговори:

— Той е тук, сеньори!

ГЛАВА XXV

ЛИГАТА НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

Песента секна, смехът утихна. Всички мигаха с очи и се оглеждаха. Зоро стоеше на прага. Беше минал през верандата, без да го забележат. Той бе загърнат с познатия дълъг плащ, на лицето си имаше маска, а в едната си ръка държеше пистолет, чието дуло бе насочено към масата.

— Значи ето какви са хората, които преследват Зоро и се надяват да го заловят — каза той. — Никой да не мърда! Виждам, че оръжието ви е нахвърляно в ъгъла. Бих могъл да убия някой от вас и да се измъкна, преди да сте успели да се доближите до мен.

— Това е той! Той е! — викаше един пиан кабалеро.

— Шумът, който вдигате, се чува на мили от тук. Що за пародия на преследване? Така ли изпълнявате дълга си? Защо спряхте? За да се повеселите, докато Зоро обикаля по пътищата?

— Дайте ми шпагата и ме оставете да се бия с него! — викна някой.

— Дори и да ви позволя да си вземете шпагата, то вие едва ли ще можете да се държите на крака — отвърна Зоро. — Нима смятате, че сред вас ще се намери в тази минута поне един, който е способен да се бие?

— Има един — провикна се дон Алехандро и стана. — Открито заявявам, че съм се възхищавал от някои ваши постъпки, сеньор, но вие влязохте неканен в дома ми и оскърбявате гостите ми. Длъжен съм да ви поискам обяснение!

— Нямам никаква причина да се дуелирам с вас, сеньор Алехандро. Вие също — започна кротко Зоро. — Отказвам да кръстосвам шпага с вас. Но ще кажа някои истини на тези тук кабалеро.

— Кълна се в светиите, ще ви заставя!

— Момент, дон Алехандро. Сеньори, този остарял кабалеро иска да се сражава с мен, което означава рана или смърт за него. Ще го

допуснете ли?

— Дон Алехандро не е длъжен да се сражава заради нас! — възпротиви се един младок.

— Тогава се погрижете той да заеме подобаващото му се място и да му бъде оказана чест.

Дон Алехандро излезе напред, но двама младежи скочиха и го помолиха да се оттегли, като го убеждаваха, че честта му не е засегната, щом е поискал да се дуелира. Възрастният благородник неохотно се подчини.

— Достойни млади хора! — подсмихна се Зоро. — Вие си пиете виното и се веселите, докато наоколо цари несправедливост. Грабвайте шпагите и се борете с потисниците. Изгонете грабителите политици от страната. Защитете братята монаси, чийто труд ви осигури тези обширни земи. Бъдете мъже, а не пияни млади безделници.

— Кълна се в светиите! — извика някой и скочи.

— Назад или ще стрелям! Дойдох не за да се бия с вас в дома на дон Алехандро. Твърде много го уважавам. Дойдох, за да ви кажа цялата истина. Вашите семейства могат да свалят губернатора. Обединете се около една достойна цел, кабалеро, и бъдете полезни на обществото! Щяхте да го направите, ако не се страхувахте. Търсите приключения? Когато започнете да се сражавате срещу несправедливостите, ще намерите безброй приключения.

— Кълна се в светиите! Това ще бъде истинска авантюра! — обади се нечий глас в отговор.

— Отнесете се към това като към авантюра, щом ви харесва, но направете нещо. Ще посмеят ли политиканите да се изправят срещу вас, потомците на най-могъщите родове? Обединете се! Накарайте ги да се боят от вас?

— Това ще бъде измяна.

— Да се отхвърли игото на тиранина не е измяна, сеньор. Значи се страхувате?

— Кълнем се в светиите, не! — викнаха всички присъстващи.

— Тогава направете го!

— Ще ни поведете ли?

— Да, сеньори.

— Почакайте, а какъв е произходът ви?

— Аз съм кабалеро и кръвта ми е не по-малко благородна от вашата.

— Името! Къде е семейството ви?

— Засега тези неща трябва да останат в тайна. Дадох ви думата си.

Младежите скочиха на крака и започнаха гръмко да го приветстват.

— Чакайте! — викна някой. — Това не е справедливо по отношение на дон Алехандро. Може би той не споделя намеренията ни, а ние кроим планове в дома му.

— Напълно одобрявам плановете ви, сеньори, и ще ги поддържам! — каза дон Алехандро.

Възторжени викове изпълниха помещението; никой не можеше да им се противопостави, ако дон Алехандро Вега ги подкрепяше. Дори самият губернатор нямаше да посмее.

— Договорът е сключен! — завикаха те. — Ще се наречем отмъстители. Ще тръгнем по Ел Камино Реал и ще наплашим тези, които ограбват честните хора и потискат индианците. Ще изгоним крадливите политици!

— Тогава ще бъдете истински кабалеро, рицари, които защитават слабите — каза Зоро. — Никога няма да се разкаете за решението си, сеньори. Аз ще ви водя, ще ви поведем към победа и ви обещавам доверие и подкрепа, каквито искам и от вас.

— Какво трябва да направим? — викнаха младежите.

— Нека засега нашето решение остане в тайна. Върнете се сутринта в Реина де Лос Анжелес и кажете, че не сте намерили Зоро. По-добре кажете, че не сте го заловили, това ще бъде самата истина. Бъдете готови да образувате отряд и да тръгнете на път. Аз ще ви известя, когато настъпи моментът.

— Как?

— Познавам ви всички и мога да съобщя на един от вас, а той ще предаде на останалите. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се! — гръмко отговориха всички.

— Тогава ви напускам. Останете тук и нека никой не прави опити да ме проследи. Това е заповед! Лека нощ, кабалеро!

Той им се поклони, излезе стремително и хлопна вратата след себе си. Отвън се чу тропот на конски копита.

Младежите вдигнаха чаши с вино и пиха за новоосновената лига, за изкореняване на мошеничеството и обирите, за Зоро — „Проклятието на Калистрано“ и за дон Алехандро Вега. След това всички заговориха за злоупотребите, които трябваше да бъдат унищожени, още повече, че всеки знаеше много такива случаи.

А дон Алехандро седеше самотен в ъгъла, огорчен, че единственият му син в този момент спи и няма достатъчно сили и енергия да вземе участие в делото.

И като че ли само за да усилва мъката му, в този миг дон Диего влезе в стаята. Той търкаше очи и се прозяваше с израз на досада.

— Невъзможно е човек да заспи в тази къща днес — каза той. — Дайте ми чаша вино. Ще седна при вас. За какво се провиквахте преди малко?

— Зоро беше тук — започна баща му.

— Разбойникът? Тук? Кълна се в светиите, това е повече, отколкото човек може да понесе.

— Седни, сине — покани го дон Алехандро. — Тук се случиха някои неща. Сега имаш възможност да покажеш каква кръв тече във вените ти.

Гласът на дон Алехандро звучеше много решително.

ГЛАВА XXVI

СПОРАЗУМЕНИЕТО

Остатъкът от нощта в дома на дон Алехандро премина в хвалби и съставяне на планове, които трябваше да бъдат предложени на Зоро. Макар че почти всички гледаха на случилото се като на шега и повод за приключения, все пак в сърцата им бавно се пробуждаше и по-сериозно отношение. Още повече, че младежите прекрасно знаеха истинското състояние на нещата и разбираха, че всичко не е както трябва. Наистина, всеки кабалеро трябваше да бъде пример за честност и справедливост; те често мислеха за това, но не предприемаха нищо, защото не можеха да се организират и нямаше кой да ги води. Всеки чакаше другият да даде пример. Но ето че Зоро се бе появил в подходящия момент.

Разказаха на дон Диего за случилото се и баща му поиска от него да вземе участие в събитията и най-накрая да се покаже истински мъж. Дон Диего дълго се противеше и обясняваше, че всичко това може да донесе само смърт, но най-накрая заяви, че е съгласен заради баща си.

Рано сутринта отрядът пое обратно към Реина де Лос Анжелес. Дон Диего потегли с тях. Беше решено да не казват нищо на никого. Трябваше да съберат доброволци от останалите, които бяха тръгнали да преследват Зоро. Знаеха, че някои от тях с желание щяха да се присъединят, докато други щяха открито да подкрепят губернатора — от тях трябваше да се пазят.

Движеха се бавно, за което дон Диего специално им благодари. Бернардо все така послушно следваше господаря си, но бе малко огорчен, че дон Диего не остана в дома на баща си.

Когато пристигнаха на площада, другите два отряда вече бяха там, но никой не бе видял разбойника.

Дон Диего напусна групата и забърза към дома си, където се изми и преоблече. Освободи Бернардо да се занимава със своите задължения, които се заключаваха в това, да седи в кухнята и да чака разпорежданията на господаря си.

Дон Диего заповяда да му доведат каретата. Това бе една от най-великолепните карети по Ел Камино Реал, но защо я бе купил дон Диего, си оставаше загадка. Някои твърдяха, че го направил, за да демонстрира богатството си, други разказваха, че един търговец толкова му досаждал, че дон Диего купил каретата само и само да се отърве от него.

Контешки облечен, дон Диего се появи на площада, но не седна в каретата. В центъра на селото отново цареше суматоха. Бяха пристигнали сержант Гонзалес и неговите кавалеристи.

— Ха! Дон Диего, приятелю! — провикна се Гонзалес. — Още ли живеете в този неспокоен свят?

— По необходимост — отговори дон Диего. — Хванахте ли Зоро?

— Птичето отлитна, кабалеро. Сигурно е тръгнал към Сан Габриел тази нощ, а ние го търсихме по пътя за Пала. Но нищо! Една малка грешка не означава нищо. Толкова по-сурово ще бъде отмъщението ни, когато го открием.

— А сега какво ще правите, сержанте?

— Хората ми малко ще си починат, а после ще тръгнем към Сан Габриел. Казват, че разбойникът се мяркал там някъде, макар че тридесетина знатни младежи не успяха да го открият миналата нощ. Сигурно е бил скрит в храсталаците и се е подсмиввал, когато преследвачите му са се нижели край него.

— Пожелавам ви конят ви да е бърз, а ръката силна — изрече на сбогуване дон Диего и се настани в каретата.

Два великолепни коня бяха впрегнати в нея, а отпред на капрата седеше кочияш с богата украсена ливрея. Каретата прекоси площада, зави по широкия път и се насочи към хасиендата на дон Карлос Пулидо.

Дон Карлос седеше на терасата. Когато видя приближаващата се великолепна карета, той измърмори нещо под носа си и влезе в къщата, където бяха жена му и дъщеря му.

— Сеньорита, дон Диего пристига — съобщи той. — Вече говорихме за този млад мъж и се надявам, че си взела под внимание думите ми, както подобава на послушна и почтителна дъщеря.

След това дон Карлос се обърна и излезе на верандата, а сеньорита Лолита се втурна към стаята си със сълзи на очи и се хвърли

на леглото. Искаше ѝ се да почувства поне малко любов към дон Диего и да се омъжи за него. Това щеше да подобри положението на родителите ѝ, но девойката чувстваше, че не може да го направи.

Защо той не постъпваше какво подобава на един кабалеро? Защо се държеше не като млад човек, който пращи от здраве, а като някой престарял кабалеро, който е с единия крак в гроба?

Дон Диего слезе от каретата и даде знак на кочияша да я закара в конюшната. После поздрави вяло дон Карлос, който се учуди, когато забеляза, че гостът му държи китара под мишницата си. Дон Диего я сложи на пода, свали сомбрерото си и въздъхна.

— Видях се с баща си — каза той.

— А! Надявам се, че дон Алехандро е здрав.

— Здравето му, както винаги, е отлично. Той почти ми заповяда да подновя предложението си пред сеньорита Лолита. Ако не се оженя в определен срок от време, той ще завещае след смъртта си цялото имуществото на францисканците.

— Нима?

— Така заяви, а баща ми не е от хората, които хвърлят думите си на вятъра. Дон Карлос, длъжен съм да спечеля сеньоритата. Не познавам друга жена, по-подходяща за моя годеница.

— Поухажвайте я малко, дон Диего, моля ви. Не бъдете толкова студен.

— Реших да я поухажвам, както правят и другите младежи, макар че това е ужасно. Как ще ме посъветвате да започна?

— Трудно се дават съвети в такива случаи — отвърна дон Карлос, като се мъчеше да си припомни какво правеше, когато ухажваше доня Каталина. — Човек трябва да е или опитен в това отношение, или много находчив.

— Страхувам се, че не съм такъв — каза дон Диего, въздъхна отново и погледна дон Карлос.

— Може би трябва да гледате сеньоритата така, че тя да почувства, че я обожавате? Отначало не споменавайте нищо за брак, но говорете за любовта си. Старайте са да ѝ говорите с тих, задушевен, дълбок глас, казвайте ѝ нищо незначещи глупости, в които жената може да открие целия свят. Това е тънка работа — да казваш едно, а да се разбира друго.

— Страхувам се, че нищо няма да излезе — каза дон Диего, — но съм длъжен да опитам. Мога ли да видя сеньоритата?

Дон Карлос отиде до вратата и извика жена си и дъщеря си. Първата се усмихна окуражително на госта. Втората дама също се усмихна, но с уплаха и вътрешен трепет, защото бе дала сърцето си на Зоро и не можеше да обикне друг човек, не можеше да се омъжи за нелюбим, дори за да спаси баща си от бедност.

Дон Диего поведе Лолита към пейката в единия край на верандата и подхвана разговор, като същевременно подрънкваше на струните на китарата. Дон Карлос и жена му се оттеглиха в другия край, като се надяваха нещата да потръгнат. Сеньорита Лолита се радваше, че дон Диего не говори за брак. Вместо това той ѝ разказваше какво се бе случило в селото, как пребили брат Филип и как Зоро отмъстил на съдията, бил се с дузина мъже и след това избягал. Независимо от вялото му държание дон Диего разказваше интересно и младата девойка реши, че той ѝ харесва повече от последния път. Гостът разказа и за посещението в хасиендата на баща си, където цяла нощ негови приятели пили и се веселили. Но нищо не ѝ спомена за посещението на Зоро, както и за лигата, която бе създадена там.

— Баща ми ме заплашва, че ще ме лиши от наследство, ако не се оженя в определен срок — каза накрая дон Диего. — Нима искате да се лиша от именията на своя баща, сеньорита?

— Разбира се, че не — откликна тя. — Има много девойки, които биха били щастливи да се омъжат за вас, дон Диего.

— Но не и вие?

— Аз също бих се гордяла. Но нима една девойка е виновна, ако сърцето ѝ мълчи? Съгласен ли сте да имате жена, която не ви обича? Помислете за дългите години, през които ще бъдете принуден да живеете с нея, но без любов. Не е ли това непоносимо?

— Значи вие не допускате, че може някога да ме обикнете, сеньорита?

Девойката го погледна сериозно в очите и тихо заговори:

— Вие сте истински кабалеро, сеньор, и аз мога да ви се доверя, нали?

— Да, сеньорита.

— Длъжна съм да ви кажа нещо, но ви моля то да остане в тайна.

— Продължете, сеньорита.

— Ако сърцето ми позволяваше, то нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това, да бъда ваша жена, защото знам, че това ще подобри положението на баща ми. Но може би съм прекалено честна, за да се омъжа без любов. Имам важна причина, заради която не мога да ви обикна.

— От друго ли е заето сърцето ви, сеньорита?

— Отгатнахте, сеньор. Сърцето ми е запълнено с него. Самият вие няма да поискате да стана ваша съпруга при тези обстоятелства. Родителите ми нищо не знаят. Вие трябва да запазите тайната ми. Кълна се в светиите, че казвам истината!

— Този човек достоен ли е за любов?

— Чувствам, че е достоен, кабалеро.

— Ако нещата не се развият добре за вас и ви е нужен приятел, повикайте ме, сеньорита.

— Засега баща ми не трябва нищо да подозира. Трябва да направим така, че той да си мисли, че съм станала по-благосклонна към вас. А по-късно ще можете постепенно да прекратите посещенията си.

— Разбирам ви, сеньорита, но все пак аз съм в твърде неизгодно положение. Молих баща ви да ми разреши да ви ухажвам като годеница и ако започна да ухажвам друга, ще предизвикам справедливия гняв на баща ви. Ако пък не се сватосам с друга, собственият ми баща ще започне да ме упреква. Това е печално положение.

— Може би това няма да продължи дълго, сеньор.

— Измислих! Какво прави човек, който е разочарован от любовта? Изпада в униние, лицето му се изопва, той отказва да взема участие в различни развлечения. Сеньорита, вие ме спасихте. Аз ще тъгувам, че сте отхвърлили любовта ми. Всички ще си помислят, че знаят причината за моите страдания. Ще ме оставят на мира и ще ме оставят да си вървя по пътя, а около мен ще израсне романтичен ореол. Чудесна идея!

— Сеньор, вие сте непоправим! — разсмя се Лолита.

Дон Карлос и доня Каталина чуха смеха на дъщеря си и си размениха многозначителни погледи. Помислиха, че между двамата млади се бе установило прекрасно разбирателство. Дон Диего продължи да свири на китарата и да пее романси за искрящи очи и

любов. Дон Карлос и жена му пак се спогледаха, но този път с известни опасения, защото предпочитаха ухажорът да престане да пее. Като музикант и певец потомъкът на Вега отстъпваше на мнозина и те се страхуваха младежът да не загуби позициите, които току-що бе завоювал.

Въпреки че на Лолита никак не се понрави пеенето на младия благородник, тя не изрази гласно своето неудоволствие. Разговорът стана по-оживен. Преди да стане време за вечеря, дон Диего се сбогува с любезните домакини и отпътува с пищната си карета. На тръгване той им помахаше с ръка.

ГЛАВА XXVII

ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Куриерът на капитан Рамон, изпратен с писмо до губернатора, си представяше колко весело ще си прекара времето в Сан Франциско де Азис. Там той познаваше една сеньорита, чиято красота го хвърляше в огън.

След като напусна кабинета на коменданта, той се понесе като зъл дух, сменяйки конете в Сан Фернандо и в хасиендите край пътя, така че на свечеряване вече влизаше в Санта Барбара, в чийто гарнизон смяташе отново да смени коня си, да получи хляб, месо и вино и да продължи нататък.

Но в Санта Барбара надеждата му да види усмивката на сеньоритата от Сан Франциско де Азис се стопи.

Пред портала на гарнизона чакаше великолепна карета, в сравнение с която екипажът на дон Диего изглеждаше като обикновена талига. Имаше и двадесетина коня, а наоколо се разхождаха кавалеристи, които се смееха и разговаряха.

Губернаторът бе пристигнал в Санта Барбара!

Негово превъзходителство бе напуснал Сан Франциско де Азис, за да направи оглед на гарнизоните и смяташе да продължи на юг до Сан Диего де Алкала, за да укрепим политическите си позиции, като награди приятелите си и накаже враговете си.

Той бе пристигнал в Санта Барбара преди час. Изслуша рапорта на коменданта и реши да пренощува у свой приятел в градчето. Кавалеристите му трябваше да бъдат настанени в гарнизона, а пътуването щеше да продължи на следващия ден. Капитан Рамон бе предупредил куриера, че писмото е много важно и затова трябва веднага да бъде връчено в комендатурата.

— Изпратен съм от капитан Рамон, комендант на Реина де Лос Анжелес, за да предам изключително важно писмо на негово превъзходителство губернатора — доложи той, след като застана мирно и отдаде чест.

Губернаторът огледа с любопитство писмото, а комендантът направи знак на куриера да се отдалечи. Негово превъзходителство прочете набързо писмото. Когато свърши, беше ясно, че е доволен от получените сведения. Той засука мустаци, а в очите му се появи зловещ блясък. После отново прочете писмото и се намръщи. Беше му приятно, че можеше да притисне дон Карлос до стената, но не му се нравеше, че Зоро, човекът, който го бе оскърбил, все още бе на свобода.

Губернаторът закрочи неспокойно из стаята.

— Ще тръгна при изгрев слънце — заяви той. — Присъствието ми в Реина де Лос Анжелес е крайно необходимо. Разпоредете се за всичко, а на куриера предайте да се върне обратно с моя ескорт. Аз отивам в дома на приятеля си.

И така, на сутринта губернаторът се отправи на юг с ескорт от двадесет отбрани кавалеристи, между които бе и куриерът. Губернаторът се движеше бързо и в едно прекрасно утро пристигна на площада на Реина де Лос Анжелес без предупреждение. Това бе същата сутрин, когато дон Диего замина в хасиендата на Пулидо със своята китара.

Кавалкадата спря пред кръчмата и дебелият ѝ стопанин едва не получи апоплектичен удар, защото не бе предизвестен за идването на губернатора и се страхуваше той да не намери хана му мръсен и неуютен.

Но губернаторът не бързаше да слезе от каретата и да влезе в кръчмата. Той оглеждаше площада. Никога не се чувстваше сигурен в хората от това селище. Имаше усещането, че властта му тук е много относителна. Затова сега внимателно следеше как се разпространява вестта за пристигането му. Местните благородници бързаха към площада, за да го приветстват, а губернаторът си отбелязваше наум тези, които изглеждаха искрени, вглеждаше се в онези, които не бързаха особено с поздравленията си и откри, че все пак някои липсваха.

„Преди всичко работата“ — си каза той и се запъти към гарнизона. По пътя отново се замисли за писмото и си спомни, че дон Диего Вега не бе сред посрещачите.

Сержант Гонзалес и войниците му отсъстваха, защото както можеше да се предположи, отново бяха заети с преследването на Зоро.

Капитан Рамон очакваше негово превъзходителство сам пред входа на казармата. Той отдаде тържествено чест, поклони се ниско, а на началника на ескорта заповяда да охранява площада и да постави часовои.

След това поведе високия гост към кабинета си. Губернаторът се разположи и насочи въпросителен поглед към своя подчинен:

— Какви са последните новини?

— Хората ми са по следите на разбойника, ваше превъзходителство. Но както вече ви писах, тази напаст Зоро има приятели, цял легион поддръжници, предполагам. Сержантът ми докладва, че на два пъти той е бил придружен от цял отряд съмишленици.

— Те трябва да бъдат разбити, унищожени! — кресна губернаторът. — Такъв човек винаги ще намери последователи и те непрекъснато ще растат. Той може да стане толкова силен, че да ни причини сериозни неприятности. Открихте ли още нещо?

— Да, ваше превъзходителство. Вчера един монах бе наказан с камшик за мошеничество. Зоро пресрещнал обвинителите му на пътя и ги пребил до припадък. След това на свечеряване пристигнал в селото и заповядал да бият с камшик съдията. Изглежда Зоро е осведомен за придвижването на моите хора и винаги напада, когато кавалеристите отсъстват.

— Значи го предупреждават шпиони?

— Изглежда, че е така, ваше превъзходителство. Миналата нощ тридесетина кабалеро препуснаха след него, но не намериха и следа. Върнаха се тази сутрин.

— Дон Диего Вега беше ли с тях?

— Той се върна с тях. Струва ми се, че са го срещнали в хазиендата на баща му. Сигурно сте се досетили, че в писмото си имам предвид семейство Вега. Но сега съм убеден, ваше превъзходителство, че подозрението ми е неоснователно. Една нощ Зоро дори нападна къщата на дон Диего, когато стопанинът отсъстваше.

— Как се случи това?

— Дон Карлос Пулидо бе там със семейството си.

— Ха! В дома на дон Диего? Какво означава това?

— Забавна история — започна капитанът и се подсмихна. — Чух, че дон Алехандро заповядал на сина си да си намери съпруга.

Този млад човек не е от хората, които умеят да се сватосват. Той е напълно лишен от енергия.

— Знам това, продължете.

— И така, той отишъл направо при дон Карлос и поискал разрешение да ухажва единствената му дъщеря. Тъкмо по това време Зоро се беше развилнял и дон Диего тръгвал по работа за своята хасиенда. Той поканил в дома си дон Карлос да му погостува, докато го няма, защото неговият дом бил по-безопасен. Пулидо, разбира се, не можели да откажат. Изглежда Зоро ги е последвал.

— Аха! Продължете.

— Просто ми е смешно, като се сетя каква комедия разигра дон Карлос, за да ни заблуди. Всъщност той е действал заедно с разбойника. Спомнете си, че Зоро бе в хасиендата на Пулидо, когато пристигнахме там, извикани от един индианец. Той седеше на масата. След това се скри в един шкаф и когато хората ми претърсваха околността, аз бях останал сам, излезе от шкафа, нападна ме в гръб и ме рани в рамото, а после изчезна.

— Жалък нехранимайко! — възкликна губернаторът. — А какво мислите, ще се състои ли бракът между дон Диего и сеньорита Пулидо?

— Мисля, че не трябва да се безпокоим за това, ваше превъзходителство. Аз съм на мнение, че бащата на дон Диего е хвърлил съмнение в душата на сина си. Той сигурно му е обърнал внимание на факта, че до Карлос не е в много добри отношения с ваше превъзходителство и че има дъщери и от други фамилии, които се ползват с вашата благосклонност. Във всеки случай Пулидо се върнаха у дома си, когато дон Диего се прибра. А самият той се отби при мен в гарнизона и както ми се стори, доста се притесни да не го заподозра в измяна.

— Радвам се да го чуя. Вега са много могъщи. Никога не са били мои горещи поддръжници, но и никога не са се изправяли срещу мен. Затова не мога да се опълча против тях. Добре би било да запазим с тях дружески отношения. Но тези Пулидо...

— Струва ми се, че дори младата сеньорита оказва помощ на този разбойник — подметна капитан Рамон. — Пред мен тя го нарече мъжествен и се присмиваше на войниците ми. Дон Карлос и някои монаси покровителстват този човек и му дават храна и напитки,

укриват го и му изпращат сведения за местонахождението на войниците. Пулидо ни пречат да заловим този негодник. Можех да предприема някои стъпки, но реших, че е по-добре да ви известя и да чакам решението ви.

— В този случай може да има само едно решение — процеди губернаторът. — Независимо от знатния си род никой не може да бъде оправдан за измяна. Той трябва да понесе заслуженото наказание. Мислех, че дон Карлос вече си е взел поука, но явно не е така. Имате ли достатъчно хора в гарнизона?

— Само болните, ваше превъзходителство.

— Вашият куриер се завърна с мен. Той добре ли познава местността?

— Разбира се. Служил е тук известно време.

— Тогава ще ни бъде водач. Още сега изпратете половината от моя ескорт в хасиендата на дон Карлос Пулидо. Заповядайте да го арестуват и да го хвърлят в затвора. Това ще бъде хубав удар за него. От мен толкова за тези Пулидо!

— А високомерната дуеня, която ми се присмиваше, и гордата сеньорита, която засипваше кавалеристите с презрителни насмешки?

— Ха! Прекрасна идея! Това ще бъде за урок. Нека отведат и тях в затвора — каза губернаторът.

ГЛАВА XXVIII

ОСКЪРБЛЕНИЕТО

Каретата на Дон Диего спря пред дома му точно когато край него в облак прах прелетя отряд кавалеристи. Младият благородник не позна никого от тях.

— Ха! Какво е това! Нови войници, изпратени по следите на Зоро? — попита той един човек наблизо.

— Това е част от ескорта на губернатора, кабалеро.

— Нима той е тук?

— Пристигна преди малко и отиде в гарнизона.

— Сигурно имат новини за онзи негодник, щом изпращат хората да препускат като луди в тази жега. Разбойникът му с разбойник, той е просто неуловим. Ако бях тук при пристигането на губернатора, той сигурно щеше да отседне в дома ми. Сега някой друг кабалеро ще има честта да го приеме. Колко жалко!

След това подмятане дон Диего влезе вкъщи, а човекът, който чу думите му, не знаеше да вярва ли в искреността им или не.

Отрядът кавалеристи начело с куриера, който познаваше пътя, се насочи в галоп към дома на дон Карлос. Ескортът спазваше точно указанията на губернатора. Когато стигнаха входа на имението, войниците се разпръснаха, като тъпчеха цветните лехи на доня Каталина и разпръсваха кокошките по пътя. Скоро те обградиха хазиендата.

Дон Карлос седеше на верандата на обичайното си място, потънал в дрямка, и не забеляза приближаващите кавалеристи, докато не чу тропота от копитата на конете им. Той скочи разтревожен, като си мислеше, че Зоро отново се е появил в околността и войниците пак са по следите му.

Трима ездачи слязоха от конете си пред стълбите на верандата, а командващият ги сержант се заизкачва, като отърсваше праха от мундира си.

— Вие ли сте дон Карлос Пулидо? — високо запитва той.

— Имам честта да нося това име.
— Имам заповед да ви арестувам.
— Арест? Кой е издал подобна заповед?
— Негово превъзходителство губернаторът, сеньор. Сега той е в Реина де Лос Анжелес.
— Какво е обвинението?
— Измяна и подпомагане на държавен престъпник.
— Каква нелепост! — възмути се дон Карлос. — Обвинен съм в измяна, въпреки че самият за съм несправедливо ограбен, но не вдигнах ръка срещу властниците! Какви са основанията за подобно обвинение?
— Ще попитате за това съдията, сеньор. Нищо повече не мога да ви кажа освен това, че трябва да ви арестувам.
— Искате да дойда с вас?
— Настоявам за това, сеньор.
— Но аз съм човек с благородническа кръв, аз съм кабалеро.
— Имам заповед, сеньор.
— Значи не вярвате, че ще дойда сам в съда? Може би искате той да бъде проведен веднага? Така ще е най-добре, защото по-скоро ще мога да се оправдая. В гарнизона ли ще отидем?
— Аз ще се прибера в гарнизона, щом изпълня заповедта. А вие ще отидете в затвора — каза сержантът.
— В затвора? — избухна дон Карлос. — И вие се осмелявате! Ще хвърлите един кабалеро в мръсния затвор? Ще ме затворите там заедно с индианците и обикновените престъпници?
— Имам заповед, сеньор. Пригответе се веднага за тръгване.
— Трябва да дам някои разпореждания на управителя.
— Ще дойда с вас, сеньор.
Лицето на дон Карлос пламна. Юмруците му се свиха и той изгледа гневно сержанта.
— Нима трябва да продължа да понасям тези оскърбления? — кресна той. — Нима мислите, че ще избягам като някой престъпник?
— Имам заповед, сеньор — повтори сержантът.
— Не мога ли поне да съобщя на жена си насаме?
— Жена ви доня Каталина Пулидо ли е?
— Разбира се.
— Имам заповед да арестувам и нея.

— Мерзавец! Ще вдигнете ръка срещу една дама? Ще я отведете от дома ѝ?

— Такава е заповедта. Тя също е обвинена в измяна и в подкрепа на враговете на родината.

— Кълна се в светиите. Това вече е прекалено. Ще се бия срещу вас и войниците ви, докато ми стигнат силите.

— Това едва ли ще продължи дълго, дон Карлос. Аз само изпълнявам заповедта.

— Любимата ми жена да бъде арестувана като обикновена индианка, и то с подобно обвинение! Какво се каните да правите с нея, сержант?

— И тя ще бъде откарана в затвора.

— Жена ми? Нима не е останала капчица справедливост в тази страна? Та нали тя е дама?

— Достатъчно, сеньор. Аз само изпълнявам своя дълг. Аз съм войник и съм длъжен да се подчинявам.

Доня Каталина бързо излезе на верандата, защото се бе скрила зад вратата и оттам бе чула целия разговор. Лицето ѝ беше бледо, но в погледа ѝ се четеше решителност. Тя се опасяваше, че дон Карлос може да удари войника, да го рани или убие, а това във всички случаи само щеше да утежни обвиненията срещу него.

— Чух всичко, мъжо. Преследването на семейството ни продължава. Прекалено съм горда, за да обсъждам това с прости войници, които само изпълняват заповеди. Пулидо ще си останат Пулидо дори и в затвора.

— Но това е позор! — възмутено я прекъсна дон Карлос. — Какво означава всичко това? А дъщеря ни, която ще трябва да остане сама със слугите? Нямаме нито роднини, нито приятели.

— Дъщеря ви сеньорита Лолита Пулидо ли е, сеньор? — отново се заинтересува сержантът. — Тогава не се притеснявайте, че ще бъдете разделени. Имам заповед и за нейното арестуване.

— А обвинението...

— Същото, сеньор.

— И вие ще я отведете...

— В затвора!

— Невинна девойка от знатен род?!

— Такива са заповедите, сеньор — поясни сержантът.

— Светиите да поразят човека, който ги е издал — викна дон Карлос. — Отнеха ми земите, богатствата. Опозориха мен и семейството ми, но не могат да сломят гордостта ми.

Дон Карлос вирна гордо глава и очите му блеснаха. Хвана жена си под ръка, обърна се и влезе в къщата, а сержантът ги следваше по петите.

Той съобщи на Лолита за ареста. Тя постоя няколко мига смаяна, онемяла и след това се обля в сълзи. Но скоро гордостта на семейство Пулидо взе връх. Младата девойка обърса сълзите си, стисна презрително устни и погледна от високо сержанта, който я приближи.

Слугите докараха впряга им пред портала. Дон Карлос с жена си и дъщеря си се качи в него и позорното пътуване започна.

Сърцата им се късаха от мъка, но никой от тях не го показва. Те държаха главите си гордо изправени, никого не поглеждаха и се правеха, че не чуват мръсните подмятания на войниците.

Кавалеристите отстраняваха от пътя всеки срещнат. Хората с учудване наблюдаваха странната процесия, но не чуха нито дума. Някои ги гледаха съчувствено, други се надсмиваха над сполетялата ги беда — отношението им се определяше от това, дали бяха честни хора или привърженици на губернатора.

Така те стигнаха до Реина де Лос Анжелес, а там ги очакваше ново оскърбление. Негово превъзходителство бе решил, че Пулидо трябва да бъдат унижени до край, затова бе изпратил няколко кавалеристи да огласят за ареста на семейството и да раздадат пари на някои от местните хора и наемници, които да се гаврят с арестуваните. Губернаторът искаше да даде урок на своите противници и да докаже, че Пулидо са еднакво ненавиждани от всички.

На площада ги посрещна голяма тълпа. Отвсякъде се носеха грубовати насмешки и обиди; някои от тях бяха недопустими в присъствието на дами. Лицето на дон Карлос бе почервеняло от гняв и негодувание, в очите на доня Каталина блестяха сълзи, а устните на сеньорита Лолита трепереха, но те се правеха, че нищо не чуват. На път за затвора войниците обиколиха площада, като нарочно се движеха бавно, за да продължи колкото се може по-дълго оскърблението. До входа на затвора се бе събрала тълпа нехранимайковци, напили се за сметка на губернатора. Те вдигаха невъобразим шум. Един от тях замери с буца пръст дон Карлос и го удари в гърдите, но

благородникът се направи, че не го забелязва. С едната си ръка той бе обгърнал жена си, а с другата — дъщеря си и доколкото можеше, ги закриваше от тълпата, а погледът му бе насочен право напред.

Няколко кабалеро станаха неми свидетели на тази сцена. Някои от тях бяха на възрастта на дон Карлос и издевателствата над невинния старец предизвикаха у тях силна ненавист към губернатора.

Присъстваха и млади хора, които наблюдаваха страдалческото изражение на доня Каталина с мисълта, че техните майки биха могли да бъдат на нейно място. Те зърнаха и прелестното лице на сеньоритата и на нейно място си представиха своите сестри и годеници.

Някои младежи от време на време се споглеждаха и макар да не разменяха нито дума, мислеха си за едно и също; дали Зоро щеше да научи за това, дали щеше да съобщи на членовете на новоосновената лига да се съберат отново.

Накрая впрягът спря пред затвора и тълпата индианци и наемници го наобиколиха. Войниците се престориха, че ги гонят, а сержантът скочи от коня си и заповяда на дон Карлос, жена му и дъщеря му да слязат.

Когато семейството се заизкачва по стълбите, някакви дрипави и пияни хора ги заблъскаха отстрани. Някой хвърли кал, която се размаза по роклята на доня Каталина. Но тълпата, която очакваше гневни възгласи от страна на стария кабалеро, бе разочарована. Дон Карлос не обръщаше внимание на своите мъчители и с високо вдигната глава отведе дамите до вратата.

Сержантът почука с дръжката на шпагата си. Малкото прозорче се отвори и се показа страшното лице на тъмничаря, който се подсмивваше.

— Кой е тук? — попита той.

— Трима арестанти, обвинени в измяна — бе отговорът.

Чу се и последният изблик на присмех и подигравки от тълпата, след това пленниците се озоваха вътре и вратата се затвори след тях.

Тъмничарят ги поведе по вонящия коридор и отвори една килия.

— Влизайте! — изкомандва той. Тримата влязоха и вратата тутакси се затръшна след тях, резето щракна и настана тъмнина. Пленниците присвиха очи, за да привикнат с нея. Постепенно те

различиха два прозореца, няколко пейки и фигурите на някакви дрипльовци край стената.

Дори не им бяха дали отделна килия. Дон Карлос със семейството си бе натикан в обща килия с някаква измет: пияници, крадци, леки жени и презрени индианци. Благородниците седнаха на пейката в ъгъла на килията, колкото се може по-далеч от останалите. След това доня Каталина и Лолита се разридаха, а по лицето на стария кабалеро, който се опитваше да ги утеши, също потекоха сълзи.

— Само ако дон Диего Вега бе мой зет сега! — изохка дон Карлос.

Лолита стисна ръката му.

— Татко, може би някой приятел ще ни помогне — прошепна тя. — Може би злият човек, причинил ни толкова страдания, ще бъде наказан.

На сеньоритата за миг ѝ се стори, че вижда Зоро. Тя дълбоко вярваше в човека, на когото бе отдала сърцето си.

ГЛАВА ХХІХ

ДОН ДИЕГО БОЛЕН

Един час след като семейство Пулидо бяха хвърлени в затвора дон Диего Вега, облечен по последна мода, бавно се заизкачва по склона към гарнизона, за да се срещне с губернатора.

Той пристъпваше със своята леко поклащащата се походка, оглеждаше се наоколо, а след това отправяше поглед към далечните планини. За миг спря, за да се полюбува на едно цветче край пътя. Бе препасал най-новата си шпага, инкрустирана със скъпоценни камъни, а в дясната си ръка стискаше дантелена кърпичка, която от време на време размахваше пред лицето си или без нужда я поднасяше към носа си.

Той се поклони церемониално на двама-трима благородници, които срещна по пътя, но не започна разговор с тях. Те също не сметнаха за нужно да разговарят с него, защото дон Диего бе ухажбор на дъщерята на дон Карлос и те се чудеха как той щеше да се отнесе към арестуването на семейство Пулидо. Не им се искаше да обсъждат случая, те самите бяха крайно възмутени.

Дон Диего приближи парадния вход на гарнизона и караулът извика войниците, за да отдадат чест на благородника.

Дон Диего махна с ръка в отговор, усмихна се и влезе в комендатурата, където губернаторът приемаше своите посетители с благороднически произход, дошли да демонстрират своята лоялност към него. Гостът поздрави негово превъзходителство, поклони се почтително и седна на стола, който любезно му бе предложен.

— Дон Диего Вега — изрече губернаторът, — двойно се радвам, че ме посещавате сега, защото в днешно време човек с моето високо обществено положение трябва да е наясно кой го подкрепя и кой му е враг.

— Щях да се отбия и по-рано, но отсъствах в часа на вашето пристигане — поясни дон Диего. — Дълго ли смятате да останете в Реина де Лос Анжелес, ваше превъзходителство?

— Докато онзи разбойник, наречен Зоро, не бъде убит или пленен — отговори губернаторът.

— Кълна се в светиите! Нима няма да престанат приказките за този мерзавец — възкликна дон Диего. — Тези дни слушам само неговото име. Отидох да се видя с един монах, а там пристигна цял отряд войници, тръгнаха да преследват Зоро. Върнах се в хасиендата на баща си, за да намеря малко спокойствие и тишина — ето ти група кабалеро, спуснали се да търсят Зоро! Неспкойни времена настанаха. Човек, който обича музиката и поезията, като че ли няма право да съществува в днешно време.

— Много съм натъжен, че не сте успели да намерите спокойствие — засмя се губернаторът. — Но се надявам, че скоро този юначага ще бъде заловен и ще се сложи край на тази неприятна история. Капитан Рамон изпрати да доведат неговия сержант и кавалеристите, аз имам ескорт от двадесет души, така че разполагаме с достатъчно хора, за да заловим „Проклятието на Калистрано“, когато отново се появи.

— Да се надяваме, че всичко ще завърши благополучно — каза дон Диего.

— Не е лесно да бъдеш висш държавен служител — продължи губернаторът. — Чуйте какво бях принуден да направя днес. Наложих се да пратя в затвора човек от знатно потекло, жена му и младата му дъщеря. Но нали трябва да пазим държавата?

— Предполагам, че имате предвид дон Карлос Пулидо и семейството му?

— Да, кабалеро.

— Сега съм длъжен да ви кажа няколко думи и по този въпрос. Не съм сигурен, че не е засегната и моята чест в случая.

— Как би могло да се случи такова нещо?

— Баща ми ми нареди да се ожения и да създам семейство. Преди няколко дни аз помолих дон Карлос Пулидо да ми разреши да се сгодя за дъщеря му.

— Ха! Разбирам. Но вие не сте се венчали, нали?

— Още не, ваше превъзходителство.

— В такъв случай, дон Диего, струва ми се, че честта ви не е засегната.

— Но аз ухажвах сеньоритата.

— Трябва да благодарите на небето, че не сте стигнали твърде далеч, дон Диего. Помислете си как щеше да изглежда всичко, ако се бяхте свързали с това семейство? А що се отнася до женитбата, предлагам ви да дойдете с мен в Сан Франциско де Азис, където девойките са много по-красиви, отколкото тук на юг. Харесайте си някое момиче от знатен произход, кажете ми кое е и аз ви гарантирам, че избраницата ви ще приеме предложението ви. Мога също да ви уверя, че тя ще бъде от семейство, лоялно към властта, с което няма да се срамувате да се сродите. Ще ви намерим жена, която да ви подхожда, кабалеро.

— Извинете, но не е ли прекалено жестоко да изпратите в затвора дон Карлос и семейството му? — попита дон Диего, изтупвайки праха от ръкавиците си.

— Намирам го за необходимо, сеньор.

— Мислите, че така ще засилите симпатиите към вас ли?

— Това не се знае, но държавата трябва да бъде защитена.

— Благородниците няма да понесат подобно отношение и е възможно да вдигнат бунт — предупреди дон Диего. — Много ще ми е неприятно, ако ваше превъзходителство направи погрешна стъпка.

— А вие какво искате да сторя? — попита губернаторът.

— Сложете дон Карлос и семейството му под арест, щом искате, но не ги пращайте в затвора. Това не е необходимо, те няма да избягат, дайте ги под съд, но ги осъдете като благородници.

— Смел сте, кабалеро!

— Кълна се в светиите! Нима казах нещо не на място?

— По-добре ще бъде да оставите тази работа на хората, които се занимават с нея — заяви губернаторът. — Аз, разбира се, мога да разбера, че на един благородник му е непоносимо да гледа как дон Карлос лежи в затвора, както и че дамите му споделят същата участ, но в случай като този...

— Наистина аз не чух каква е вината им — сепна се дон Диего.

— Ха, може би ще промените мнението си, щом я узнаете. Вие споменахте Зоро. Какво ще кажете, когато разберете, че дон Карлос Пулидо е поддържал и укривал този разбойник...

— Това е изумително!

— Че доня Каталина е негова сподвижничка и че хубавата сеньорита е водила изменнически разговори и с прелестните си

ръчички е подкрепяла антидържавен заговор.

— Това е невероятно! — възкликна дон Диего.

— Неотдавна Зоро е бил в хасиендата на Пулидо през нощта. Един местен жител е съобщил на капитана. Дон Карлос помогнал на бандита да измами войниците, скрил го в един шкаф и когато капитан Рамон останал сам в стаята, този разбойник изскочил от шкафа, вероломно го нападнал и го ранил.

— За Бога!

— По същото време, когато вие сте заминали, а семейство Пулидо са били на гости у вас, Зоро е бил в дома ви и е разговарял със сеньоритата. Комендантът ги заварил на местопрестъплението. Сеньоритата хванала капитан Рамон за ръката и му попречила, докато Зоро успее да избяга.

— Това вече не мога да го разбера! — възкликна дон Диего.

— Капитан Рамон ми представи десетки подобни факти, будещи подозрение. Сега учудвате ли се, че изпратих семейство Пулидо в затвора? Ако просто ги бях оставил под арест, Зоро щеше да им помогне да се спасят.

— А какво смятате да правите по-нататък, ваше превъзходителство?

— Ще ги държа в затвора, докато кавалеристите заловят Зоро. Ще ги накарам да признаят вината си, а след това ще ги предам на съда.

— Какви размирни времена! — оплака се дон Диего.

— Като лоялен човек, и надявам се като мой привърженик, вие трябва да се радвате, че враговете на държавата ще бъдат премахнати — изрече губернаторът и стисна ръката на дон Диего.

— Разбира се. Най-искрено се радвам. Всички истински врагове на държавата трябва да бъдат наказани.

Двамата поприказваха още малко за различни незначителни неща. После дон Диего си тръгна, защото още мнозина чакаха да бъдат приети от губернатора, за да му изкажат почитанията си. Когато дон Диего напусна кабинета, губернаторът погледна капитан Рамон и се усмихна.

— Вие сте прав, коменданте — каза той. — Такъв човек не може да бъде изменник. Даже мисълта за измяна е изтощителна за него. Той ще побърка онзи стар шарлатанин, баща си.

Дон Диего бавно се спускаше по хълма, поздравяваше разсеяно срещнатите и отново се спираше да погледа цветята край пътя. На площада той срещна един млад кабалеро, който щеше да се радва да бъде негов приятел, един от хората, пренощували с малкия отряд в дома на дон Алехандро.

— Ха! Дон Диего, здравейте! — поздрави младежът и като сниши гласа си, продължи. — Човекът, който оглави нашата чета, не ви ли е изпращал случайно съобщение днес?

— Кълна се в синьото небе, не! — отговори дон Диего. — А и защо да ми праща?

— А случилото се със семейство Пулидо? Това е ужасно оскърбление. Някои от нас се учудват, че нашият водач още не е предприел нищо. Чакаме вести от него.

— Кълна се в светиите! Надявам се нищо да не се случи — отговори дон Диего. — Не съм в състояние да издържа и най-малкото усилие след тази нощ. Аз... аз имам главоболие и се страхувам, че съм прихванал треска. Трябва да отида до аптекаря. Тръпки ме полазват по гърба. Нали това е тревожен симптом? По време на днешната визита цял час ме боля левият крак над коляното. Сигурно времето ще се развали.

— Да се надяваме, че нищо сериозно не ви заплашва — засмя се неговият приятел и напусна площада.

ГЛАВА XXX

ЗНАКЪТ НА „ЛИСИЦАТА“

Близо час след като притъмня, някакъв индианец донесе съобщение на един от младежите от лигата на отмъстителите, че някой иска да поговори с него веднага. Бе очевидно, че непознатият е богат човек, защото бе дал на индианеца голяма монета за услугата, след като можеше просто да му стовари един юмрук по главата. Пратеникът каза още, че тайнственият богаташ чакал на пътеката за Сан Габриел. Той го помолил да съобщи, че в околността са се появили лисици.

„Лисици! Зоро е лисицата!“ — помисли си младежът и съвсем обърка индианеца, като му даде още една монета.

След това веднага се запъти към мястото на срещата и там завари Зоро, яхнал огромния си кон. Лицето му бе скрито зад маска, а тялото — загърнато с плащ.

— Предайте това на всички останали — каза Зоро. — Искам всеки, който е с нас, да дойде в полунощ в малката къщичка зад хълма. Знаете ли мястото? Ще ви чакам.

След това Зоро обърна коня си и изчезна в тъмнината, а младият кабалеро се върна в селото и предаде вестта на тези, за които предполагаше, че споделят намеренията му. Един от тях тръгна към дома на дон Диего, но слугата му съобщи, че господарят му се оплакал, че има треска и се оттеглил в стаята си, като заплашил, че ще одере кожата на този, който се осмели да влезе вътре без разрешение.

Около полунощ заговорниците се запромъкваха един по един към мястото на срещата. Всеки бе възседнал най-хубавия си кон, носеше шпага и пистолет. Всички носеха маски, за да могат при нужда веднага да скрият лицата си.

Селото бе потънало в мрак с изключение на кръчмата, където войници от ескорта на негово превъзходителство се веселяха с тукашните кавалеристи — сержант Педро Гонзалес се бе върнал малко преди полунощ. Той се радваше, че ще прекратят безплодното търсене на разбойника и се надяваше следващата хайка да е по-успешна.

Някои войници оставиха конете си в гарнизона неоседлани. Те въобще не предполагаха, че е възможно точно тази вечер да се появи Зоро.

Дебелият кръчмар усилено шеташе край гостите, защото пристигналите от север войници имаха пари в кесиите си, както и желание да се разделят с тях. Сержант Гонзалес както винаги привличаше всеобщото внимание с разказите си за това, как ще се разправи със Зоро, ако светиите бъдат милостиви и му помогнат да срещне разбойника с шпага в ръка.

В голямото помещение на гарнизона също светеше — повечето от войниците бяха още будни. Свещ гореше и в дома, където бе отседнал губернаторът, но останалите къщи тъмнееха, хората спяха.

В затвора нямаше никаква светлина с изключение на стаята на дежурния. Тъмничарят спеше. Затворниците пъшкаха на твърдите пейки в килиите. Дон Карлос Пулидо стоеше до прозореца, загледан в звездите. Жена му и дъщеря му седяха, притиснати на пейката до него. В тази обстановка бе немислимо да заспят.

Младежите намериха Зоро, който безмълвно ги очакваше на уреченото място. Той изчака поддръжниците му да се съберат и едва тогава се обърна към тях:

— Всички ли сте тук? — попита той.

— Всички с изключение на дон Диего Вега. Той има треска — поясни някой.

Присъстващите подсвирнаха, защото си помислиха, че треската е предизвикана от страх.

— Предполагам, че се досещате какво съм намислил — започна Зоро. — Знаем какво се случи с дон Карлос и семейството му. Знаем, че те са невинни, но дори да бяха виновни, недопустимо е да ги тикнат в затвора заедно с обикновените престъпници и пияници. Благородни дами в подобна обстановка! Само си помислете! И то заради това, че дон Карлос е изпаднал в немилост пред губернатора. Смята ли лигата, че трябва да предприеме нещо? Ако не, ще действам сам.

— Да се освободят! — викна един кабалеро. Останалите подхванаха възгласа му и високо изразиха одобрението си. Това бе сгодният случай да рискуват, да преживеят истинско приключение и да сторят едно добро дело.

— Трябва да се промъкнем незабелязано в селото — каза Зоро. — Няма луна и няма да ни усетят, ако сме предпазливи. Ще настъпим от южната страна. Всеки ще има задача. Една част от вас ще обкръжат зданието, за да ни предупредят, ако някой приближи. Други трябва да бъдат готови да отблъснат войниците, ако се вдигне тревога, а останалите ще дойдат с мен в затвора, за да освободим затворниците.

— Чудесен план — каза някой.

— Това е само малка част от него. Дон Карлос е горд човек и ако му оставим време да размисли, може да откаже да напусне затвора. Не трябва да допускаме това. Някои от вас ще го хванат и бързо ще го изведат оттам. Други ще се заемат с доня Каталина. Аз ще се погрижа за сеньоритата. И така, ние ще ги освободим, а после?

Дочу се неясен шепот, но никой не се осмеляваше да изрече гласно мислите си. Тогава Зоро продължи:

— Ще се отправим към пътя, малко по-долу от това място. Там ще се разделим. Тези, които съпровождат доня Каталина, ще побързат с нея към хасиендата на дон Алехандро Вега, където, ако се наложи, тя може да бъде скрита и където войниците няма да посмеят да влязат веднага. Тези, които ще придружат дон Карлос, ще тръгнат към Пала и на десет мили от селото ще срещнат двама местни жители, посветени в делото. Те ще кажат паролата за лисицата. Двамата ще отведат със себе си дон Карлос и ще се погрижат за него. Когато всичко приключи, всеки сам ще се прибере в селото у дома си, като вземе необходимите предпазни мерки. През това време аз ще отведа сеньоритата на безопасно място. Ще я предам под попечителството на брат Филип — човек, на когото можем да се доверим и който ще я скрие в случай на необходимост. После ще изчакаме и ще видим какво ще предприеме губернаторът.

— Какво може да направи той? — попита един от присъстващите. — Ще заповяда да ги търсят, естествено.

— Длъжни сме да изчакаме — каза Зоро. — А сега, готови ли сте всички?

Младежите потвърдиха. Тогава той определи задълженията на всеки. Напуснаха малката долина и предпазливо заобиколиха селото, като влязоха в него от южната му страна.

Още се чуваха песните и виковете на войниците в кръчмата, виждаха се светлините на гарнизона. Заговорниците тихо приближиха

затвора.

Не след дълго той бе обкръжен; Зоро и четирима затворници слязоха от конете си и се прокраднаха към портата.

ГЛАВА XXXI

ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Зоро почука на вратата на затвора с дръжката на шпагата си. Отвътре се чу тежка въздишка, а след това нечии крака се затътрузиха по каменния под. След миг в процепа се показа светлина, малкото прозорче се отвори и се появи съненото лице на пазача.

— Какво има? — попита той.

Зоро пъкна дулото на пистолета си през прозорчето, така че пазачът да не може да го затвори отново.

— Отвори, ако ти е мил животът! Отвори и нито гък — заповяда Зоро.

— Какво... какво става?

— Зоро е пред теб.

— Кълна се в светиите!

— Отвори, глупако, или ще умреш!

— Аз... аз ще отворя! Само не стреляйте, добри ми сеньоре! Аз съм един беден пазач, не съм войник. Моля ви, не стреляйте!

— По-живо, отваряй!

— Веднага щом пъкна ключа, добри ми Зоро!

Чу се дрънкане на ключове, един от тях се превъртя в ключалката и тежката врата се отвори. Зоро и спътниците му се втурнаха вътре и затвориха вратата. Пазачът усети дулото на пистолет до слепоочието си. Вече бе готов да се строполи на колене пред тези ужасни хора с маски, ако един от тях не беше го сграбчил за косите:

— Къде спи надзирателят на тази ужасна дупка? — попита той.

— В тази стая, сеньор.

— А къде са дон Карлос и дамите?

— В общата затворническа килия, сеньор.

Зоро направи знак на останалите, мина през помещението и отвори стаята на затворническия надзирател. Той седеше в леглото си — бе чул шума и изплашено запремига, когато на светлината на свещта видя разбойника.

— Не мърдайте, сеньор — предупреди го Зоро. — Само звук и сте мъртъв. Пред вас е Зоро.

— Светиите да са ми на помощ.

— Къде са ключовете от килиите?

— На... на масата, сеньор.

Зоро ги взе, а след това се обърна към тъмничаря.

— Легни! — изкомандва той. — На пода, негоднико!

Нападателят разкъса чаршафа, завърза ръцете и краката на тъмничаря, направи една топка от парцали и я пъкна в устата му.

— Ако искаш да оцелееш, лежи безмълвно, след като напуснем. Оставям ти сам да определиш колко да продължи това.

Сетне Зоро се върна в предното помещение и направи знак на своите придружители да го последват по смърдящия коридор.

— Коя е вратата? — попита той пазача.

— Втората, сеньор.

Отправиха се към нея. Зоро я отключи и широко я разтвори. Накара пазача да вдигне свещта високо над главата си.

Въздишка на жалост се изтръгна от гърдите на разбойника, когато видя остарелия кабалеро до прозореца и двете жени, притиснали се една до друга на пейката.

— Нека небето бъде милостиво към губернатора! — възкликна той.

Сеньорита Лолита го погледна тревожно, но в същия миг радостно извика. Дон Карлос се обърна.

— Зоро! — едва можа да промълви той.

— Самият той, дон Карлос! Дойдох с приятели, за да ви освободя.

— Не мога да си го позволя, сеньор. Казаха ми, че съм обвинен като ваш укривател. И вие устройвате моето бягство?

— Сега не е време за спорове — каза Зоро. — Не съм сам. С мен са двадесет и шест съмишленици. Човек с вашето потекло и вашите дами не трябва да прекарат нощта в тази отвратителна дупка. Кабалеро!

Двама от привържениците на Зоро уловиха бързо дон Карлос и го изведоха в коридора, а след това надолу към стаята на пазача. Другите двама подхванаха доня Каталина под ръка и я поведоха.

Зоро се поклони на сеньоритата и ѝ подаде ръка, която тя стисна с радост.

— Трябва да ми вярвате, сеньорита — прошепна той.

— Да обичаш, значи да вярваш, сеньор.

— Всичко е готово. Не задавайте въпроси, а правете каквото ви кажа. Да вървим!

Той я прегърна и двамата излязоха от килията, а вратата след тях остана отворена. Някои от нещастните престъпници можеха да си пробият път и да избягат, а и Зоро не искаше да им пречи. Той смяташе, че повече от половината са затворени несправедливо.

Дон Карлос вдигаше невъобразим шум, викаше, че не желае да го освобождават по подобен начин, че иска да остане и да се срещне с губернатора в съда. Доня Каталина тихо проплакваше от уплаха, но не се съпротивляваше.

Добраха се до изхода и Зоро заповяда на пазача да отиде в ъгъла и да стои кротко там, додето всички посетители изчезнат. После един кабалеро отвори външната врата.

В този момент навън настана суматоха. Приближаваха двама войници с едно момче, което бяха заловили да краде в кръчмата. Когато видяха маските, кавалеристите разбраха, че става нещо нередно.

Единият войник стреля с пистолет и някой му отвърна със същото. Това бе достатъчно, за да привлече вниманието на пируващите в кръчмата, както и на стражите в гарнизона.

Кавалеристите веднага вдигнаха тревога, скочиха на конете си и се спуснаха към селото, за да разберат причината за тази среднощна стрелба. Сержант Педро Гонзалес и войниците му също наизлязоха от кръчмата. Така Зоро и приятелите му срещнаха съпротива точно когато най-малко я очакваха.

Тъмничарят бързо се освободи от чаршафите, с които бе увързан и извади от устата си парцалите. Той закрещя, че Зоро е освободил пленниците. Сержант Гонзалес го чу и викна на войниците си да го последват, ако искат да спечелят част от наградата, обещана от негово превъзходителство. Но младите благородници качиха на конете своите освободени пленници и заедно с тях се понесоха през насъбралата се на площада тълпа.

Около тях свистяха куршуми, но не можаха да засегнат никого. Доня Каталина припадна от страх, но конникът, под чието покровителство се намираше, се зарадва, защото така можеше да се съсредоточи върху ездата и стрелбата.

Зоро препускаше, като придържаше сеньорита Лолита на седлото пред себе си. Той пришпори великолепния си жребец и поведе останалите. Щом стигна пътя, той спря и изчака приятелите си, които го настигнаха с бесен галоп.

— Действайте според плана, сеньори — изкомандва той, като видя, че всички са по местата си.

Отрядът се раздели на три. Едните препуснаха с дон Карлос към Пала, другите поеха към хасиендата на дон Алехандро, а Зоро се отправи към жилището на монаха Филип. Лолита здраво бе прегърнала през рамо своя благодетел, а гласът ѝ звучеше в ушите му.

— Знаех, че ще дойдете, сеньор — прошепна тя. — Знаех, че сте истински мъж и няма да ме изоставите с родителите ми на това ужасно място.

Зоро не отговори; нямаше време за приказки, само още по-здраво я стисна в прегръдките си.

Изкачиха се на върха на първия хълм и спряха, за да разберат дали ги преследват и да погледнат мигащите отзад светлинки.

Площадът бе осветен от свещите, които бяха запалени в къщите — цялото население бе на крак. Гарнизонът също светеше. Зоро чу звуците на тръба и разбра, че всички кавалеристи Ще поемат по дирите му.

До ушите му достигна тропот от препускащи коне; кавалеристите знаеха посоката, в която бяха тръгнали похитителите и преследването трябваше да завърши бързо, още повече, че го оглавяваше самият губернатор.

Само едно нещо успокояваше Зоро: преследвачите също трябваше да се разделят на три отряда.

Той притисна сеньоритата до себе си, смуши коня в хълбоците с шпорите си и препусна с всичка сила.

ГЛАВА XXXII

ПО СЛЕДИТЕ НА ЗОРО

Над планината грейна луната. Зоро предпочиташе тази нощ небето да е покрито с облаци.

Конете на кавалеристите бяха отпочинали. Тези от губернаторския ескорт се смятаха за най-бързите в страната и за много издръжливи.

Разбойникът искаше да увеличи разстоянието между себе си и преследвачите възможно най-много.

Той се приведе ниско над сеньоритата, заметна походите и сякаш се сля с коня си както прави това добрият ездач. Стигна върха на хълма и се обърна, преди да се спусне към долината, за да види къде е авангардът на преследвачите му.

Нямаше съмнение, че ако бе сам, разстоянието между него и войниците нямаше да го разтревожи. Много пъти той бе попадал и в по-трудни ситуации и пак бе успявал да се измъкне. Но сега пред него на седлото бе сеньорита Лолита и той не искаше да рискува живота ѝ. Не му се искаше тя отново да стане пленница. Това щеше да затъмни славата му.

Двамата препускаха миля след миля, без да си продумат. Зоро знаеше, че е изпреварил преследвачите си, но преднината все не му се виждаше достатъчна.

Той постоянно пришпорваше коня си и те летяха по прашния път край хасиендите, сподиряни от лая на разбудените кучета, край колибите на местните жители, които стреснати от тропота на конете скачаха в постелите си и надничаха през прозорците.

Случи се така, че на едно място връхлетяха на стадо овце, подкарано към пазара на Реина де Лос Анжелес. Конят се вряза сред стадото и го разпръсна от двете страни на пътя. Овчарите с викове и ругатни се втурнаха да събират подплашените животни, но препускащите отзад войници отново ги разпръснаха.

Зоро се носеше напред, докато на лунната светлина пред очите му не се открие зданието на мисията в Сан Габриел. Конникът стигна до кръстопътя и се отправи по пътеката, която водеше към хасиендата на брат Филип.

Зоро знаеше, че Лолита трябва да е на такова място, където някоя жена или облечен в расо францисканец би успял да я защити. Той на всяка цена искаше да запази доброто име на своята дама и разчиташе за това на стария монах Филип.

— Нямаме много време, сеньорита — прошепна разбойникът, като се приведе към нея. — Всичко зависи от това, дали правилно съм разгадал този човек. Моля ви само да ми се доверите.

— Знаете, че ви вярвам, сеньор.

— Трябва да вярвате и на човека, при когото ще ви заведе и да следвате съветите му. Този човек е монах.

— Тогава всичко ще бъде наред, сеньор — отвърна тя и още по-силно се притисна към своя спасител.

— Скоро пак ще се видим, сеньорита. Ще броя часовете и всеки от тях ще тегне като вечност. Вярвам, че ни чакат и по-щастливи дни.

— Небето да ни е на помощ — прошепна девойката.

— Там, където има любов, има и надежда, сеньорита.

— Тогава надеждата ми е голяма, сеньор.

— И моята! — пламенно произнесе той.

След това зави по коларския път към дома на брат Филип, на когото смяташе да повери своята любима. Надяваше се, че брат Филип ще може да я защити, а самият той смяташе да продължи препускането, за да увлече потерята след себе си.

Спря коня на стълбите пред верандата, скочи на земята, свали сеньоритата от седлото и забърза с нея към вратата. Потропа, като се молеше сънят на брат Филип да е лек, за да се събуди бързо. Тропотът на преследвачите ясно достигаше до слуха му.

На Зоро му се стори, че измина цяла вечност, докато старият монах отвори вратата със свещ в ръка. Разбойникът влезе и затвори след себе си, за да не се види светлината. Брат Филип с учудване отстъпи, когато видя човека с маска и сеньоритата.

— Аз съм Зоро, братко — прошепна разбойникът. — Струва ми се, че ми дължите услуга.

— За това, че наказахте моите мъчители, имам голям дълг към вас, кабалеро, макар че не е в принципите ми да покровителствам насилието — отвърна брат Филип.

— Бях уверен, че няма да се излъжа във вас. Това е сеньорита Лолита, единствената дъщеря на дон Карлос Пулидо.

— Така ли?

— Дон Карлос е приятел на монасите, както добре ви е известно и бе унижен като вас. Днес губернаторът пристигна в Реина де Лос Анжелес, арестува го и го хвърли в затвора под прикритието на едно несправедливо обвинение. Той затвори и доня Каталина и тази млада сеньорита в килия заедно с пияниците и леките жени. С помощта на няколко добри приятели аз ги освободих.

— Да ви благословят светиите за това добро дело! — възкликна брат Филип.

— Кавалеристите ни преследват, братко. Невъзможно е сеньоритата да продължи по-нататък с мен. Затова я скрийте, ако не се страхувате, че това може сериозно да ви навреди.

— Сеньор! — изрече укоризнено брат Филип.

— Ако войниците отново я заловят и я върнат в затвора, вероятно ще се отнасят много зле с нея. Погрижете се за нея и ще ми се отплатите с лихва.

— А вие, сеньор?

— Аз ще продължа, за да заблудя кавалеристите. После ще ви се обадя. И така, договорихме ли се?

— Да — тържествено изрече брат Филип. — Искам да стисна ръката ви, сеньор.

Ръкостискането бе кратко, но силно. После Зоро се обърна към вратата.

— Загасете свещта — каза той. — Не трябва да видят светлината, когато отворя.

Брат Филип веднага изпълни заръката и тримата се озоваха в тъмнина. За миг сеньорита Лолита усети устните на Зоро, които докоснаха нейните и се досети, че той бе повдигнал края на маската си. После почувства силната ръка на брат Филип.

— Бъдете силна, дъще моя — каза той. — Зоро е пъргав като котка и нещо ми подсказва, че не се е родил, за да бъде убит от кавалеристите на негово превъзходителство.

Разбойникът се засмя, като чу думите му, отвори вратата, шмугна се през нея и изчезна.

Големи евкалиптови дървета скриваха фасадата на къщата и в сянката им чакаше конят. Зоро откри, че преследвачите са много по-близо, отколкото предполагаше. Той хукна към коня, но се препъна в някакъв камък. Изплашеният жребец се изправи на задните си крака и така се оказа огрян от ярката лунна светлина.

Преследвачите го зърнаха, закрещяха и се втурнаха след него. Зоро сграбчи поводите и пришпори коня си.

Но преследвачите бяха много близо и успяха да го настигнат. Те го обкръжиха с извадени шпаги, чиито остриета проблясваха студено с отразена светлина. Разбойникът чу грубия глас на сержанта да заповядва на хората си:

— Жив, ако можете, момчета. Негово превъзходителство иска да види как ще страда този негодник. Напред кавалеристи! В името на светиите!

Зоро отблъсна с усилие нечия атака, но бе съборен от стремето. Той си проби път обратно към сянката на евкалиптите, но кавалеристите започнаха да стрелят. Като се прислони до едно дърво, Зоро също откри стрелба.

Три войници скочиха от конете си, за да се нахвърлят върху него, а конят му бе твърде далеч и той по никакъв начин не можеше да го достигне. Затова пък жребецът на един от кавалеристите бе наблизил. Зоро го яхна и се спусна по склона към плевнята и конюшната.

— След разбойника! — викна сержантът. — Негово превъзходителство ще ни одере живи, ако ни избяга и този път.

Всички се втурнаха подир него, за да докопат наградата, но Зоро ги изпревари. Той потъна в сянката на голямата плевня, скочи от коня и го мушна с шпорите си. Подплашеното животно се втурна надолу по склона, като цвилеше от болка и уплаха. Войниците го последваха.

Зоро изчака, докато отминат и отново се изкачи на хълма. Но видя, че не ще успее да се добере до коня си, защото няколко войника бяха останали да пазят хасиендата с намерение след това да я претърсят. Внезапно прозвуча онзи особен полуглас-полустон, с който неотдавна Зоро толкова силно бе учудил гостите в хасиендата на дон Карлос Пулидо. Конят му вдигна глава и изцвили в отговор. След това препусна към господаря си.

Зоро за миг се озова на седлото и се понесе сред полето. Отрядът кавалеристи го последва.

Разбойникът се надяваше, че всички, намиращи се около дома на брат Филип, са по дирите му, но не бе сигурен в това.

Преследвачите бързо стопиха дистанцията и скоро Зоро можеше да различи гласа на сержант Гонзалес, който крещеше на войниците си да заловят разбойника в името на губернатора.

Маскираният мъж яростно пришпори коня си, защото знаеше, че препускането по разораната земя много бързо изморява животните. Искеше му се по-скоро да стигне до твърдата настилка на широкия път.

Най-накрая успя и се отправи към Реина де Лос Анжелес. Когато се огледа, с радост установи, че се е откъснал от войниците. Трябваше да прехвърли още един хълм и щеше да им се изплъзне.

Но опасността не бе отминала, защото негово превъзходителство можеше да изпрати подкрепление на сержант Гонзалес или да постави часовой на планинския връх.

Беглецът погледна небето и видя, че луната всеки момент ще се скрие зад облаците. Бе длъжен да се възползва от краткия мрак.

Навлезе в малка долчинка. Погледна назад — преследвачите бяха на хълма горе. Точно в този миг притъмня. Тъкмо навреме. Зоро изпревари войниците с половин миля, но не смяташе, че ще продължат да го преследват и в близкото селце. Тук вече имаше приятели.

Край пътя се гушеше къщурката на един индианец, когото Зоро бе спасил веднъж от побой. Сега разбойникът забърза към нея. Той почука и уплашеният индианец му отвори.

— Преследват ме — прошепна Зоро.

Това бе напълно достатъчно. Зоро вкара коня си и вратата бързо се затвори след него.

Двамата стояха един до друг и се заслушаха. В едната си ръка Зоро стискаше пистолета, а в другата — шпагата.

ГЛАВА XXXIII

БЯГСТВО И ПРЕСЛЕДВАНЕ

Потерята след Зоро бе изпратена толкова бързо благодарение на сержант Педро Гонзалес. Той чу изстрелите и доволен, че има предлог да не плати за виното, изскочи от кръчмата, а останалите го последваха. Сержантът чу виковете на тъмничаря и веднага разбра каква е работата.

— Зоро освобождава затворниците! — развика се той. — Разбойникът отново е тук! Кавалеристи, на конете! След него! Ще има награда!

Всички знаеха за наградата, особено хората на губернатора, които бяха виждали как негово превъзходителство беснее само при споменаване името на разбойника и как неведнъж заявява, че ще направи капитан този, който го залови или докара тялото му. Те се хвърлиха към конете си, метнаха се на тях и прекосиха в галоп площада, начело със сержант Гонзалес. Видяха тълпата от кабалеро, при което сержантът потърка невярващо очи и тихичко се разкаях, че бе изпил толкова вино. Той тъй често лъжеше, че Зоро разполага с цял отряд, и сега доста се удиви, след като видя в действителност този отряд.

Когато младите благородници се разделиха на три групи, сержант Гонзалес пръв забеляза тяхната маневра. Той изпрати по една група след всеки отряд.

Водачът на кавалеристите видя как предводителят на затворниците зави към Сан Габриел, позна огромния му кон и се спусна след него. Реши, че е по-добре да залови или убие Зоро, отколкото да хване някой от освободените пленници. Сержантът не бе забравил издевателствата на Зоро в кръчмата и жадуваше за отмъщение. Той видя как конят на Зоро препуска напред и се убеди, че разстоянието между тях не се увеличава. Тогава се досети, че разбойникът държи пред себе си на седлото сеньорита Лолита Пулидо.

Гонзалес водеше начело на своя отряд и от време на време даваше високо заповеди и ободряваше кавалеристите. Бе доволен, че през цялото време не изпускаше Зоро от погледа си.

— Той отива при монаха Филип — реши сержантът. — Знаех си, че старият монах е негов съучастник. Той ме прецака, когато търсех Зоро в хасиендата му. Сигурно разбойникът има там някъде скривалище. Кълна се, че втори път няма да ме подведе. Ха!

Те препускаха напред и от време на време поглеждаха конника пред себе си: да го заловят, за тях означаваше награда или повишение. Конете започнаха да се уморяват, но кавалеристите не ги щадяха.

Видяха, че Зоро зави към хасиендата на брат Филип. Сержант Гонзалес се усмихна доволно — бе отгатнал.

Сега разбойникът бе в ръцете му и най-сетне щеше да бъде заловен.

Ако Зоро продължеше, то лесно щяха да го последват на ярката лунна светлина, а ако спреше, нямаше да може да се справи с десетината кавалеристи, предвождани от Гонзалес.

Кавалеристите се насочиха към къщата и я наобиколиха. Видяха коня на Зоро. След това и самия разбойник. Гонзалес изруга, защото няколко кавалеристи го деляха от неговата плячка и се бяха завтекли с голи шпаги, готови да го довършат, преди техният командир да е стигнал до него.

Той се опита да се вреже в групата на сражаващите се. Видя как Зоро скочи на коня си и препусна, а кавалеристите го подгониха. Гонзалес изостана и заповяда на неколцина войници да обкръжат къщата, така че никой да не може да я напусне незабелязан.

Но изведнъж видя Зоро да препуска край каменната ограда. Тогава се спусна да го преследва и всички, които не пазеха къщата, го последваха. Но сержант Гонзалес стигна само да първия хълм. Забеляза, че сега разбойникът препуска два пъти по-бързо и се досети, че няма да успеят да го настигнат. Може би щеше да получи награда, ако се върнеше при брат Филип и заловеше сеньоритата?

Все още имаше стража около хасиендата, когато сержантът слезе от коня и хората му доложиха, че никой не се е опитвал да излезе. Тогава той извика двама новобранци и отиде да почука на портика. Брат Филип отвори незабавно.

— Току-що станяхте от постелята си, нали, братко? — попита Гонзалес.

— А нима сега не е време за всеки честен човек да си бъде в леглото? — попита на свой ред брат Филип.

— Време е, но въпреки това не ви намираме там. Защо не излязохте по-рано? Нима шумът не бе достатъчен, за да ви събуди?

— Чух, че се води битка...

— И още ще чуете, братко, скоро ще усетите и ударите на камшика ми, ако не отговорите на въпросите ми бързо и точно. Ще отречете ли, че Зоро беше тук?

— Не.

— Ха! Ето ти на! Признахте, че се срещате с този разбойник и понякога го укривате? Признавате ли това, братко?

— Нищо такова не съм признавал — възрази брат Филип. — Само преди няколко минути го видях за пръв път.

— Много правдоподобна история, няма що! Разкажете я на глупавите индианци, но не я предлагайте на умния кавалерист, братко! Какво искаше от вас Зоро?

— Бяхте толкова близо, че нямаше време да каже каквото и да е — отвърна монахът.

— Все пак разговаряхте ли за нещо с него?

— Отворих вратата при почукването му също както и на вас.

— Какво каза той?

— Че войниците го преследват.

— И ви помоли да го скриете, за да не го заловят?

— Не, не ме помоли.

— Искаше нов кон, нали?

— Не каза нищо такова, сеньор. Ако той е крадец, както разказват хората, той нямаше да пита, а направо щеше да си вземе каквото му трябва.

— Ха! И каква работа имаше тогава при вас?

— Нима съм казвал, че е идвал по работа?

— Ха! Кълна се във вси светии!

— По-добре не споменавайте светиите, сеньор самохвалко и пияница.

— А не искате ли отново да ви напердашат, братко? Дошъл съм от името на негово превъзходителство. Не ме задържайте повече!

Какво каза негова милост разбойникът?

— Нищо, което да имам правото да ви повторя — отговори брат Филип.

Гонзалес грубо го блъсна и влезе в приемната, следван от двама кавалеристи.

— Запалете свещите, ако изобщо можете да ги намерите тук — заповяда той. — Вземете ги и елате да огледаме това място.

— Ще претърсвате моя беден дом? — учуди се брат Филип. — Какво разчитате да намерите?

— Надявам се да намеря най-скъпоценния товар, който милият Зоро е оставил тук.

— И какво мислите е оставил?

— Ха! Пакет с дрехи! Торба с крадени вещи! Бутилка вино! Амуниция за поправка! Какво може да остави този нехранимайко? Едно нещо ми направи впечатление: на седлото на коня имаше двама, когато Зоро приближаваше къщата, а оттук си тръгна само той.

— И вие се надявате да намерите...

— Втората половина от конския товар, но ако не успеем да я намерим, ще ви извием ръцете, за да ви заставим да ни съобщите къде е.

— Вие ще се осмелите? Искате да оскърбите един монах? Ще се унижавате да ме измъчвате?

— Празни приказки — прекъсна го сержантът. — Веднъж вече ме направихте на глупак, но втори път няма да ви се удаде. Обискирайте дома му, войници, и се постарайте да го направите хубавичко. Ще остана тук, за да правя компания на този забавен монах. Ще се опитам да разбера какви чувства изпитвал, когато са го налагали с камшика.

— Страхливец, животно! — гръмна гласът на брат Филип. — Ще дойде време, когато преследванията ще приключат.

— Дрън-дрън, братко...

— Когато това насилие ще спре — продължи брат Филип. — Когато тези, които основаха тази богата империя, ще получат плодовете на своя труд, вместо всичко да отива в ръцете на нейните политикани и хората, които се ползват с тяхната благосклонност.

— Глупости, братко.

— Когато станат хиляди като Зоро, а ако потрябва и повече, когато плъзнат навсякъде из Ел Камино Реал, бих искал да не съм монах, за да мога да тръгна с тях.

— Ще ви изловим набързо и въжетата ще се изправят от тежестта ви — отговори сержантът. — Ако помагахте повече на негово превъзходителство, сигурно щяха да се отнасят по-вежливо с вас.

— Не помагам на изчадията на дявола! — ядоса се брат Филип.

— Ха! Вие започвате да се гневите, а това противоречи на правилата на вашия орден. Нима не е ваше задължение да приемате всичко с благодарност, независимо доколко ви засяга? Отговорете ми, гневно старче!

— Вие познавате правилата и задълженията на францисканците колкото и коня, който яздите.

— Аз яздя умен кон, благородно животно. То се отзовава, когато го повикам, и препуска, когато му заповядам. Не му се присмивайте, щом не сте го яздили. Ха! Чудесна шега.

— Идиот!

— Да те вземат дяволите! — отвърна му Гонзалес.

ГЛАВА XXXIV

КРЪВТА НА ПУЛИДО

Двамата кавалеристи се върнаха в стаята.

— Претърсихме навсякъде; надникнахме във всеки ъгъл и никого не намерихме освен слугите индианци. Те бяха твърде наплашени, за да скрият истината, но всички казаха, че не са виждали никого.

— Ха! Всичко е добре укрито, не се и съмнявам — каза Гонзалес. — Братко, а какво е това в ъгъла на стаята?

— Купчина кожи — бе отговорът.

— От време на време ги поглеждах. Търговецът от Сан Габриел сигурно е имал право, че кожата ви са калпави. И тези ли са такива?

— Мисля, че са хубави.

— Тогава защо шават? — попита сержант Гонзалес. — Три пъти ми се стори, че краят на купчината помръдва. Войници, претърсете ъгъла.

Брат Филип се изправи.

— Стига глупости! — извика той. — Търсихте и не открихте нищо. Сега вижте в плевнята, в конюшната и си заминавайте. Позволете ми да бъда господар поне в дома си. Достатъчно нарушихте спокойствието ми.

— Ще дадете ли тържествена клетва, че няма нищо живо под тези кожи?

Брат Филип се колебаеше. Сержант Гонзалес се засмя.

— Не сте ли готов да дадете лъжлива клетва? — попита той. — Така и предполагам, че ще се разколебаете, драги ми францисканецо. Войници, претърсете купа!

Двама войника тръгнаха към него, но не бяха изминали и половината от разстоянието, когато сеньорита Лолита излезе изпод кожата и ги погледна.

— Ха! Намерихме накрая! — викна Гонзалес. — Това е товарът, който Зоро остави на съхранение при монаха! Прелестен „товар“! Тя

ще се върне обратно в затвора. И това бягство ще направи присъдата ѝ само още по-тежка.

Но във вените на Лолита течеше кръвта на семейство Пулидо. Гонзалес не беше взел това предвид. Сеньоритата застана така, че светлината на свещника падна върху нея.

— Един момент, сеньор! — изрече тя.

След това девойката протегна ръка и в нея блесна голям остър нож, който използват кожарите.

Тя опря острието в гърдите си и погледна своите преследвачи.

— Сеньорита Лолита Пулидо няма да се върне в мръсния ви затвор нито сега, нито после, сеньори! По-скоро ще забия този нож в сърцето си, както подобава на една истинска дама. Ако негово превъзходителство иска мъртви пленници, то може да получи един.

Сержант Гонзалес изруга. Той не се съмняваше, че девойката ще постъпи точно така, както заплашваше, още при първия опит да я доближи. Ако си имаше работа с обикновен арестант, сержантът знаеше как да постъпи, но не и сега. Все пак сеньорита Лолита бе дъщеря на кабалеро, самоубийството ѝ можеше да донесе неприятности на негово превъзходителство. То би могло да подейства като искра в барутен погреб.

— Сеньорита, този, който посяга на живота си, се обрича на вечно проклятие — каза сержантът. — Попитайте отчето не е ли така. Арестували са ви, но още не са ви осъдили. Ако сте невинна, няма съмнение, че скоро ще ви пуснат на свобода.

— Сега не е време за лъжливи речи, сеньор. Прекрасно разбирам положението си. Казах, че няма да се върна в затвора и ще го направя. Ако сторите още една крачка, ще се самоубия.

— Сеньорита... — започна брат Филип.

— Безполезно е да ме спирате, добри ми отче — прекъсна го тя. — Останала ми е поне малко гордост. Негово превъзходителство ще получи само мъртвото ми тяло.

— Значи така се обърнаха нещата! — възкликна сержант Гонзалес. — Изглежда, че не ни остава нищо друго, освен да си заминем и да оставим девойката на свобода.

— Не, сеньор! — възпротиви се бързо тя. — Вие сте хитър, но все пак не достатъчно. Ще си тръгнете, но ще оставите своите хора да охраняват хасиендата. Ще изчакате удобен момент, за да ме заловите.

Гонзалес замълча, защото девойката бе разгадала намерението му.

— Аз сама ще си тръгна — каза тя. — Отдръпнете се и застанете до стената, сеньори! Веднага, иначе ще се самоубия.

Не им оставаше нищо друго, освен да се подчинят. Войниците гледаха сержанта и чакаха неговите заповеди, а той се страхуваше да рискува.

Може би бе по-добре да позволи на девойката да напусне дома. Можеха да я заловят и след това. Тя нямаше да успее да се скрие от кавалеристите.

Лолита прекоси стаята, без да изпуска от очи преследвачите си. Ножът все още бе опрян в гърдта ѝ.

— Братко, вие няма ли да дойдете с мен? — попита тя. — Ако останете, могат да ви отмъстят.

— Въпреки това аз съм длъжен да остана, сеньорита. Не мога да избягам. Бог да ви пази!

Лолита хвърли последен поглед на войниците.

— Ще мина през тази врата — каза тя. — Вие стойте тук. Сигурно навън има още кавалеристи и те ще се опитат да ме спрат. Ще им кажа, че вие сте ме пуснали да си вървя. Ако ви попитат, трябва да го потвърдите.

— А ако не го направя?

— Тогава ще използвам ножа, сеньор.

Девойката отвори вратата и погледна навън.

— Надявам се, че конят ви е добър, сеньор, защото смятам да се възползвам от него — каза тя на сержанта.

Изведнъж тя си шмугна през вратата и я хлопна след себе си.

— След нея — викна Гонзалес. — Тя се страхува! Видях го в очите ѝ!

Той се хвърли към изхода, а двамата войника го последваха.

Но брат Филип реши, че достатъчно дълго е бил безучастен. Той бе решен да действа. Изпъна крак и сержантът се строполи на пода. Двата кавалеристи налетяха отгоре му и се натъркаляха до него.

Така брат Филип даде малко време на девойката, но то ѝ бе напълно достатъчно — тя стигна до коня и се качи на седлото.

Лолита яздеше не по-лошо от индианците. Малките ѝ крачета не стигаха до стремената на сержанта, но това не ѝ попречи.

Тъкмо обърна коня, когато иззад ъгъла изскочи един кавалерист. Куршумът му изсвистя край главата ѝ. Девойката се притисна до шията на коня и препусна.

Луната отново се скри зад облаците. Преследвачите се ориентираха за посоката на бягството само по чаткането на копитата.

Но за да го доловят, трябваше да спират, а това отнемаше време.

ГЛАВА XXXV

ШПАГИТЕ ОТНОВО СЕ КРЪСТОСВАТ

Зоро бе обхванал с ръка муцуната на коня и стоеше неподвижен като статуя. Индианецът бе приседнал до него. Отвън се чу конски тропот. По пътя преминаваха преследвачите. Войниците си подсвиркваха един на друг и проклинаха тъмнината.

Зоро отвори вратата и надникна. Ослуша се за миг, след това изведе коня. После се обърна и подаде една монета на индианеца.

— Не и от вас, сеньор — възпротиви се индианецът.

— Вземи, ти имаш нужда от нея, а не аз — настоя разбойникът.

Той се метна на коня и се заизкачва по стръмния склон. Напредването нагоре бе почти безшумно. След като се спусна от другата страна, Зоро стигна до една тясна пътечка и мина в тръс по нея. От време на време спираше, за да чуе дали не идва хайката.

Той се насочи към Реина де Лос Анжелес, но изглежда не бързаше много. Бе потънал в размисъл. След два часа се изкачи на върха над селото. Известно време спокойно съзерцаваше гледката, ширнала се пред погледа му. От време на време луната се показваше иззад облаците и Зоро успя да огледа площада.

Понеже не видя кавалеристите, помисли си, че са тръгнали обратно да го търсят и че тези, които се бяха спуснали след отрядите с дон Карлос и доня Каталина, още не са се върнали. Светеше само в кръчмата и в къщата, където бе отседнал губернаторът.

Зоро продължи по пътя, след това свърна встрани и забави ход. Той заобиколи селището и доближи гарнизона откъм задната му страна.

После слезе от коня си и продължи пешком, като често спираше да се послуша, защото новото му начинание бе опасно и можеше да приключи доста зле.

Зоро остави коня си зад гарнизона в сянката на дърветата и тръгна край стената.

Приблужи прозореца на една от стаите и надникна вътре. Капитан Рамон бе там, преглеждаше разхвърлените пред себе си отчети и чакаше завръщането на войниците.

Зоро приближи пълзешком ъгъла на сградата и видя, че няма охрана. Досети се, че комендантът бе изпратил всички здрави войници да го търсят и реши да действа светкавично, защото всеки момент някой от отрядите можеше да се върне.

Шмугна се през вратата, прекоси войнишкото помещение и стигна до вратата на кабинета. В ръката си държеше пистолет.

Както и в онази страшна за него нощ, капитан Рамон се обърна на стола — бе чул отварянето на вратата — и отново видя очите на Зоро, както и насоченото към гърдите му дуло на пистолет.

— Не мърдайте! Нито звук! Ще бъде удоволствие за мен да ви напълня с горещо олово! — каза Зоро. — Зная, че сте сам, вашите глуповати кавалеристи ме търсят там, където ме няма.

— За бога! — заекна капитан Рамон.

— Нито звук, ако ви е мил животът! Нито шепот дори! Обърнете се с гръб към мен!

— Вие ще ме убиеете!

— Не, комендант! Но казах: нито звук! Изпънете ръцете си назад, за да ги вържа.

Капитан Рамон се подчини. Зоро бързо ги завърза с ширит, който откъсна от пояса си. След това обърна капитан Рамон към себе си.

— Къде е негово превъзходителство?

— В дома на дон Жуан Естадос.

— Знаех това, но исках да ви изпитам. Да вървим при губернатора.

— Да вървим...

— И нито дума. Хайде!

Той хвана капитан Рамон за рамото и двамата бързо напуснаха кабинета. Зоро водеше пленника си към мястото, където бе оставил коня си.

— Качвайте се — заповяда той. — Ще яхна коня зад вас и ще държа дулото на пистолета си опряно в тила ви. Не допускате грешки, капитане, ако ви е мил животът. Днес съм решен на всичко.

Капитанът бе забелязал това. Той се метна на коня, както му бе заповядано, а зад него — в едната ръка с пистолет, а в другата стиснал

поводите — се настани Зоро. Комендантът усети хладната стомана на тила си.

Зоро насочи коня си надолу по склона и приближи от задната страна къщата, където гостуваше негово превъзходителство.

Сега предстоеше най-трудната част от приключението. Зоро искаше да заведе капитан Рамон при губернатора и тримата да поговорят без свидетели. Затова го накара да слезе от коня и го поведе край стената на къщата. Имаше двор и те влязоха в него.

Изглеждаше, че Зоро доста добре познава вътрешното разположение на къщата. Заедно с капитана те прекосиха стаята на слугите, а после минаха през вестибюла, без да събудят спящия там индианец. От една от стаите долиташе хъркане, а изпод вратата на друга се процеждаше светлина.

Зоро спря пред нея и надникна през страничния процеп. Дори и да искаше да вдигне тревога или да предприеме нападение, капитан Рамон бе възпиран от студенината на опряното в тила му дуло, което го караше да забрави всякакви рисковани планове.

Зоро отвори вратата, вкара капитан Рамон в стаята и влезе след него. Вътре бяха губернаторът и стопанинът на къщата.

— Мълчете и не мърдайте! — изрече заплашително Зоро. — При първия опит за тревога капитанът ще получи куршум в главата си. Ясно ли е? Много добре, сеньори.

— Зоро! — изхриптя губернаторът.

— Самият той, ваше превъзходителство. Моля домакина да не се страхува, защото не смятам да му навредя, ако просто остане спокоен на мястото си. Капитан Рамон, бъдете така добър да седнете срещу губернатора. Във възторг съм от факта, че такъв високопоставен служител не спи в очакване на вести от моите преследвачи. Тъкмо умът му ще е свеж и прекрасно ще разбере за какво става дума.

— Какво означава тази дързост? — възкликна губернаторът. — Капитан Рамон, как си позволявате? Хванете този човек! Вие сте офицер...

— Не се карайте на коменданта — рече Зоро. — На него му е ясно, че само едно движение е равносилно на смърт. Дължите ми обяснение, но тъй като не мога да дойда посред бял ден, както би трябвало, то съм принуден да прибягна до тази нощна визита. Настанете се удобно, сеньори. Това ще ни отнеме известно време.

Негово превъзходителство не го свърташе на едно място.

— Днес вие оскърбихте едно знатно семейство, ваше превъзходителство — продължи Зоро. — Самозабравили сте се до такава степен, че заповядахте да хвърлят в презрения ви затвор един благородник, неговата съпруга и невинната му дъщеря. Послужихте си с такава низост, за да удовлетворите собствената си злоба.

— Те са изменници! — прекъсна го губернаторът.

— В какво ги обвинявате?

— Вие сте извън закона, за главата ви е обявена награда, а те са ваши помагачи и укриватели.

— Откъде получихте тези сведения?

— Капитан Рамон разполага с многобройни доказателства.

— Ха! Комендантът? Ще видим това. Капитан Рамон е тук и можем да узнаем истината. И така, какви са доказателствата ви?

— Били сте в хасиендата на Пулидо — каза губернаторът.

— Не отричам.

— Някакъв индианец ви е видял и съобщил в гарнизона. Войниците отишли да ви заловят.

— Момент, моля. Кой каза, че някакъв индианец вдигна тревога?

— Капитан Рамон ме увери в това.

— Той е тук и може да каже истината. Коменданте, нима самият дон Карлос Пулидо не изпрати индианеца? Кажете истината!

— Съобщи ни индианецът.

— А той не каза ли на сержанта, че дон Карлос го е изпратил? Не каза ли, че дон Карлос шепнешком му е предал съобщението, докато пренасял в стаята припадналата си жена? Не направи ли дон Карлос всичко възможно, за да ме задържи в хасиендата до идването на войниците, които трябваше да ме заловят? Не искаше ли дон Карлос с тези си постъпки да докаже верността си към губернатора?

— Кълна се в светиите, капитан Рамон! Вие никога не сте ми споменавали за това! — възкликна негово превъзходителство.

— Какви са другите доказателства? — попита Зоро.

— Когато войниците пристигнали, вие сте се скрили по някакъв начин — продължи губернаторът, — а когато капитан Рамон дошъл, вие сте изскочили от един шкаф, нападнали сте го изотзад и сте избягали. Очевидно е, че дон Карлос ви е скрил.

— Кълна се в светиите — каза Зоро. — Капитан Рамон, мислех, че имате достатъчно мъжество, за да признаете поражението си, макар да знаех, че сте негодник. Кажете истината.

— Това е истината.

— Кажете истината! — заповяда Зоро, като отново се приближи и вдигна пистолета. — Аз излязох от шкафа, заговорих ви, дадох ви време да извадите шпагата си и да се защитавате. Бихме се цели десет минути, нали така? Признавам, че отначало не разбирах приемите ви, но после ги разгадах и вие се оказахте в моя власт. Лесно можех да ви оставя на място, но аз само одрасках рамото ви. Така ли беше? Отговорете, ако искате да останете жив!

Капитан Рамон облизваше пресъхналите си устни и избягваше да срещне погледа на губернатора.

— Отговаряйте!

— Това... е вярно! — призна той.

— Ха! Значи съм ви нападнал изотзад? Бих оскърбил шпагата си, ако ви понижех! Видяхте ли, ваше превъзходителство, какъв комедиант сте назначили тук? Има ли още доказателства?

— Има! — заяви губернаторът. — Когато семейство Пулидо са гостували в дома на дон Диего Вега в негово отсъствие, капитан Рамон отишъл да поднесе почитанията си и ви намерил там насаме със сеньоритата.

— И какво доказва това?

— Че сте във връзка с Пулидо. Че те са ви укривали дори в дома на дон Диего Вега, един лоялен към властта човек. Когато капитанът видял, че сте там, сеньоритата се спуснала към него и го държала, поточно задържала, докато вие избягате през прозореца. Нима това не е достатъчно?

Зоро се наведе напред и искрящите му очи през маската се вторачиха в капитан Рамон.

— Значи ето какви басни ви е разказал! — възкликна той. — Работата е там, че капитан Рамон е влюбен в сеньоритата. Той дойде в къщата, завари я сама и започна да ѝ натрапва чувствата си, дори ѝ каза, че не трябва да се превзема, защото баща ѝ е в немилост пред губернатора. Опита се да я прегърне. Тогава тя извика за помощ. Аз се отзовах...

— А как се случи, че бяхте там?

— Не искам да отговоря, но се кълна, че сеньоритата не знаеше за присъствието ми. Тя викаше за помощ и аз се притекох. Накарах тази измет, когото вие наричате комендант, да коленичи и да се извини. После го изхвърлих в калта. След това го посетих в гарнизона. Напомних му, че е оскърбил една благородна девойка.

— Струва ми се, че самият вие я обичате — забеляза губернаторът.

— Точно така, ваше превъзходителство, и се гордея да го призная.

— Ха! С това признание вие произнасяте присъда над нея и нейните родители! Още ли ще отричате, че сте свързан с тях.

— Отричам. Родителите й не знаят нищо за нашата любов.

— Тази сеньорита едва ли е толкова благородна!

— Сеньор! Ако ще и Господ да сте, но още една подобна фраза и ще пролея кръвта ви! — решително произнесе Зоро. — Разказах ви какво се случи онази нощ в дома на дон Диего Вега. Капитан Рамон потвърди, че казвам истината. Не е ли така, капитане? Отговаряйте.

— Това... това е истината! — едва изрече комендантът, загледан в дулото на пистолета.

— Значи сте ме лъгали! Не можете да бъдете повече мой офицер! Изглежда този разбойник може да прави с вас каквото си иска. Ха! И все пак аз съм уверен, че дон Карлос Пулидо и семейството му са предатели, затова сцената, която разиграхте, няма да ви помогне, Зоро. Войниците ми ще продължат да ви преследват — и вас, и тях. И няма да се успокоя, докато не стъпча семейство Пулидо в калта, а вие не увиснете на бесилката.

— Смели думи! — отбеляза Зоро. — Вие поставихте задача на войниците си, а аз днес освободих тримата затворници и те избягаха.

— Ще ги хвана отново!

— Времето ще покаже. Ваше превъзходителство, вземете един стол и идете в ъгъла, домакинът ще седне до вас. Ще останете там, докато ви кажа.

— Какво смятате да правите?

— Подчинявайте се! — викна Зоро. — Нямам време за повече приказки, дори и с губернатора.

Зоро ги гледаше, докато се настаняваха в ъгъла, след това приближи до капитан Рамон.

— Вие оскърбихте една чиста и невинна девойка, капитане — започна той. — Одрасканото ви рамо е излекувано и вие носите шпагата си. Човек като вас не е достоен да диша въздуха. Страната ни само ще спечели от вашето изчезване, сеньор. Заемете позиция!

Капитан Рамон пребледня от ярост. Той знаеше, че ще загине. Бе признал, че е излъгал и знаеше, че губернаторът наистина ще го лиши от чин. Човекът пред него бе причина за всичко това!

Може би в яростта си щеше да успее да убие този Зоро, да просне това „Проклятие на Калистрано“ на пода и кръвта му да изтече? Може би, ако успееше да го направи, негово превъзходителство щеше да му прости?

Той скочи и застана с гръб към губернатора.

— Развържете ме! — викна той. — Пуснете ме да видя сметката на това куче!

— Преди тези думи вие бяхте почти мъртъв, но сега вече сте мъртъв със сигурност — спокойно отбеляза Зоро.

Ръцете на коменданта бяха развързани. Той извади шпагата си и се хвърли в яростна атака срещу разбойника.

Зоро отстъпи пред натиска му и по този начин успя да заеме удобна позиция. Сега вече светлината на свещите не дразнеше очите му. Той бе майстор на шпагата, бе се сражавал многократно, затова знаеше колко опасен може да бъде един вбесен противник, който не се сражава според правилата.

Но знаеше още, че подобен гняв отминава бързо. Затова отстъпваше крачка след крачка, защитаваше се и парираше яростните удари, готов за неочаквани обрати.

Губернаторът и стопанинът на къщата седяха в ъгъла и наблюдаваха схватката, леко приведени напред.

— Прободете го, Рамон, и аз ще ви върна чина, ще ви дам и повишение! — крещеше негово превъзходителство.

Зоро установи, че противникът му се сражава много по-добре от последната им схватка в хасиендата. Освен това пистолетът, който държеше в лявата си ръка, за да усмирява с вида му губернатора и неговия домакин, му пречеше.

Внезапно той го хвърли на масата и се обърна така, че нито един от двамата наблюдатели да не може да го достигне, без да се излага на

опасността да бъде наранен от шпагата му. После зае позиция и поднови двубоя.

Сега вече на капитан Рамон не му се удаваше да го притисне. Изглеждаше, че Зоро има в ръката си не една, а двадесет шпаги. Бляскавото острие се движеше светкавично, защото Зоро искаше да приключи бързо с всичко и да се оттегли. Знаеше, че скоро ще се азори и някой от войниците може да дойде с доклад при губернатора.

— Сражай се, оскърбителю на девойки! — викаше той. — Бий се, лъжецо! Бий се, малодушен страхливецо! Смъртта те гледа в очите и скоро ще те повика. Ха! Можех да те убия и по-рано! Бий се сега, мерзавецо!

Капитан Рамон сипеше проклетия и настъпваше, но Зоро успешно отбиваше всичките му атаки и удържаше позицията си. По челото на капитана избиха едри капки пот. Дишаше тежко през полуотворената си уста. Очите му блестяха.

— Бий се, повлекан такъв! — дразнеше го разбойникът. — Този път не нападам отзад. Ако ти е нужна молитва, прочети я, защото нямаш много време!

Звънът на шпагите, тропотът на ботушите, тежкото дишане на дуелиращите се и на зрителите бяха единствените звуци, които се чуваха в стаята. Негово превъзходителство бе неспокоен, бе се наклонил напред и ръцете му стискаха облегалката така, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

— Убийте този разбойник! — пронизително крещеше той. — Покажете изкуството си, Рамон! Нападайте!

Капитан Рамон направи последно усилие и се спусна напред. Но ръцете му като че ли бяха налети с олово, дишането му се учести. Той замахваше, опитваше се да нанесе решителния удар, но все не успяваше.

Шпагата на Зоро като змийски език се спускаше и го заплашваше отвсякъде. Тя три пъти се устреми напред и на челото на капитан Рамон внезапно се изписа червена кървава буква Z.

— Знакът на Зоро! — извика разбойникът. — Ще го носите вечно, коменданте!

След това лицето на Зоро се изопна, шпагата му отново нанесе удар и се върна цялата окървавена. Комендантът не успя да си поеме дъх и се строполи на пода.

— Вие го убихте! — извика губернаторът. — Лишихте го от живот, мерзавец!

— Ха! Надявам се! Ударът попадна право в сърцето, ваше превъзходителство. Той никога повече няма да оскърби сеньоритата.

Зоро погледна към доскорошния си враг, около минута се вира в губернатора, избърса шпагата си с ширита, с който до преди малко бяха вързани ръцете на коменданта, прибра шпагата в ножницата и взе пистолета от масата.

— За днес стига — каза той.

— Ще бъдете обесен за това! — извика губернаторът.

— Може би... ако ме заловите! — насмешливо подхвърли „Проклятието на Калистрано“ и церемониално се поклони.

След това хвърли последен поглед на потръпващото тяло, което доскоро бе капитан Рамон, прекоси бързо вестибюла, излезе на двора и се насочи към коня си.

ГЛАВА XXXVI

ВСИЧКИ СА ПРОТИВ ТЯХ

Настъпи утрото. Първите розови ивици се очертаха от изток на хоризонта, след това слънцето бързо се показа над възвишенията и засипа с лъчи площада на селото. Нямаше нито роса, нито мъгла — предметите ясно се открояваха, облени от ярката светлина.

Зоро се бе задържал твърде дълго при губернатора. Той се метна на коня, излезе от двора и едва тогава осъзна заплашващата го опасност.

По пътя от Сан Габриел се задаваше сержант Гонзалес със своите кавалеристи. Откъм Пала приближаваше другият отряд войници, които бяха тръгнали след дон Карлос и придружителите му. Зад хълма в посока към гарнизона се движеше третият отряд. Зоро разбра, че е обкръжен.

„Проклятието на Калистрано“ спря коня си за миг и се огледа. Прецени разстоянието между себе си и отряда на сержанта. В този момент Гонзалес го видя и вдигна тревога.

Войниците познаха великолепия кон, черния плащ и маската, широкото сомбреро. Видяха пред себе си човека, когото бяха преследвали цяла нощ, този, който ги правеше на глупаци и се подиграваше с тях. Те се страхуваха от гнева на негово превъзходителство и на старшите офицери, затова решиха на всяка цена да заловят или убият негодника.

Зоро пришпори коня си и се понесе през площада пред погледа на наизлезлите хора. Точно в този момент губернаторът и неговият домакин изскочиха от къщата и се развикаха, че Зоро е убиец и трябва да бъде заловен. Индианците се изпокриха като мишки в дупките си, а знатните жители стояха като вкаменени, със зяйнала от учудване уста.

Зоро прекоси площада и се насочи към широкия път. Сержант Гонзалес и кавалеристите с шпаги и пистолети в ръце, се втурнаха след него направо, като се насърчаваха един друг с викове.

Очакваше ги награда и служебно повишение, ако успееха да сложат край на тази напаст.

Зоро видя, че няма да му се удаде да пробие. Той не посегна към пистолета си, но извади шпагата и я стисна, готов всеки миг да я пусне в действие.

Отново се понесе през площада и едва не прегази двама благородници, изпречили се на пътя му. Той прелетя на няколко крачки от разярения губернатор и неговия домакин, мушна се между две къщи и препусна към хълмовете.

Все пак имаше някакъв шанс да се спаси. От двете му страни се носеха в галоп кавалеристи, които се опитваха да му пресекат пътя и да го накарат да се върне.

Гонзалес даваше заповед на една група да остане в селото и да има готовност, ако разбойникът се върне, да го залови.

Зоро излезе на пътя и се насочи на юг. Стремително изви покрай няколко къщурки и изведнъж закова коня си на място, като едва не падна от седлото. Пред него изникна ново препятствие. Точно отсреща по пътя се носеше конник, следван от половин дузина кавалеристи.

Зоро не можеше да завие надясно, защото пътя му препречваше каменна ограда.

Не можеше да завие и наляво, защото там зееше дълбока пропаст. Оставаше му само да обърне коня си срещу Гонзалес и войниците му с надеждата да спечели няколкостотин ярда преднина и оттам да се спусне по склона, преди сержантът и хората му да го пресрещнат.

Той стисна шпагата си, защото знаеше, че му предстои тежка задача. Хвърли последен поглед през рамо и едва не хлъцна от изненада.

Конникът бе сеньорита Лолита Пулидо, преследвана от кавалеристите. А той си мислеше, че тя е в безопасност в хасиендата на брат Филип. Дългите ѝ черни коси бяха разпуснати и свободно се развяваха. Крачетата ѝ като че ли бяха прилепнали към хълбоците на коня. Бе приведена напред и държеше ниско поводите; дори в този напрегнат миг Зоро не можа да не се възхити на изкусната ѝ езда.

— Сеньор! — чу той вика ѝ.

Тя го настигна и двамата препуснаха заедно срещу Гонзалес и войниците му.

— Преследват ме от дълго време! — пое си дъх тя и продължи:
— Избягах им, когато ме открия при брат Филип.

— Замълчете! Пестете силите си! — извика той.

— Конят ми е на края на силите си, сеньор!

Зоро го погледна и разбра, че това бе самата истина, но нямаше време да се замисля над това. Войниците ги догонваха.

Двамата се носеха право срещу Гонзалес и хората му. Зоро видя насочените към него пистолети и не се съмняваше, че губернаторът е дал нареждане да бъде уловен жив или мъртъв, но в никакъв случай да не бъде оставен да избяга.

Той отпусна поводите на коня си, стисна шпагата, готов за бой. Бяха му останали две оръжия — шпагата и коня.

В един миг той обърна коня си, а Лолита го последва. Той замахна към войника отляво, прободе и този отдясно. Конят му връхлетя върху третия войник с такава сила, че той се сблъска с коня на сержант Гонзалес.

Зоро чу пронизителни писъци и разбра, че преследвачите на сеньоритата са се врязали в другия отряд и е настъпила страхотна бъркотия, така че бе невъзможно конниците да използват шпагите си, от страх да не се изколят един друг. Това му даде възможност отново да се добере до площада на селото. Но конят му бе изморен. Пътищата към Сан Габриел и Пала бяха отрязани. В дъното на площада вече го очакваха войниците.

— Хванаха ни! — извика Зоро. — Но още не всичко е изгубено, сеньорита!

— Конят ми вече се препъва! — отвърна тя.

Зоро виждаше това и знаеше, че животното нямаше да успее да измине и сто ярда.

— Към кръчмата! — заповяда той.

Те препуснаха през площада. Пред входа на кръчмата конят на сеньоритата се препъна и падна. Зоро подхвана любимата си, вдигна я на ръце и се втурна вътре.

— Махайте се! — кресна той на кръчмаря и слугата индианец. — Махайте се от пътя ми! — извика той и на посетителите, като извади пистолета си. Всички побягнаха към площада.

Разбойникът затвори вратата и спусна мандалото. Видя, че всички прозорци са затворени освен един, който гледаше към площада.

С няколко бързи погледи се увери, че кепенците и кожените завеси си бяха на мястото. Той отиде до масата и след това се обърна с лице към сеньоритата.

— Може би това е краят — каза той.

— Сеньор! Господ е милостив!

— Обкръжени сме, сеньорита. Но на мен ми е все едно. Единственото ми желание е да умра в бой като истински кабалеро. Но вие, сеньорита?!

— Те никога няма да ме пратят отново в онзи мръсен затвор, сеньор. Заклевам се! По-добре да умра с вас!

Тя извади ножа, който я бе избавил от Гонзалес, и Зоро изтръпна.

— Но, сеньорита! — извика той.

— Аз ви дадох сърцето си, сеньор. Ние или ще живеем, или ще умрем заедно.

ГЛАВА XXXVII

„ЛИСИЦАТА“ Е В ГОЛЯМА ОПАСНОСТ

Зоро изтича към прозореца и огледа площада. Кавалеристите бяха обкръжили кръчмата. Виждаше се губернаторът, който обикаляше и даваше заповеди. По пътя от Сан Габриел се зададе дон Алехандро Вега, който бе тръгнал на посещение при губернатора. Той спря на края на площада и заразително поглежда кой е причината за суматохата.

— Всички са се събрали и очакват смъртта ми — засмя се Зоро. — Бих искал да зная къде са онези младежи, които тръгнаха с мен.

— Чакайте помощ от тях? — попита Лолита.

— Не, сеньорита. Те трябваше да се изправят пред губернатора и да му разкажат за намеренията си. Но за тях това е просто шега, приключение, и се съмнявам, че тяхното отношение е толкова сериозно, че да ме подкрепят. Подобно нещо не може да се очаква. Ще се сражавам сам докрай.

— Не сте сам, сеньор, щом аз съм с вас.

Зоро прегърна девойката и я притисна до себе си.

— Искате ли да ни провърви — каза той. — Но щеше да е нелепо да свържа злополучния си живот с вашия. Вие дори не сте виждали баща ми. Забравете ме. Излезте и се предайте, съобщете на дон Диего Вега, че ще се омъжите за него и тогава губернаторът ще бъде принуден да ви освободи и да оправдае родителите ви.

— О, сеньор!

— Помислете, сеньорита! Негово превъзходителство няма да посмее да се възправи срещу един Вега. Земите на вашите родители ще бъдат върнати. Вие ще се омъжите за най-богатия младеж в страната. Ще имате всичко, за да се чувствате щастлива.

— Всичко освен любов, сеньор. А без любов всичко останало е нищо.

— Помислете, сеньорита, и решете веднъж завинаги. Разполагате само с един миг!

— Отдавна съм го решила, сеньор. Пулидо обичат само веднъж в живота си и не отиват под венчило без любов!

— Скъпа моя! — възкликна той и я притисна до сърцето си.

По вратата се разнесоха удари.

— Зоро! — извика сержант Гонзалес.

— Слушам ви, сеньор — отвърна Зоро.

— Негово превъзходителство има предложение за вас.

— Слушам, кресльо.

— Негово превъзходителство не иска смъртта ви, нито пък смята да обижда сеньоритата, която е вътре с вас. Той ви моли да отворите и да излезете заедно със сеньоритата.

— Защо? — попита Зоро.

— Ще ви дадат под съд, сеньоритата също. Така ще избегнете смъртта и вместо това ще понесете справедливото наказание.

— Ха! Видях колко са справедливи съдиите на негово превъзходителство — отвърна Зоро. — За глупак ли ме смятате?

— Негово превъзходителство ми заповяда да ви кажа, че това е последният ви шанс. Той няма да поднови предложението си.

— Негово превъзходителство ще постъпи по-умно, ако си скъпи въздуха и не подновява напразно подобни предложения. Той е затлъстял, дишането му е затруднено, затова трябва да пести въздуха си.

— Какво ще спечелите освен смъртта? — попита Гонзалес. — Нима се надявате да се справите с тридесет войници?

— Случвало ми се е и по-рано.

— Можем да разбием вратата и да ви хванем!

— След като някои от вас станат трупове — забеляза Зоро. — Кой е първият, драги ми сержанте?

— За последен път...

— По-добре влезте да изпием по чаша вино — пошегува се разбойникът.

— Брашнена каша и козе мляко! — изруга сержантът.

Последва тишина. Навън губернаторът се съвещаваше със сержанта и кавалеристите.

Най-после те взеха решение и Зоро се отдръпна от прозореца. Тутакси нападателите се заловиха да разбиват вратата с помощта на тежки греди. Зоро бе застанал в средата на кръчмата. Той насочи

пистолета си към вратата и стреля. Чу се как някой изстена. Зоро отиде до масата и отново зареди пистолета си.

После се приближи до вратата и забеляза, че там, откъдето бе минал куршумът, дъската се бе разцепила. Той пъкна острието на шпагата си в процепа и зачака.

Кавалеристите се засилиха и нанесоха с тежката греда удар по вратата, а самите те се скупчиха около нея. Шпагата на Зоро се плъзна като мълния през процепа и още някой извика от болка. След това се изсипа градушка от куршуми, но Зоро отскочи встрани и бе въвн от опасност.

— Чудесно, сеньор! — извика Лолита.

— Ще бележа със знака си челата на много от тези кучета, преди да дойде краят! — отвърна той.

— Бих искала да ви помогна, сеньор!

— Помагате ми, сеньорита. Вашата любов ми дава сила.

— Само ако можех да се фехтовам.

— О, сеньорита, това е мъжка работа!

— Но, сеньор, ако стане ясно, че нямаме никаква надежда, ще мога ли да видя скъпото ви лице?...

— Заклевам се, сеньорита! Ще почувствате и прегръдката ми. Смъртта няма да е мъчителна за нас!

Атаката срещу вратата се поднови. Непрекъснато звучаха пистолетни изстрели, стреляше се и през прозореца и на Зоро не му оставаше нищо друго освен да стои и да чака. Той знаеше, че минутата, в която вратата бъдеше разбита и враговете се нахвърлеха отгоре му, щеше да бъде страшна.

Вратата видимо поддаваше. Лолита приближи до Зоро и хвана ръката му, а сълзите ѝ се стичаха по лицето.

— Нали няма да забравите? — попита тя.

— Няма да забравя, сеньорита.

— Преди да изкъртят вратата, сеньор! Прегърнете ме, позволете ми да видя лицето ви и ме целунете! Тогава ще мога да умра спокойно.

— Вие трябва да живеете.

— За да попадна отново в омразния затвор, сеньор? Но какво е животът ми без вас?

— А дон Диего?...

— Не мисля за никого освен за вас, сеньор! Пулидо знаят как се умира. Може би смъртта ми ще отвори очите на хората за вероломството на губернатора. Може би с това тя ще допринесе някаква полза.

Поредният удар разтърси вратата. Двамата чуваха как губернаторът ободряваше кавалеристите, как местните жители деряха гърла, как сержант Гонзалес се разпореждаше на висок глас.

Зоро отново приближи до прозореца с риск да получи някой куршум и погледна. Видя около половин дузина кавалеристи с извадени шпаги, готови, щом вратата бъде изкъртена от пантите, да нахлуят вътре. Те щяха да го хванат, но преди това щеше да просне няколко от тях... Нов удар по вратата.

— Това е почти краят, сеньор! — прошепна девойката.

— Да, сеньорита, зная.

— Искаше ми се да имаме по-добра съдба, но аз умирам спокойно, защото в живота си срещнах любовта. А сега, сеньор, лицето ви! Вратата поддава.

Девойката преглътна сълзите си и храбро вдигна глава. Зоро въздъхна и хвана края на маската си.

Но в този момент на площада настъпи объркване. Блъскането по вратата престана. Прозвучаха нови гласове.

Зоро пусна маската и се спусна към прозореца.

ГЛАВА XXXVIII

МАСКАТА Е СВАЛЕНА

Двадесет и трима ездачи се приближаваха към площада. Конете им бяха великолепни, седлата и юздите — обкичени със сребро, а дрехите — разкошни. Носеха шапки с пера, като че ли се явяваха на състезание за най-хубава шапка. Всеки стоеше гордо изправен на седлото си, препасан с шпага, богато украсена със скъпоценни камъни.

Пищната кавалкада мина покрай страноприемницата между вратата и войниците, ездачите се наредиха в редица и застанаха лице в лице срещу негово превъзходителство.

— Чакайте, има по-добър начин! — извика водачът им.

— Ха! — възкликна губернаторът. — Разбирам! Това са наследниците на най-знатните родове от юга. Те са дошли тук, за да докажат своята лоялност и да заловят „Проклятието на Калистрано“. Благодаря ви, кабалеро! Но все пак не желая някой от вас да стане жертва на този бандит. Той не е достоен за шпагите ви, сеньори! Отдръпнете се, оставете на моите кавалеристи да се справят с него. Още веднъж ви благодаря за изказаната подкрепа, която доказва, че вие сте на страната на реда и закона, на установената власт.

— По-тихо! — извика водачът им. — Ваше превъзходителство, ние тук сме сила, нали?

— Разбира се, кабалеро! — сговорчиво потвърди губернаторът.

— Тук представителите на нашите семейства решават кой да управлява и кои закони да бъдат наречени справедливи. Не е ли така?

— Те имат голямо влияние — съгласи се негово превъзходителство.

— Няма да се осмелите да тръгнете срещу всички нас, нали?

— Разбира се, че не. Но ви моля да позволите на кавалеристите ми да заловят този разбойник.

— За съжаление вие не разбирате...

— Какво да разбирам? — учуди се губернаторът и огледа още веднъж конниците, възправили се около кръчмата.

— Ние се посъветвахме помежду си, ваше превъзходителство. Знаем каква е силата на властта ни и решихме. Вие извършихте престъпления, които не можем да търпим повече. Братята от мисиите бяха ограбени от длъжностни лица. Към индианците се отнасяхте по-лошо и от кучета. Ограбвахте дори хора с благородническа кръв само защото не са дружески настроени към управниците.

— Кабалеро!

— Спокойно, ваше превъзходителство, не съм свършил. Но преминахте границата, когато един идалго, неговата жена и дъщеря му бяха хвърлени в затвора по ваша заповед. Това не можем да понесем, ваше превъзходителство. Затова се събрахме и сме тук, за да се намесим. Трябва да знаете, че ние самите подкрепихме сеньор Зоро, когато той нападна затвора и освободи арестуваните, откарахме дон Карлос и доня Каталина на безопасно място и се заклехме в честта и шпагите си, че няма да допуснем по-нататъшното им преследване.

— Аз бих искал да кажа...

— Замълчете, докато свърша! Ние се обединихме. Силата е на наша страна. Ако смеете, заповядайте на войниците си да ни нападнат. Всеки човек с благородна кръв по Ел Камино Реал ще се присъедини към нас и ще се радва да види падението ви. Чакаме отговор, ваше превъзходителство.

— Какво... какво искате? — попита със заекване губернаторът.

— Първо, уважение към дон Карлос Пулидо и неговото семейство. Затворът не е място за тях. Ако имате смелост да ги обвините в измяна, бъдете сигурен, че ще бъдем в съда и ще накажем всеки, който посмее да лъжесвидетелства, както и съдиите, които безобразничат, вместо да съдят справедливо.

— Може би малко съм избързал, но бях заблуден — започна губернаторът. — Съгласен съм да изпълня желанието ви. А сега настрани, кабалеро, нека хората ми хванат този негодник.

— Още не сме свършили, сеньор — каза предводителят на благородниците. — Трябва да поговорим и за Зоро. Какви са всъщност престъпленията му, ваше превъзходителство? Той обвинен ли е в измяна? Никого не е ограбил освен този, който е дръзвал сам да го стори. Наказваше с камшик нечестните, защитаваше подтиснатите, затова спечели нашето уважение. За да стори всичко това, той

рисуваше живота си. Той отмъщаваше вместо оскърбените, а всеки човек има право на това.

— Какво искате?

— Пълно опрощаване тук и сега на човека, известен под името Зоро.

— Никога! — извика губернаторът. — Той ме оскърби лично. Той ще умре!

Доскорошният надменен управник се обърна и видя до себе си дон Алехандро Вега.

— Дон Алехандро, вие сте най-влиятелният човек в тази страна. На вас дори и губернаторът не може да се противопостави. Вие сте справедлив човек. Кажете на тези младежи, че искат невъзможното. Заповядайте им да се разотидат по домовете си и това предателство ще им бъде опростено.

— Но аз ги поддържам! — високо произнесе дон Алехандро.

— Вие... вие сте на тяхна страна?

— Да, ваше превъзходителство. Присъединявам се към всяка дума, изречена от тях във ваше присъствие. Гоненията трябва да се прекратят. Изпълнете исканията им, изисквайте занаятчиите да се върнат в Сан Франциско де Азис и се заклевам, че тук, на юг няма да има измяна. Самият аз ще следя за това. Но ако ваше превъзходителство се възпротиви, аз ще застана на тяхна страна, ще наложа вашето сваляне и разоряване, както и падането на мръсните ви поддръжници.

— Този ужасен опърничав юг! — извика губернаторът.

— Какъв е отговорът ви?

— Нищо не мога да направя, съгласен съм — каза губернаторът.
— Но има нещо...

— Да?

— Ще подаря живота на този човек, ако той се предаде. Но той трябва да се изправи пред съда за убийството на капитан Рамон.

— Убийство? — попита предводителят на знатните младежи. — Това бе дуел между благородници, ваше превъзходителство. Зоро отмъсти на коменданта за оскърблението, нанесено на сеньоритата.

— Но Рамон бе кабалеро...

— Зоро също. Самият той ни го каза и ние му вярваме. Така че става дума за дуел, ваше превъзходителство, по всички правила и

нещастieto на капитан Рамон се състоеше в това, че не владееше достатъчно шпагата. Това е разбираемо. Вашият отговор?

— Съгласен съм — изрече съкрушено губернаторът. — Прощавам му и си заминавам за резиденцията си в Сан Франциско де Азис. Преследванията ще бъдат прекратени. Но вземам като залог думите на дон Алехандро. Той се закле, че тук няма да има предателства. Затова ще изпълня каквото казах.

Младежите изразиха с викове радостта си и слязоха от конете. Те отстраниха войниците от вратата, а сержант Гонзалес тихичко си мърмореше, че наградата отново го бе подминала.

— Зоро, чухте ли всичко? — извика един от присъстващите.

— Чух, кабалеро.

— Отворете вратата и излезте при нас като свободен човек.

Настъпи мълчание. После полуразбитата врата се отвори и Зоро излезе под ръка със сеньоритата. Той спря на пътя, свали сомбрерото си и направи на всички нисък поклон.

— Добър ден, сеньори! — извика той. — Сержант, съжалявам, че се лишихте от наградата, но ще се погрижа дългът ви при кръчмаря да бъде уреден и да ви бъде открита нова сметка за в бъдеще.

— Кълна се в светиите! Той е кабалеро! — извика Гонзалес.

— Свалете маската — каза губернаторът. — Искам да видя лицето на човека, който направи за посмешище моите кавалеристи, привлече младите под знамето си и ме застави да му се подчиня.

— Страхувам се, че ще се разочаровате, ако видите чертите на бедното ми лице — отговори Зоро. — Не очаквате ли да приличам на дявола? Или може би мислите, че имам външността на ангел?

Той се усмихна, погледна сеньорита Лолита, после вдигна ръка и свали маската си.

Всички ахнаха в отговор, прозвуча хор от възгласи на изумление, взрив от ругатни, викове на възторг и гордият, радостен възглас на един стар кабалеро.

— Диего, сине мой, сине мой!

А човекът пред него внезапно отпусна рамене, въздъхна и заговори с уморен глас:

— Смутни времена настанаха! Нима човек не може да си помечтае в усамотение за музика и поезия?

И дон Диего Вега, „Проклятието на Калистрано“, падна в прегръдките на баща си.

ГЛАВА XXXIX

БРАШНЕНА КАША И КОЗЕ МЛЯКО

Всички тръгнаха вкупом: кавалеристите, индианците, доскорошните пленници. Младежите обкръжиха дон Диего Вега и сеньоритата, която се бе опряла на ръката му и го гледаше с искрящ поглед.

— Разкажете ни, разкажете ни всичко! — викаха те.

— Това започна преди десет години, когато бях на петнадесет — каза той. — Слушах разкази за преследвания, виждах как измъчват и ограбват приятелите ми. Видях как войниците биеха един мой приятел стар индианец. Тогава реших да започна добре обмислена игра. Знаех, че ще бъде трудно. Престорих се, че малко се интересувам от живота, за да не ме сравняват с разбойника, в който мислех да се превърна. Тайно се упражнявах в езда и фехтовка.

— Кълна се в светиите — правел го е! — промърмори Гонзалес.

— Едната ми половина бе бавният дон Диего, когото всички познавате, а другата — „Проклятието на Калистрано“, което се надявах да стана някога. Времето настъпи и аз започнах своята дейност. Трудно е да се обясни, сеньори, но когато намях плаща и слагах маската, половината на дон Диего си отиваше от мен. Струваше ми се, че друга кръв тече в жилите ми, гласът ми ставаше силен и решителен, а в гърдите ми пламваше огън. Когато свалях плаща и маската, отново се превръщах в безжизнения дон Диего. Сприятелих се със сержант Гонзалес, и то не без причина.

— Ха! Досетих се за това, кабалеро! — възкликна Гонзалес. — Винаги ви досаждаше, когато се споменеше името на Зоро, и отказвахте да слушате за нашите кръвопролития, но затова пък разпитвахте в каква посока ще поемем с моите кавалеристи, а вие тръгвахте в противоположната.

— Чудесен познавач сте — похвали го дон Диего и се засмя заедно с всички. — Ние дори кръстосахме шпаги, но вие не се и досетихте кой е Зоро. Помните ли дъждовната нощ в кръчмата? Чух

хвалбите ви, излязох, сложих си плаща и маската, върнах се, бихме се, избягах, свалих маската и плаща и отново се върнах, за да се пошегувам с вас. Аз посетих хасиендата на Пулидо като дон Диего, а след това се върнах като Зоро и разговарях със сеньоритата. Вие почти ме бяхте уловили в онази нощ при брат Филип — имам предвид първата нощ.

— Ха! Тогава вие ми казахте, че не сте видели Зоро.

— Така си и беше. Братята нямат огледала, защото смятат, че това предразполага към суета. Останалото не беше трудно. Вие лесно ще се досетите как се озовах в собствения си дом като Зоро, когато комендантът оскърби сеньоритата, а тя трябва да ми прости тази лъжа. Аз поисках ръката ѝ като дон Диего и тя ме отблъсна. Тогава се опитах да направя същото като Зоро и тя ме обикна. Тя се отказа от богатствата на дон Диего Вега заради човека, когото обичаше, макар да знаеше, че той е отхвърлен от обществото и е вън от закона. Тя ми разкри сърцето си и аз съм пленен от нея. Ваше превъзходителство, тази сеньорита ще бъде моя жена и предполагам, че хубавичко ще си помислите, преди да се решите да причините някакви неприятности на семейството ѝ.

Губернаторът протегна ръка в знак на примирие.

— А аз за кого се омъжвам? — попита Лолита и цялата се изчерви, защото всички погледи се устремиха към нея.

— А вие кого обичате?

— Струваше ми се, че обичам Зоро, но сега си мисля, че обичам и двамата — каза тя. — Нима това не е срамно? Е по-скоро ще избира Зоро, отколкото дон Диего такъв, какъвто го познавах.

— Ще се постарая да намеря златната среда — отговори той и пак се засмя. — Ща захвърля старите навици и ще се превърна в човека, който искате да виждате до себе си. Пък и бракът иска своето. Всички ще говорят, че женитбата е направила от мен истински мъж.

Лолита спря и го целуна пред всички.

— Брашнаена каша и козе мляко! — изруга сержант Гонзалес.

Издание:

Джонстън Маккъли. Зоро

Превод: Соня Бояджиева

Художник: Игор Христов

Редактор: Росанка Ляпова

Корица: Рекламна къща АЯ

ИК „ОФИР“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.